

SAMURAI

TRẺ TUỔI

8 - NGŨ ĐẠI - KHÔNG

Người dịch: Hoàng Hương Trang

NHA XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

CHRIS BRADFORD

CHRIS BRADFORD

SAMURAI
TRẺ TUỔI

8 - NGŨ ĐẠI - KHÔNG

Người dịch:
Hoàng Hương Trang

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

Tác phẩm: Samurai Trẻ tuổi: Ngũ Đại - Không

Tác giả: Chris Bradford

Người dịch: Hoàng Hương Trang

Nhà xuất bản Kim Đồng, 2016

*Dành tặng tất cả những người hâm mộ Samurai trẻ tuổi,
chúc các bạn sẽ luôn theo đuổi Võ Sĩ Đạo trong cuộc sống ...*

MỤC LỤC

Bản đồ: Nhật Bản - Thế kỉ 17

Lá Tâm Thư

1 - Dấu Chân

2 - Mắc Kẹt

3 - Thuật Hô Hấp

4 - Đầu Người Trên Cát

5 - Suối Nước Nóng

6 - Cừu Ngục Beppu

7 - Phong Ngục

8 - Đau Buồn

9 - Trò Chơi Vỏ Sò

10 - Góc Cổng

11 - Bugyo

12 - Xét Xử

13 - Nhà Ngục

14 - Món Nợ Cũ

15 - Bài Học Cuối Cùng

16 - Cờ Phật Giáo

17 - Miệng Núi Lửa

18 - Naka-Dake

19 - Chiếc Cầu Treo

20 - Sụp Đổ

21 - Xe Bò

22 - Giáo Đâm

23 - Shiryu

24 - Vòng Tròn Enso

25 - Nghịch Chuyển

26 - Ân Tình

27 - Người Hùng

28 - Thử Kiếm

29 - Mãi Mãi Bên Nhau

30 - Okuni

31 - Không Phải Bướm

32 - Thành Kumamoto

33 - Chủ Nhà Trọ

34 - Dohyo

35 - Sumo

36 - Tháo Chạy

37 - Oan Hồn

38 - Đào Kabuki

39 - Mie

40 - Đoàn Tụ

41 - Điệu Jig

42 - Chiếc Phà

43 - Shimabara

44 - Chiêu Mộ Ronin

45 - Fumi-E

46 - Kính Lạy Cha

47 - Núi Lở

48 - Chuyện Nhỏ

49 - Cuối Đường

50 - Mời Nhử

51 - Tập Kích

52 - Mặc Bầy

53 - Cách Li

54 - Dầu Đèn

55 - Tóm Gọn

56 - Nợ Máu Trả Bằng Máu

57 - Trả Thù

58 - Vô Ích

59 - Chiếc Kiệu

60 - Quốc Kì

61 - Quá Giang

62 - Chĩa Súng

63 - Cọc Thiêu

64 - Người Đưa Tin

65 - Ngũ Đại - Không

66 - Lễ Hội - Bon

67 - Đèn Lồng

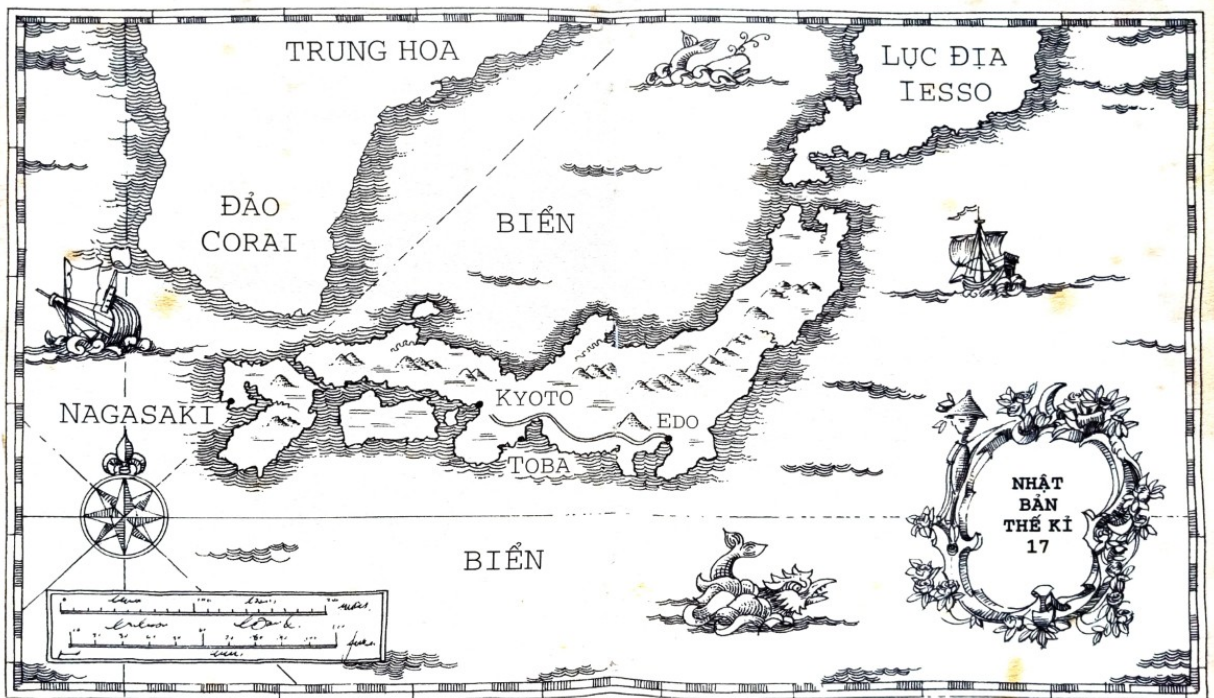
68 - Lời Tạm Biệt

69 - Nhổ Neo

Haiku

Chú Thích Nguồn Trích Dẫn

Thông Tin Về Võ Sĩ Đạo

ĐƯỜNG TOKAIDO

Nhật Bản, 1614

Jess thân mến,

Anh mong một ngày nào đó lá thư này sẽ đến được tay em. Ở nơi quê nhà chắc em vẫn tưởng anh trai mình đã vĩnh viễn chìm sâu dưới lòng đại dương từ rất lâu rồi, nhưng thật ra anh vẫn sống, và rất khỏe mạnh.

Anh và cha cập bến Nhật Bản vào tháng Tám năm 1611, nhưng anh rất đau lòng phải báo với em rằng cha đã qua đời trong một trận tập kích trên tàu của chúng ta, cả đoàn thủy thủ của tàu Alexandria chỉ còn mình anh sống sót.

Suốt ba năm qua, anh sống dưới sự bảo trợ của một võ sĩ Nhật Bản tên Masamoto Takeshi, và theo học lò võ của ông tại Kyoto. Tuy ông đối xử với anh rất tử tế, nhưng sự đời thật chẳng bao giờ suôn sẻ.

Một tên ninja sát thủ tên Độc Nhân Long đã được người ta thuê đi cướp cuốn hải đồ của cha (hẳn em còn nhớ vật này quan trọng với ông như thế nào chứ?) Ban đầu tên này đã hoàn thành được ý đồ, nhưng nhờ có sự giúp đỡ của những người bạn võ sĩ, cuối cùng anh đã đoạt lại được.

Chính tên ninja đó là kẻ đã sát hại cha chúng ta. Tin này có lẽ cũng không giúp em nguôi ngoai được nỗi buồn, nhưng dù sao công lí cũng đã được thực thi, kẻ hại cha chúng ta chết rồi. Cái chết này không thể giúp cha chúng ta sống lại được - anh nhớ cha lắm, và rất cần những lời khuyên răn, bảo ban của ông nữa.

Nước Nhật vừa trải qua một cuộc nội chiến, những người nước ngoài như anh đã không còn được chào đón ở đây. Hiện anh đang phải sống lưu vong, chỉ có thể hành động trong bí mật. Sắp tới anh sẽ tìm cách đi về phía nam của hòn đảo xa lạ này, hướng đến cảng Nagasaki, nếu may mắn có lẽ anh sẽ gặp được một chiếc tàu nào đó chuẩn bị lên đường về Anh Quốc.

Tokaido, tên con đường mà anh đang đi, đầy rẫy những nguy hiểm rình rập. Đối với anh lúc này, kẻ thù còn đông hơn rất nhiều so với bạn bè. Nhưng em cũng đừng lo lắng quá, ngài Masamoto đã dạy anh trở thành một võ sĩ, và anh sẽ chiến đấu để được trở về quê nhà bên em.

Mong sẽ có ngày anh được trực tiếp kể với em về hành trình này...

Từ giờ đến lúc ấy, cầu Chúa phù hộ em gái bé bỏng của anh.

Jack, anh trai em.

T.B. Lá thư này được viết vào những ngày cuối xuân, khi đó anh bị một nhóm ninja bắt cóc. Nhưng khác với ngộ nhận ban đầu, họ hoàn toàn không phải địch thủ mà là ân nhân cứu mạng, và chỉ bảo cho anh về năm nguyên tố của vũ trụ: Địa, Thủy, Hỏa, Phong, Không. Bây giờ anh cũng đã biết cách sử dụng nhẫn thuật, thậm chí chúng còn phần nào hữu ích hơn những kỹ năng học được khi còn ở trường samurai. Tiếc là nỗi ám ảnh về cái chết của cha khiến anh thật sự khó có thể toàn tâm theo học nhẫn giả...

1

DẤU CHÂN

NHẬT BẢN, MÙA HÈ NĂM 1645

Vừa sặc nước vừa ngộp thở, Jack phun ra hàng vốc nước biển mặn chát. Không muốn bị kéo ngược trở lại, nó ra sức cào sâu ngón tay nắm chặt cát ướt trong lúc một ngọn sóng khác ập tới. Giữa không gian tĩnh mịch, từng đợt sóng vỗ vào bờ tạo nên thứ âm thanh như tiếng thở phì phò của loài rồng, còn Jack chính là phần thừa bị thải ra sau bữa ăn no.

Với tất cả sức lực còn sót lại, Jack lê lết bò lên trên. Sau khi thoát khỏi các con sóng, nó lật ngửa mình nằm phơi bụng thở dốc vì mệt, rồi từ từ mở mắt. Bầu trời bao la trong vắt không gợn chút mây hay bất kì dấu hiệu nào còn sót lại từ trận bão đêm qua. Bình minh buổi sớm tỏa sáng từ phương đông, báo hiệu một ngày nắng ráo.

Jack không biết mình đã nằm đó trong bao lâu, nhưng khi tỉnh lại thì miệng nó khô khốc, môi toàn vết nứt, còn quần áo đã khô tự bao giờ. Đầu nó nhức như búa bổ, toàn thân bầm dập do va chạm trong lúc vật lộn ngoài biển.

Jack cảm thấy hông trái đau nhói, nhưng may mắn thay chỉ là do chuôi cặp song kiếm giắt bên người đập vào, ngoài ra không có cái xương nào của nó bị gãy cả.

Nó lồm cồm ngồi dậy. Bằng một phép màu nào đó mà cả thanh trường kiếm *katana* lẫn đoản kiếm *wakizashi* đều còn nguyên bên cạnh. Kiếm chính là linh hồn của võ sĩ. Và với Jack - một người đã trải qua quá trình luyện tập như một *samurai* lẫn một *ninja* - ý nghĩa của cặp kiếm này lại càng lớn thêm. Đồng thời trong bối cảnh Nhật Bản xem người nước ngoài, cũng như người theo đạo Ki-tô như kẻ thù, thì vũ khí chính là phao cứu hộ. Jack nhận thấy túi hành lí giắt bên người nó hoàn toàn biến dạng, vật dụng đựng bên trong cũng vô cùng thê thảm. Nó đổ mọi thứ ra ngoài. Một cái bình nứt, mấy nắm cơm bị cán bẹp, ba cái phi tiêu *shuriken*. Kế đến là tiếng

thụp của một quyển sách dày - bản *hải đồ* chứa lượng kiến thức khổng lồ cha Jack để lại. Jack thấy nhẹ nhõm hẳn khi nhận ra kỉ vật quan trọng này vẫn an toàn trong lớp giấy dầu. Cái bình nứt thì khác. Sau một đêm chiến đấu giữ mạng sống, phần vì đói khát cơ thể Jack yếu hẳn. Run rẩy nhặt chiếc bình lên, nó đổ nốt những giọt nước ngọt cuối cùng vào miệng, rồi thậm chí chẳng buồn phui cát mà cứ thế ngấu nghiến ăn cơm nắm. Dù đầy sạn và mặn chát nước biển, chỗ cơm này vẫn cung cấp đủ năng lượng để nó tỉnh táo đánh giá được tình hình.

Nhìn quanh một lượt, nó thấy mình đang nằm trong một cái vịnh hình chữ U, thoạt nhìn có vẻ rất hoang vu. Thế rồi tim Jack như thắt lại khi nhận thấy thứ đang trôi dạt vào bờ: cột buồm gãy nát từ chiếc thuyền của nó.

Phải đến lúc này Jack mới nhận ra đám bạn đi cùng mình đã hoàn toàn mất tích.

Nó vội vàng bò dậy, nháo nhác chạy dọc theo bờ biển tìm kiếm.

Không có bất kì dấu hiệu nào, Jack phóng tầm mắt về phía chân trời nhưng cũng chẳng thấy bóng dáng con tàu nào cả. Mỗi lúc một tuyệt vọng, Jack chỉ sợ Yori, Saburo và Miyuki đều đã bị biển cuốn trôi. Thế rồi nó phát hiện ra dấu chân trên cát, ngọn lửa hi vọng lại bùng lên.

Khụy một chân, Jack dùng kĩ năng *ninja* quan sát kĩ lưỡng. Tổ sư Soke đã truyền cho nó khả năng xác định dấu vết dựa vào kích cỡ, hình dáng, độ sâu và khoảng cách. Ngay lập tức - tất nhiên kèm theo cả ngao ngán - Jack biết chắc chúng quá lớn so với những người bạn của mình. Đây là dấu chân của một người đàn ông bị tật. Người này dường như đã cập bờ một cách vội vàng, rồi hoảng loạn rời đi như kiểu đang chạy.

Nhưng dù là ai thì chắc chắn cũng không có lợi gì đối với Jack.

Chợt có tiếng người vọng lại từ phía bắc. Jack nhanh chóng nhặt nhanh hành lí rồi lao theo hướng ngược lại. Nó vừa chạy dọc bờ biển vừa tìm kiếm dấu tích của nhóm bạn. Gần đến chỗ rìa đá, Jack phát hiện ra một cửa hang. Nó vừa vào bên trong thì nghe từ phía sau có tiếng hô hoán.

“Thằng ngoại quốc ở đây!”

Jack vội ngo đầu lại nhìn thì thấy một ông lão đánh cá chân vòng kiềng đi trước dẫn đường cho toán võ sĩ tuần tra. Ông ta liên tục chỉ trỏ về phía chiếc cột buồm gãy nằm dạt trên bờ.

“Thế giờ nó ở đâu?” Thủ lĩnh của toán võ sĩ, một người đàn ông có bộ ria mép dày cùng mái tóc búi củ hành, lên tiếng hỏi.

“Bấm quan lớn,” ông lão đánh cá phân trần. “Chính mắt tôi nhìn thấy mà. Tóc thẳng ngoại quốc đó vàng hoe, trên người còn đeo theo cả kiếm!”

Tay thủ lĩnh cúi xuống xem xét. Hắn liếc theo dấu chân Jack để lại trên bờ biển và tuốt kiếm tuyên bố: “Nó chưa thể đi xa được, chúng ta sẽ tóm gọn tên chó đó!”

2

MẮC KẾT

Jack chui vào sâu hơn trong hang. Địa hình bên trong có kết cấu tựa như tổ ong chia làm nhiều góc ngách. Càng vào sâu, cảm giác ẩm thấp lạnh lẽo mỗi lúc một tăng, ánh sáng mặt trời chỉ còn hơi lấp ló, sóng biển liên tục vỗ về như tiếng tim đập. Jack chọn con đường rộng rãi nhất, lòng thầm mong đây chính là lối ra. Nó bò trườn trong bóng tối, cho đến khi gặp đúng ngõ cụt bắt buộc phải quay ngược trở ra.

Lúc Jack đang định thử đường khác thì một cơn sóng lớn đưa nước biển tràn vào hang, trận bão đêm qua lại một lần nữa hiện lên trong đầu nó. Chớp giật sáng trắng cả bầu trời đầy mây đen, mưa như trút nước, biển động dữ dội.

Chiếc tàu của Jack chao đảo lên xuống. Những người bạn nó cố bám trụ với nét mặt tái nhợt kinh hãi. Bản thân nó cũng không thể ngờ vận may lại lộn ngược thành xui xẻo nhanh đến vậy. An toàn thoát khỏi Đảo Hải Tặc với chiếc thuyền đầy đủ lương thực, bản đồ, xuôi hướng gió. Lẽ ra đó phải là một chuyến hải trình nhẹ nhàng dài hai tuần đến bến cảng Nagasaki, nơi Jack sẽ tìm tàu buôn về Anh Quốc, nơi mà Jess, em gái nó đang ngày đêm mong chờ.

Thế nhưng thực tế lại không hề suôn sẻ. Vào đúng đêm thứ ba sau khi rời Đảo Hải Tặc, một cơn bão đột ngột xuất hiện khiến Jack không kịp phản ứng. Kỹ năng đi biển của nó được thử thách tới đỉnh điểm. Tình hình vô cùng nghiêm trọng. Đứng trước nguy cơ bị cuốn trôi, nó vội vàng hướng dẫn những người bạn tìm cách bám chặt vào thành tàu. Đúng lúc này thì túi hành lí cùng với toàn bộ vật dụng bên trong bị đánh văng ra ngoài. Lo sợ sẽ mất bản *hải đồ* dưới đại dương, Jack liều mình nhảy theo. Nó vừa nắm được dây buộc thì một ngọn sóng khổng lồ ập tới, kéo theo sau là tiếng rắc rợn người, chiếc tàu nhỏ gãy đôi, hất tất cả xuống biển.

Jack dốc hết sức bình sinh bơi về hướng các bạn, nhưng không thể cưỡng lại dòng nước cuốn cuộn.

Bị ảnh hưởng bởi sức nặng của hành lí và cặp song kiếm, nó phải vất vả bám vào chiếc cột buồm gãy mới có thể ngoi lên. Những người còn lại liên tục tri hô, nhưng tiếng hò hét của họ càng lúc càng nhỏ dần, cuối cùng chỉ còn lại tiếng gào thét của gió. Một cơn sóng khổng lồ ập tới nhấn chìm tất cả.

Đó là lần cuối cùng Jack nhìn thấy Yori, Saburo và Miyuki. Nó thậm chí không dám nghĩ đến viễn cảnh xấu nhất - rằng họ đã biến mất trong trận cuồng phong. Mỗi mỗi.

Và thực tế nó cũng không có thời gian để nghĩ, bởi lẽ tiếng người đã vang vọng trước cửa hang. “Dấu chân dẫn tới đây.”

Jack bò nhanh hơn. Lối đi thứ hai này chật hơn lối đầu tiên, nó phải cúi sát đầu mới có thể di chuyển. Sau khoảng hai mươi bước thì ánh sáng le lói xuất hiện, kéo theo một tia hi vọng thoát thân.

Lại ngỗ cụt, bốn bề toàn đất đá. Ánh sáng vừa nãy hóa ra chỉ là một khe nứt từ phía trên. Jack thử tìm cách ngoi lên, nhưng bất chấp kĩ năng leo trèo thượng thừa của nó, đây vẫn là công việc quá khó khăn. Vấn đề là nó chẳng thể quay trở lại được nữa.

Một giọng nói ở rất gần vang lên, “Để em vào đây thử xem thế nào.”

“Tình tảo vào,” tên đầu lĩnh cảnh cáo. “Thấy nó thì khứ luôn.”

Jack nghe thấy tiếng chuyển động đang dần tiến sát tới chỗ mình. Mất sức sau một đêm vật lộn với bão táp, nó thật sự không muốn phải chiến đấu. Nhưng đã ở vào thế đường cùng, Jack đành phải rút kiếm kháng cự. Đúng lúc này thì dường như vũng nước bên dưới nó cạn dần đi. Nhìn xuống, Jack phát hiện có khe hở. Xem ra may mắn đã trở lại với nó, bởi lẽ hướng thoát đi của nước chính là dấu hiệu dễ nhất để nhận biết lối ra.

“Tìm thấy rồi!”, tay võ sĩ hét lên.

Bò rạp hẳn xuống, Jack vút kiếm và túi hành lí xuống trước, và lách qua. Thấy vậy, tay võ sĩ nắm chặt chân nó kéo mạnh về phía sau. Jack phản kháng bằng một cú đạp mạnh khiến kẻ địch chao đảo rồi biến mất nhanh như sóc. Khe hở rộng dần thành một lối đi nho nhỏ. Jack liên tục bò trườn bất chấp toàn thân bị đá cào xước.

“Đừng để nó chạy thoát!” Tên thủ lĩnh la lớn. “Bao nhiêu là tiền thưởng đây!”

“Em không nhích vào được!” Tay võ sĩ chán nản đáp.

“Mày đừng đó canh chừng. Những đứa còn lại theo tao! Chúng ta sẽ đón
lễ phía bên kia... nếu nó còn sống mà trở ra.”

THUẬT HÔ HẤP

Jack tìm mọi cách nhích đi trong không gian chật hẹp tối đen như mực. Áp lực tăng cao khiến tay Jack run rẩy, vai nó bị kẹt và mặc dù đã cố vận người nhưng vẫn không thể thoát ra. Thế rồi cảm giác ngộp thở đột ngột xuất hiện. Có lẽ không khí ở đây không đủ để hô hấp.

Đúng lúc này nó nghe tiếng sóng vỗ.

Gió đưa nước biển ập tới hướng Jack. Nó hít một hơi thật sâu trước khi nhìn thở. Sóng đập vào người Jack mạnh như thể ngựa xéo voi giày. Lối đi ngập chìm trong nước.

Cố gắng chống chọi cơn hoảng loạn. Jack biết cơ may sống sót duy nhất nằm ở kỹ thuật hô hấp của *ninja*. Sự việc diễn ra quá bất ngờ để có thể thực hành phép thở sâu. Jack chỉ còn cách đặt niềm tin ở những yếu tố may mắn. Nó bèn thả lỏng gân cốt, tập trung tinh thần nghĩ về những ngày thường ngồi dưới gốc cây anh đào với cô bạn thân thương Akiko ở Toba. Trạng thái thiền định này giúp nhịp tim của Jack chậm hẳn lại, kéo theo đó là nhu cầu trao đổi không khí của cơ thể cũng giảm xuống.

Nhưng việc này cũng chỉ có thể kéo dài... trong vài phút.

Nước vẫn tiếp tục tràn vào, đe dọa nghiêm trọng sức chịu đựng của Jack. Thế nhưng chính nhờ vậy mà cuối cùng thì nó cũng nhích được vai ra khỏi chỗ kẹt. Nhịp tim nó mỗi lúc một tăng, nguy cơ bị chìm càng lúc càng rõ ràng.

Đúng vào thời khắc hung hiểm nhất thì nước lại rút xuống. Jack vội vàng ngửa mặt lên hít lấy hít để, vừa ho sặc sụa vừa nhặt nhanh kiếm và hành lí. Không dám chờ lâu, nó lập tức trườn tới lối ra, nhưng không kịp vì một đợt sóng nữa lại ập tới.

Chỉ ít thì lần này Jack cũng đã sẵn sàng. Nó bám chặt hai bên thành hang hít sâu ba hơi rồi bắt đầu thiền định. Nước biển đập vào lưng như muốn xé nát tấm áo kimono. Thế nhưng Jack vẫn kiên trì trụ vững. Nó đếm thời gian chờ nước đổi chiều. Phải mất một lúc lâu nữa, vừa kịp lúc Jack bắt đầu thấy

ngập thờ. Đợt sóng này dài hơn nó tưởng tượng. Phỗi Jack căng hết cỡ... và rồi cơn hành hình cũng kết thúc. Nó hít lấy hít để nguồn dưỡng khí vô giá, trong lúc âm thanh quen thuộc đập vào tai báo hiệu một đợt sóng nữa đang kéo tới.

Đã may mắn sống sót hai lần, Jack nghĩ lần tiếp theo có thể sẽ là mồ chôn của mình.

Nó vừa bò trườn vừa kéo theo kiếm và hành lí phía sau. Lớp sóng càng lúc càng tới gần. Gập ngã rẽ, Jack cứ thế bò theo hướng có ánh sáng. Lối đi dốc ngược dẫn lên một cái lỗ lớn. Phía sau, nước biển vẫn đang truy đuổi nó như thể con thú khát máu. Dốc hết sức, Jack bật người lên lăn ra ngoài, vừa kịp lúc một cột nước bắn ra khỏi lỗ.

Jack nằm ngửa thở gấp sau màn thoát chết trong gang tấc. Tuy chưa hẳn đã thoát ra bên ngoài nhưng xung quanh đã ngập tràn ánh sáng len lỏi qua các khe nứt, báo hiệu bãi biển chỉ còn cách nó một tầng đất đá.

Không để phí thời giờ, Jack nhặt kiếm, đeo hành lí lên vai rồi cẩn thận quan sát lối ra. Không gian vắng lặng, chỉ có vài cánh hải âu đơn lẻ. Có vẻ như đám võ sĩ vẫn chưa leo lên kịp. Bỏ lại cái hang đằng sau, Jack đi dọc theo bãi biển hướng về phía trước.

Càng lúc bãi cát càng trở nên bỏng rát, nó đoán đến giữa trưa thì sức nóng sẽ vượt quá sự chịu đựng của đôi chân trần. Jack chạy được nửa đường thì thoáng thấy vật gì đó đang bị đàn hải âu vây quanh. Lúc nó đến gần, đám chim chóc bay đi để lộ ra một thủ cấp.

Điều này cũng không quá bất ngờ. *Samurai* vốn được biết đến với thói quen cắt thủ cấp kẻ thù đã chết.

Đây vốn dĩ là một tập tục của họ, trước hết nhằm dâng lên chủ tướng báo công. Chặt đầu cũng là một phần của nghi lễ mổ bụng tự sát *seppuku*. Lần này, nạn nhân xấu số là của một cậu bé, có vẻ là thuộc tầng lớp nông dân nghèo vì không thấy dấu tích của mảng tóc cạo trọc và búi củ tỏi đặc trưng võ sĩ.

Jack thương cảm liếc nhìn cái đầu rồi tiếp tục chạy, trong lòng thầm nghĩ rất có thể đây sẽ là số phận của mình nếu chẳng may bị bắt.

“Ê, *nanban*^[1]!”

Jack rút kiếm quay lại, sẵn sàng đối phó với đám võ sĩ. Nhưng kì lạ là chẳng thấy ai.

“Ê, bộ mù à? Ở dưới này cơ mà!”

Jack há hốc mồm. Cái đầu vùi trên cát đang mở miệng nói với nó.

ĐẦU NGƯỜI TRÊN CÁT

“Còn không mau cứu tôi đi,” cái đầu nhăn nhó dưới ánh nắng chói chang.

“A... anh còn sống”, Jack sững sờ thốt lên.

“Đương nhiên. Mà, chần nằng cho người ta cái coi.”

Vẫn trong tư thế sẵn sàng, Jack từ từ tiến lại điều chỉnh cho bóng mình phủ lên cái đầu. Trong suốt hành trình xuyên Nhật Bản, nó đã kinh qua nhiều điều lạ lùng - từ pháp sư biến hình, phù thủy bói toán, cho đến linh hồn chiến binh - nhưng cái đầu biết nói này vẫn là kinh dị nhất. Thế rồi, nó chợt nhận ra đây chẳng qua chỉ là một người bị chôn vùi toàn thân dưới cát. Trạc tuổi Jack hoặc lớn hơn đôi chút, anh chàng này có hàng lông mày nằm ngang, mũi hếch, tai to như vành bình sứ, đôi môi dày nứt nẻ vì nắng, còn đôi gò má đỏ ửng đầm mồ hôi. Một vài vết thương nhỏ xuất hiện trên vầng trán bên dưới mái tóc đen dày rậm rạp.

Được Jack che nắng, cậu ta thở dài khoan khoái rồi đột nhiên giật giật mũi vẻ khó chịu. “Gãi giùm cái coi.”

Jack dùng móng tay thực hiện yêu cầu.

“Thấp hơn một chút... ừ, chỗ đó đó! Ngựa đúng là cực hình mà. Thế, có định cứu tôi lên không thì bảo?”

“Tôi không nghĩ mình có thể giúp được anh.”

“Ờ hay, bộ dân *nanban* toàn đầu đất hết à?” Anh chàng nói giọng ngao ngán. “Đào lên là xong thôi!”

Jack lưỡng lự nhìn về phía cửa hang. Dù chưa thấy dấu hiệu của toán lính canh, nhưng vẫn là rất mạo hiểm nếu tốn thời gian đào người này lên...

“Còn chần chờ gì nữa?” Cái đầu than phiền. “Thấy chết không cứu à?”

Thật vậy, với cái nắng như thiêu như đốt và thủy triều đang lên thì chỉ vài tiếng nữa thôi, anh ta không chết vì nóng cũng sẽ chết vì ngộp thở. Tạm gác chuyện của mình sang bên, Jack vội vàng rút kiếm khuy gối xuống đào. Cho đến khi đột ngột dừng lại.

“Đừng ngừng mà!” Cái đầu rên la.

“Tại sao anh lại bị chôn ở đây?” Jack nhận ra rất có thể mình đang tự chuốc lấy rắc rối vào thân.

“Trò đùa của đám bạn.” Cái đầu cười xởi lởi. “Chúng nó chơi ác lắm.”

Biết Jack chưa bị thuyết phục, anh ta bèn tiếp tục. “Tóm lại tôi không phải tội phạm giết người hay gì cả. Là dân *nanban*, cậu phải hiểu Nhật Bản dưới thời tân Tướng Quân là như thế nào chứ. Tất cả mọi người đều là tội phạm... trừ đám võ sĩ ra!”

Thật vậy. Từ ngày đặt chân đến hòn đảo Nhật Bản này, Jack đã chứng kiến cảnh tượng một người lái buôn điếc bị mất đầu vì vô lễ, tu sĩ Ki-tô giáo bị treo cổ vì niềm tin của mình. Tôn giáo, sắc tộc, hay thậm chí là địa vị cũng đủ để một người phải chết dưới triều đại tàn bạo của Shogun Kamakura. Dù chàng trai này đã phạm tội gì, thì phần nhiều có lẽ cũng chưa đến mức phải dùng đến hình phạt độc ác như vậy.

Nghĩ vậy, Jack bèn tiếp tục đào, “Thế anh tên gì?”

“Benkei vĩ đại!” Cái đầu tự hào.

Jack nhướn mày trước danh xưng rất kiêu ngạo của anh chàng, nhưng không bình luận gì thêm. “Tôi là Jack Fletcher, đến từ Anh Quốc.”

“Một gã *nanban* biết nói tiếng Nhật,” Benkei tỏ vẻ ấn tượng, “và kẻ mang kiếm đầu tiên mà tôi từng gặp. Lấy được từ đâu vậy? Lượm được trong bãi chiến trường à?”

“Chúng là quà của một người bạn thân.” Jack bắt đầu đào tới chỗ cát ướt quanh ngực Benkei.

Benkei nhúu mày nghi hoặc. “Cứ cho là thế đi.”

Jack mặc kệ hỏi tiếp, “Anh bị chôn lâu chưa?”

“Khoảng hơn một ngày đêm.”

“Vẫn còn sống được là may đấy.”

“May mắn bắt được vài con dã tràng,” Benkei lí giải. “Hơi cứng cho món *sashimi*, đã vậy còn hung hãn nữa chứ!” Anh chàng vừa nói vừa đá lưỡi về hướng dấu kẹp đồ gần miệng. “Tối tối thì giếng trời mở cửa, uống no cả bụng, suýt chết ngạt luôn.”

Jack ngừng đào giả bộ dò hỏi, “Anh có nhìn thấy ai trôi vào bờ không?”

Benkei cân nhắc vài giây rồi lên tiếng đáp. “Có lẽ. Người cậu tìm là ai?”

“Ba người bạn. Yori, một nhà sư nhỏ con mang quyền trượng. Saburo, một võ sĩ trẻ, tương đối to con, đặc biệt là vòng bụng. Và Miyuki, một cô gái mảnh khảnh có mái tóc và cặp mắt đen láy.”

“Thằng nào chả mơ tìm được một em như thế!” Benkei cười gian xảo.

“À, ai chán sống rồi thì cứ việc,” Jack cảnh báo khiến nụ cười của Benkei tắt ngóm. “Thế anh có nhìn thấy ai trong số họ không?”

“Đào tôi ra trước đi rồi tôi sẽ trả lời.”

Được hi vọng tiếp thêm sức lực, Jack điên cuồng đào cho đến khi tay Benkei được giải phóng. Tiếp theo cả hai cùng hợp sức tạo thành một cái lỗ đủ to để Jack kéo anh ta ra ngoài.

“Đừng hòng trông thấy anh mà quay lại biển nữa,” Benkei vừa phủi cát khỏi bộ *kimono* sặc sỡ ba màu đỏ xanh vàng vừa nói. Một con dĩa tràng rơi ra khỏi khố sau khi anh chà đạp mạnh chân. “Khó chịu gần chết.”

“Thế tóm lại anh đã nhìn thấy ai?” Jack vội vàng hỏi.

Benkei nhún vai ra chiều có lỗi. “Rất tiếc là không giống bạn của cậu.”

Jack cảm thấy như vừa bị lừa. “Nhưng vừa rồi anh...”

“Cảm ơn nhá, *nanban*,” Benkei cắt ngang trước khi đảo mắt nhìn về phía sau rồi co cẳng chạy. “Rất hân hạnh được làm quen!”

Nghe tiếng người la hét, Jack quay lại thì thấy toán võ sĩ đang đuổi tới. Không còn cách nào khác, nó bèn chạy theo Benkei, trong lòng thầm hối tiếc vì quyết định dừng chân cứu người của mình.

SUỐI NƯỚC NÓNG

“Người họ muốn bắt là tôi, không phải anh đâu!” Jack la lớn trong lúc hai người vội vàng chạy lên đỉnh đồi.

“Có thể lắm, *nanban*, nhưng tôi cũng không phải hạng được lòng quan binh địa phương,” Benkei không hề có ý định giảm tốc.

Lối đi phía trước dần chia thành hai ngã, một là đường mòn men theo biển, một dẫn tới khu rừng núi hiểm trở.

“Đây là đâu? Tôi hoàn toàn bị mất phương hướng rồi” Jack thú nhận.

Benkei nhíu mày kinh ngạc. “Đảo Kyushu. Hướng bắc dẫn tới Shimonoseki, hướng nam xuyên qua làng Beppu tới Funai, và hướng đó...” Anh chàng chỉ vào con đường núi, “là rừng Kuju. Nhưng tốt hơn hết đừng bao giờ bég mắg vào, trừ phi muốn đi lạc!”

Bên dưới, tiếng la hét của đám lính canh vang vọng mỗi lúc một gần, đặc biệt có hai tên đã gần đuổi đến nơi.

“Muốn trốn thoát thì chỉ có thể đặt cược vào Beppu. Nhanh theo tôi!” Benkei nói liền thoắg rồi lập tức chạy đi.

Không còn cách nào khác. Jack bèn bám sát phía sau. Hai người cùng lao về hướng nam cho đến khi một cảnh tượng đáng kinh ngạc đập vào mắt Jack. Làng Beppu nằm dưới chân núi, từng cột khói liên tục phả lên xung quanh, trông ngôi làng như được xây dựng trên bếp lửa vậy.

Nhận thấy vẻ ngạc nhiên của Jack, Benkei bèn hỗn hển giải thích, “Làng Beppu... nằm ngay dưới... núi Tsurumi.” Anh ta chỉ về phía ngọn núi lửa sừng sững. “Những cột khói kia chính là nhíp thở của nó.”

Hai đứa chạy đến rìa ngôi làng thì hai tên võ sĩ ban nãy đã gần đuổi kịp, đám còn lại cũng không còn cách bao xa. Từng ngôi nhà bằng gỗ cao hai tầng mọc san sát hai bên đường, phần nhiều là phòng trà phục vụ khách vắng lai.

“Beppu là một địa điểm nghỉ dưỡng nổi tiếng,” Benkei xác nhận suy đoán của Jack. “Suối nước nóng quanh đây rất tuyệt vời... thậm chí có thể nói là số một Nhật Bản...”

Anh chàng hất đổ một xe rau củ hòng cản đường quân lính khiến dân làng và du khách xung quanh không khỏi cảm thấy khó chịu. Thế rồi những tiếng la hét bắt đầu xuất hiện khi họ nhận ra sự hiện diện của một thằng nhóc tóc vàng mắt xanh trong khu nghỉ dưỡng của mình.

“Quý tộc, võ sĩ, lái buôn... mọi tầng lớp đều vượt đường xa tới đây...”, Benkei tông trúng một người đi đường khiến ông này ngã ngửa ra phía sau.

“Xin lỗi,” anh chàng cười trừ rồi tiếp tục co chân bỏ chạy, mặc kệ những tiếng chửi rủa của người đàn ông.

Hai người chạy vào trong con hẻm nhỏ để cắt đuôi quân lính. Nhưng đám võ sĩ tỏ ra quá quen thuộc với địa hình ngôi làng nên dù đã cố hết sức, Benkei vẫn không tài nào tạo được khoảng cách an toàn. Jack bắt đầu thấy thấm mệt do sức nặng của túi hành lý và cặp song kiếm. Rất đông dân làng hiếu kì quan sát màn rượt đuổi.

“Dân làng rêu rao rằng tắm suối nước nóng rất có ích cho cả tinh thần và thể xác,” Benkei tiếp tục. “Để tôi cho cậu thấy.” Anh chàng bất chợt chuyển hướng sang căn nhà gỗ lớn bên phải.

Dù hơi khó chịu vì hành động này nhưng Jack vẫn quyết định bám theo. Hai đứa vừa chạy vừa trượt trên sàn nhà bóng loáng, thậm chí còn đánh đổ cả các chậu hoa được sắp xếp vô cùng tỉ mỉ.

“Đằng này!” Benkei ra hiệu mặc kệ tiếng la ó từ phía nhân viên nhà tắm.

Anh chàng dẫn Jack chạy theo hành lang vào một căn phòng mờ khói. Vài người đang thả mình trong bể tắm có nguồn suối nước nóng tự nhiên. Sững sốt với sự xuất hiện của những kẻ đột nhập, ai nấy đều trợn mắt há mồm.

“Giờ đi đâu nữa?” Jack giục vì không thể tìm được lối đi.

“Nhầm đường!” Benkei đáp trước khi vội vàng quay đầu ra cửa.

Một tay võ sĩ bước vào trong. Benkei nhanh tay cầm cái xô đầy nước nóng bên cạnh hất luôn vào người hắn. Jack lợi dụng thời cơ đấm hắn bất tỉnh, trước khi tên thứ hai xuất hiện với trường kiếm sẵn sàng trong tay. Cũng lại bài ban nãy, Benkei giật khăn tắm của một người khác quăng vào mặt đối phương gây rối để Jack đập hắn rơi xuống bể nước.

“Làm tốt lắm, *nanban!*” Benkei cảm thán. “Giờ thì ra khỏi đây thôi!”

Hai đứa lại quay ra hành lang, lần này rẽ vào cánh cửa tiếp theo. Tiếng la hét ồ ạt vang lên từ các vị khách nữ trong phòng.

“Xin lỗi!” Benkei làm bộ che mắt nói. “Cảm phiền cho mượn đường.”

Jack cố giữ mắt mình hướng về phía trước. Mở cánh cửa, nó thấy mình đang đứng trong một khu vườn xinh xắn với hồ đá và thác nước. Khói liên tục bốc lên từ những bãi tắm tự nhiên với rất đông du khách.

“Tiếc là không ở lại được,” Benkei tặc lưỡi. “Mấy ngày rồi chưa tắm.”

Anh chàng lại tiếp tục cùng Jack chạy xuyên qua khu vườn, trèo tường ra ngoài lén vào một con hẻm vắng. Hai đứa nhìn ra ngoài từ trong chỗ ẩn nấp.

“Hình như... cắt được đuôi rồi,” Benkei vuốt mồ hôi nói.

Jack còn chưa kịp gạt đầu đồng tình thì đã bị cắt ngang.

“Đứng yên đó, thằng ngoại quốc!” Tay võ sĩ cau có nạt. “Và cả mày nữa, Benkei!”

Đám lính còn lại cũng đều đã tuốt gươm sẵn sàng nghe lệnh từ tay thủ lĩnh.

“Mà cũng có thể là chưa!” Benkei ngao ngán giơ tay đầu hàng.

CỬU NGỤC BEPPU

“Nhân danh Tướng Quân, người bị bắt vì tội mưu phản,” tên võ sĩ thủ lĩnh tuyên bố.

“Gì cơ?” Benkei trợn tròn mắt. “Cùng lắm chỉ là gây rối trật tự công cộng thôi chứ?”

“Là nó chứ không phải mày, thằng ngu. Có điều lần này mày cũng dính tội đồng lõa rồi con ạ.”

“Chuẩn bị tinh thần đi, Benkei,” Jack vừa rút kiếm vừa khuyên.

“Cậu mang kiếm thì đi mà đánh,” Benkei lập tức quay đầu. “Mẹ tôi đã dặn, ba mươi sáu kế... kế chuồn mới là thượng sách!”

Chỉ còn lại một mình với kẻ địch đông hơn gấp mười lần, Jack bắt đầu tin rằng mẹ Benkei quả là một người phụ nữ thông minh. Nó cắt dây thừng buộc chồng gỗ rồi dùng vai húc mạnh khiến từng khúc gỗ lăn long lóc xuống quật ngã những tên võ sĩ đằng trước. Nhân lúc đám võ sĩ hoảng loạn, Jack bỏ chạy theo hướng của Benkei.

Và tìm thấy anh chàng này ngoài rìa làng.

“Bọn chúng vẫn đang đuổi theo đấy!” Jack cảnh báo.

“Đương nhiên rồi!” Benkei trợn mắt. “Cậu là kẻ mang tội danh mưu phản bị đích thân Shogun truy nã cơ mà! Biết thế thì tôi cứ nằm im trong bãi cát còn hơn!”

“Nếu không vì ở lại cứu anh thì tôi đã chạy thoát từ lâu rồi!” Jack phản pháo.

Benkei thở dài. “Nói cũng phải. Nhưng đừng tưởng tôi sẽ mang ơn mà nhầm. Benkei này ghét nhất chính là mấy thứ lễ nghĩa võ sĩ vớ vẩn đó.”

“Chúng đây rồi!” Một tên võ sĩ tri hô.

“Nhanh vậy,” Benkei ngao ngán. “Kiểu này đành phải dùng tới Cửu Ngục Beppu thôi!”

“Cửu ngục?” Jack không lấy làm tin tưởng cái kiểu nói phét của anh bạn mới quen này cho lắm.

“*Jigoku*^[2], hi vọng cuối cùng của chúng ta,” Benkei nghiêm giọng đáp trước khi chuyển hướng sang khu rừng trên đồi. “Đó là nơi không người bình thường nào dám bén mảng lại gần, trừ phi bắt buộc phải làm vậy.”

Hai đứa chạy qua hàng loạt bụi rậm, cổng *torii*^[3]. Càng vào sâu, cây cối xung quanh càng trở nên kì quặc, cành lá héo hon, thân lại trắng xám, tạo cảm giác ma quái ghê rợn. Jack cảm giác như mình vừa đặt chân vào một thế giới khác, thế giới của linh hồn, ma quỷ, và quái thú.

“Nhìn cho kĩ vào,” Benkei chỉ những lỗ hổng phả hơi trên mặt đất. “Chúng thừa sức nấu chín cậu như người ta nấu cơm đấy!”

Jack cố gắng di chuyển thật gần Benkei. Nó đặc biệt chú ý đến các hồ nước xung quanh. Có cái xanh thẫm thẫm, có cái lại trắng đục như sữa chua. Cái thứ ba thậm chí còn có màu như của vàng nấu chảy.

“Rơi xuống *jigoku* thì xác định đi là vừa!” Benkei vừa cảnh báo vừa dùng tay che miệng khỏi thứ không khí có mùi như trứng ung xung quanh.

Trong lúc hai đứa di chuyển qua các hồ nước thì bên ngoài đám võ sĩ bắt đầu tranh cãi dữ dội.

“Tao cóc cần biết trong đó có ma quỷ hay rồng rắn gì!” Do bị sắc khói nên giọng thủ lĩnh khác hẳn so với lúc bình thường. “Thằng ngoại quốc đó là tội phạm do đích thân Tướng Quân ra lệnh truy nã. Bây giờ hoặc tụi mày xông vào tìm nó - hoặc tao sẽ ném từng đứa vào!”

Lấn khuất đằng sau đám khói mờ, Jack và Benkei lặng lẽ nhích từng bước trên con đường thoát thân. Hai đứa băng qua một cái hồ lồi ngổm bùn xám. Đúng lúc không khí vừa trở nên dễ thở hơn thì Benkei cũng phát hiện trước mặt mình là một tay võ sĩ đang trợn trừng mắt. Anh chàng thụp người xuống vừa kịp tránh được mũi kiếm đâm xuyên cổ. Jack rút gươm nhanh như chớp chặn đòn tấn công thứ hai hướng đến bụng Benkei, trước khi đẩy anh chàng ra khỏi vòng nguy hiểm.

Tay võ sĩ chuyển tập trung sang Jack. Dễ dàng gạt đỡ đòn tấn công của hắn, Jack phản lại bằng một cú cắt ngược từ dưới lên trên. Râu rụng tã tơi khỏi cằm tay võ sĩ, và lẽ ra hắn đã bị thương nếu không phải vì Jack bị cản trở từ phía sau. Một gã *samurai* to lớn dùng tay khổng chế siết họng Jack. Chắc hẳn ngon ăn, gã võ sĩ ban nãy vung kiếm với ý định đâm xuyên bụng nó. Nhưng tay Jack vẫn tự do, và nó lại một lần nữa gạt được đòn tấn công.

Gã võ sĩ tiếp tục kiên trì nhưng vẫn không sao kết liễu được mục tiêu. Vấn đề nằm ở chỗ Jack đã sắp ngộp thở.

Tầm nhìn của nó ngày một mờ, thời gian bây giờ là điều vô cùng xa xỉ.

Jack tự hỏi lúc mình cần thì Benkei đang ở đâu?

Tiếp tục gạt đỡ một cú đâm, Jack đá vào ngực tên võ sĩ đầu tiên khiến hắn ngã ngửa ra sau, đoạn thúc cùi chỏ vào bụng tên thứ hai khiến hắn phải đau đớn thả lỏng tay.

Khụy một bên gối, Jack tung đòn *ippon seoinage*^[4] ném đối thủ qua vai khiến tên này văng ra xa trước khi tay võ sĩ đầu tiên lao tới với mũi kiếm hướng thẳng vào ngực Jack. Một vụ va chạm mạnh xảy ra, tay võ sĩ thứ hai bị lưỡi kiếm xuyên thủng, còn tay đầu tiên thì ngã lăn ra đất, ngay bên trên lòng hồ *jigoku*.

“Cứu với!” Hãn vừa kêu vừa loay hoay lấy thăng bằng.

Vừa mới thoát khỏi tình huống thập tử nhất sinh, Jack loạn choạng bò tới định giúp kẻ địch, nhưng không kịp. Một tiếng la khủng khiếp cất lên từ miệng võ sĩ trong lúc hắn bị tụt xuống. Hãn cố bám lại, nhưng nhanh chóng bị bãi bùn nuốt gọn.

Benkei chạy tới chỗ Jack quan sát tấn thảm kịch vừa xảy ra với tâm trạng nửa kinh sợ nửa hào hứng. “Giờ thì cậu biết vì sao người ta gọi nơi này là địa ngục rồi nhé!”

7

PHONG NGỤC

“Nãy giờ anh làm gì?” Jack vừa thở dốc vừa dùng tay xoa cổ. “Tại sao không giúp tôi?”

Benkei vỗ lưng nó an ủi. “Cuối cùng cậu vẫn ổn đấy thôi.”

Jack định lên tiếng phản đối, nhưng bóng dáng đám võ sĩ còn lại đã hiện ra từ phía đối diện.

“Mau đi thôi!” Benkei hối thúc.

Di chuyển gần như không có phương hướng, hai đứa len lỏi giữa những cái hồ chết chóc. Một tay võ sĩ xuất hiện và đứng chặn trước mặt. Jack và Benkei liền đổi hướng. Trong lúc vội vàng, Jack đạp nhầm lên một hố hơi. Phần vì kinh hãi, phần vì đau đớn nên Jack vừa la lớn vừa loạng choạng chúi người về phía trước, nơi một trong số chín *jigoku* đang chờ sẵn. May thay đúng vào giây cuối cùng, Benkei kịp nắm tay nó kéo ngược trở lại. “Không có thời gian tắm đâu nhé!”

Một lúc sau, hai người cũng tới được rìa ngoài của Hỏa Ngục, nhưng lại gặp rắc rối với một bức tường hơi nóng liên tục trôi sụt như nhịp tim của ngọn núi.

“Sơn Ngục,” Benkei giải thích. “Phải đi vòng qua thôi.” Benkei lại đi trước dẫn đường. Lúc cả hai đang tìm đường thoát thì đám võ sĩ cũng đuổi đến bao vây.

“Hết đường chạy rồi nhé,” tay thủ lĩnh đắc thắng nói. “Đầu hàng hay là chết?”

“Làm gì có lựa chọn nào khác?” Jack quay lại đáp, “Hình phạt của tội mưu phản vốn cũng là cái chết còn gì?”

“Nói cũng phải,” tay thủ lĩnh ra lệnh cho đàn em tấn công.

Jack rút nốt đoạn kiếm *wakizashi* giờ cao quá đầu, trường kiếm *katana* thủ trước ngực. Bị áp đảo trong thế tám đấu một, cơ may duy nhất của nó

nằm ở tuyệt kĩ Nhị Thiên - kĩ năng chiến đấu bằng hai kiếm học được từ vị võ sĩ đáng kính Masamoto.

Chẳng tỏ vẻ gì e ngại trước một gã ngoại quốc dùng song kiếm, đám võ sĩ vẫn hùng hổ tiến về phía trước. “Lần này một mình không ổn đâu đó,” Jack thì thầm nói với Benkei.

“Đừng lo, tôi sẽ bọc lót cho cậu,” Benkei khẳng định.

Jack quay lại thì thấy anh bạn mới này đang co ro nấp sau lưng mình.

Hai tay võ sĩ tiến lên, kiếm hướng thẳng cổ Jack đâm tới. Nó đỡ cả hai rồi đá vào hông tên bên trái, chém vào ngực tên bên phải. Tên này chỉ tránh đòn vừa kịp lúc, tấm *kimono* mặc trên người hăn bị cắt đứt lìa.

Chứng kiến thế phòng thủ lợi hại của Jack, số lượng kẻ địch giờ đây tăng lên thành bốn. Cặp song kiếm của Jack liên tục lên xuống chống đỡ. Nó cúi người tránh được một đòn phạt ngang đầu, cuộn tròn tới né một đòn đâm, trước khi dùng cả hai tay đỡ thế đánh hiểm từ chính tên thủ lĩnh.

“Hóa ra lời đồn đại là thật!” Tên thủ lĩnh thốt lên. “Mày đã luyện thành thạo tuyệt kĩ Nhị Thiên!”

Tim đập mạnh, miệng thở hồng hộc, Jack chiến đấu như lên đồng. Đám lính canh hầu như không thể động đến nó. Vấn đề nằm ở chỗ Benkei không thể tự chống đỡ, và vô tình trở thành một mục tiêu dễ xơi.

Anh chàng nhặt một hòn đá lớn lên tự vũ trang - và ngay lập tức thả xuống đánh bộp. “Ui da, đổ hết cả tay rồi!”

Tên võ sĩ lớn tiếng cười nhạo. Nhưng “cười người hôm trước hôm sau người cười”. Benkei nhanh chóng xé một mẩu áo quần quanh tay rồi nhấc đá quăng trúng mặt khiến hăn đau đớn ngã lăn ra đất.

Jack nhân cơ hội trở lại chỗ Benkei, hai đứa vừa dùng kiếm vừa dùng đá ra sức đẩy lùi kẻ địch. Nhưng phải cùng lúc đối đầu với quá nhiều đối thủ đã nhanh chóng làm cho Jack bị mất sức.

“Hết sạch đá rồi!” Benkei thốt lên trong lúc một tên võ sĩ áp sát.

Jack chưa kịp phản ứng thì mặt đất xung quanh bất ngờ rung chuyển mạnh. Tiếng ùng ục dưới lòng đất mỗi lúc một to hơn.

“Con rồng thức dậy rồi!” Một tên võ sĩ thất thần nói trước khi quay đầu chuồn thẳng.

Ngay sau đó, hơi bắt đầu bốc lên, kéo theo từng cột nước sôi sùng sục bắn tung tóe khiến đám lính canh chạy tán loạn.

Jack vừa dùng túi hành lí che chắn vừa kéo tay Benkei rút lui.

“Đừng để bọn chúng chạy!” Tên thủ lĩnh giận dữ thét.

“Suýt thì quên... Phong Ngục,” Benkei thở dốc. “*Tatsumaki Jigoku.*”

Phong Ngục, cái tên này lập tức khiến Jack nhớ lại trận đối đầu với hải tặc Phong Quỷ cùng Nữ Vương Tatsumaki.

Nó dừng lại ngay trước Sơn Ngục và nhận thấy bóng của rừng núi mờ ảo phía sau. Bức tường hơi nước vẫn liên tục trôi sụt thành từng đợt.

“Nếu canh đúng lúc thì chỗ này vẫn qua được.”

“Cái gì, bộ cậu điên rồi hả?” Benkei phản đối.

“Anh biết Tâm Kinh chứ?” Jack nghiêm giọng hỏi.

“Đương nhiên, cái đó thì ai mà chẳng biết. Nhưng kinh kệ thì liên quan gì?”

“Tôi đã từng được dạy cách dùng nó để bước qua lửa,” Jack nhanh chóng giải thích. “Về cơ bản, làm cho đầu trống rỗng sẽ giúp anh xóa bỏ các giác quan, cũng như đau đớn. Anh đã từng thiền định bao giờ chưa?”

“Rồi... một vài lần,” Benkei ập ứng.

“Tốt, lặp lại theo tôi và anh sẽ không sợ nóng nữa: *Om gate gate paragate parasamgate bodhi svaha...*”

Jack tụng đi tụng lại cho tới khi cả hai có thể đồng thanh đọc. Một cảm giác yên bình chợt xuất hiện giữa lúc nước sôi lửa bỏng nhất.

“Tìm thấy chúng rồi!” Một âm thanh vang lên.

Không thể chần chừ thêm. Jack nắm tay Benkei.

“Khoan đã!” Anh chàng phản ứng. “Vừa nãy cậu nói cái này dùng cho lửa hả?”

Nhưng Jack đã lao vào bức tường hơi của Sơn Ngục, kéo theo Benkei ngay phía sau.

ĐAU BUỒN

“Người tôi đỏ như tôm luộc rồi!” Benkei rên rỉ trong lúc hạ nhiệt dưới một con thác bên sườn núi Tsurumi.

“Nhưng ít nhất vẫn còn sống,” Jack tếu táo.

“Bài kinh của cậu chả có tác dụng quái gì cả!”

“Nếu không tụng sẽ còn tệ hơn đây,” tình hình của Jack có phần khá khâm hơn. “Hơn nữa, chúng ta đã cắt được đuôi bọn chúng, xem như cũng bỏ công.”

Benkei trầm trồ lắc đầu: “Cậu đúng là tay *nanban* điên rồ và lợi hại nhất mà tôi từng gặp! Ai đã dạy võ cho cậu vậy?”

“Tôi từng là môn sinh của trường Nhị Thiên Nhất Lưu ở Kyoto... cho đến khi Tướng Quân ra lệnh đóng cửa.” Chỉ mới vừa quen biết, Jack quyết định bỏ qua không kể giai đoạn học nhần thuật.

“Hèn gì - thế tại sao Tướng Quân lại muốn giết cậu?” Benkei thắc mắc. “Hình như đám lính canh nói đây là vấn đề cá nhân, chứ không phải chỉ vì cậu là dân ngoại quốc?”

“Ông ta vốn cay cú từ lúc bị tôi làm mất mặt trong kì Tha Lưu Tỉ Thí.” Jack thừa nhận. “Sau đó tôi còn tham gia vào trận Osaka ở chiến tuyến bên kia.”

Benkei huýt gió. “Thế thì đúng rồi! Nghe đồn các võ sĩ dám chống lại Shogun ít nhiều đều mang tội. Võ sĩ ngoại quốc nữa thì càng tệ hơn.”

Tuy đây cũng là một phần lí do, nhưng Jack biết chủ yếu vì dã tâm của Shogun đối với bản *hải đồ*. Ông ta thừa biết ai nắm được bản hải đồ sẽ trở thành bá chủ đại dương, và khát khao muốn dùng nó cho mục đích riêng của mình. Jack đã thề sẽ không bao giờ để kỉ vật của cha rơi vào tay những kẻ xấu xa như vậy.

“Thế giờ cậu định đi đâu?” Benkei tiếp tục hỏi.

Jack không nghĩ về việc này. Nó quá bận rộn với việc chạy trốn.

“Tôi định đi Nagasaki, cho đến khi...”

Từ trên cao, Jack đưa tầm mắt nhìn quanh vịnh Beppu. Một cột hơi bốc lên cao rồi tan dần như linh hồn rời xa dương thế. Mặt trời buổi xế chiều tỏa ra thứ ánh sáng thẫm màu. Jack cố tìm chiếc tàu nhỏ nhưng vô vọng. Nó ở cách quá xa để có thể nhìn thấy một vật nhỏ như vậy. Và thẳm sâu trong thâm tâm, Jack biết chiếc tàu đó khó mà qua được trận bão, và có lẽ đã bị nhấn chìm dưới đáy đại dương.

Một hàng nước mắt lăn dài trên má Jack, cổ họng như ứ nghẹn. Jack muốn khóc trước những mất mát quá to lớn. Nó nén giận dấm tay vào đá. Từ ngày đến Nhật Bản, nó đã mất cha dưới tay tên sát thủ Độc Nhân Long; chứng kiến Yamato hi sinh; cha nuôi Masamoto bị lưu đày; phải chia tay Akiko... và giờ đây là sự ra đi của những người bạn thân thiết nhất, Yori, Saburo, Miyuki.

Đau buồn tột độ khiến Jack nghĩ đến chuyện bỏ cuộc - ngồi đó chờ đám lính canh đến bắt. Nhưng rồi nó lại không muốn những đau khổ mất mát ấy trở nên vô nghĩa.

Trong bóng đêm, các vì sao sẽ tỏa sáng, thiền sư Yamada từng nói với Jack như vậy.

Và trong bóng đêm của sự u buồn, có một vì sao đang tỏa sáng như vậy. Jack biết nó phải đến cảng Nagasaki, trở về nhà chăm sóc người thân cuối cùng - em gái yêu quý, Jess.

“Nãy giờ cậu có nghe gì không đó?” Benkei ngồi xuống bên cạnh hỏi.

Jack vội dùng tay lau nước mắt ngược lên nhìn. “Xin lỗi?”

“Tôi bảo sẽ dẫn đường cho cậu.”

“Dẫn đường? Đi đâu?”

“Nagasaki chứ đâu,” Benkei nhìn nó vẻ ái ngại. “Cậu có ổn không vậy?”

Jack gật đầu. “Tại sao anh lại muốn giúp một tên tội phạm bị truy nã như tôi?”

Benkei bật cười khanh khách. “Mẹ tôi thường bảo, nhúng chân vào hồ nước rồi kêu gì cũng phải xuống tắm. Mà tôi thì đã nhúng cả cổ vào rồi! Hơn nữa, dễ gì được truy đuổi, chém giết, nướng chín trong một ngày như hôm nay?” Benkei vỗ lên vai Jack, “Thử tưởng tượng những gì đang chờ chúng ta trên đường đến Nagasaki xem.”

TRÒ CHƠI VỎ SÒ

Ánh sáng buổi sớm quả là cứu cánh sau một đêm dài lạnh lẽo ở nơi rừng núi. Hơi ẩm đẩy lùi cơn nhức mỏi trong lúc Jack lục lọi các bụi rậm tìm thức ăn. Với các kỹ năng sinh tồn học được của *ninja*, nó biết cần phải đi đâu, tìm gì, và nhờ vậy chỉ mất một lúc đã mang về kha khá hạt, dâu dại, rễ cây, trước khi trở lại khu thác nước, nơi Benkei vẫn đang say giấc nồng. Tấm áo *kimono* chắp vá khiến anh chàng trông chẳng khác gì một chú hề. Jack hoàn toàn mờ tịt về thân phận của người bạn đồng hành mới - kể cả việc tại sao anh ta lại bị chôn sống trên bờ biển, mặc dù phần lớn việc này nó được biết có liên quan đến chính sách của triều đình Kamakura. Trước khi tìm hiểu được nhiều hơn, Jack vẫn sẽ phải cảnh giác với Benkei. Đường nhiên, nó cũng rất cảm kích việc anh chàng tự nguyện xung phong làm người dẫn đường.

Jack đánh động Benkei. “Trời sáng rồi!”

“Trời đất, *nanban...*” Benkei dụi mắt rên rỉ. “Tự nhiên đánh thức người ta làm gì vậy? Đang mơ đến đoạn được geisha phục vụ...”. Benkei ngáp ngán ngáp dài.

“Thế để tôi phục vụ bù vậy,” Jack vừa nói vừa trải thức ăn ra bề mặt một hòn đá tương đối nhẵn.

“Thế mà cứ tưởng giấc mơ không bao giờ có thực chứ!” Benkei nhoẻn miệng cười rồi đứng dậy vươn vai, cúi xuống hồ uống nước, rửa mặt. Sau cùng, anh chàng ngồi xuống bên cạnh Jack và cùng dùng bữa sáng đạm bạc.

“Cảm ơn,” Benkei nói trong lúc nhai hạt. “Nhưng chúng ta không thể sống như sóc từ đây cho tới Nagasaki được. Cậu có tiền trong người không?”

Jack lắc đầu.

Benkei im lặng một lúc rồi tiếp tục, “Không sao, chúng ta có thể kiếm”.

Jack cảnh giác. “Anh không định ăn cắp đấy chứ? Tốt hơn hết đừng gây ra quá nhiều chú ý.”

Benkei khó chịu ra mặt. “Này, tôi không phải kẻ cắp nhé!”

Anh chàng liền lấy ra ba chiếc vỏ sò từ trong áo xếp thành hàng trên hòn đá. Tiếp theo anh ta lấy hạt dẻ từ trong khẩu phần ăn sáng bỏ vào vỏ sò ở giữa.

“Quan sát nhé,” Benkei hướng dẫn Jack.

Anh ta bắt đầu nhấc ba cái vỏ sò qua lại chuyển đổi vị trí cho nhau. Jack dán chặt mắt vào vỏ sò có hạt dẻ bên trong. Benkei thực hiện động tác thêm vài lần rồi hỏi. “Hạt dẻ ở đâu?”

Jack mỉm cười. Trò này quá dễ. Nó chỉ vào chiếc vỏ sò bên trái.

“Cậu chắc chưa?”, Benkei nhếch miệng cười. “Dám đặt cược hay không?”

Jack gật đầu.

“Thế thì cậu thua rồi,” Benkei nói rồi nhấc chiếc vỏ sò bên phải ra để lộ hạt dẻ bên trong.

“Không thể nào!” Jack thốt lên. “Tôi đã quan sát rất kĩ mà.”

“Thử lại xem. Tiền cược sẽ là quả dâu chín mọng cuối cùng nhé.”

Jack đồng tình quan sát thật kĩ Benkei chụp vỏ sò lên rồi lại bắt đầu đảo tay. Có một vài động tác đánh lạc hướng, nhưng không quá khó để theo dõi. Jack tự tin chỉ vào vỏ sò ở giữa.

“Lại sai rồi,” Benkei mở chiếc vỏ sò có hạt dẻ bên trong ra rồi khoan khoái bỏ phần thưởng của mình vào miệng.

Jack thật sự hoang mang. Nó không thể tin mình lại phạm sai lầm, bởi mắt vẫn theo sát vỏ sò có hạt dẻ.

“Quá tam ba bận. Lần này đặt cược kiếm nhé?” Benkei khích.

Jack lắc đầu. Nó sẽ không bao giờ đem vũ khí ra đặt cược. Cặp song kiếm này là tuyệt tác của Shizu, một trong những thợ rèn vĩ đại nhất trong lịch sử. Hơn nữa chúng còn là kỉ vật của cha Akiko, mối liên hệ cuối cùng của Jack với cô bé. Jack trân trọng cặp kiếm này cũng như tình bạn giữa hai đứa vậy.

“Quyết định sáng suốt đấy,” Benkei tặc lưỡi. “Cậu thấy rồi đấy, trò chơi này chính là căn cớ của chúng ta. Đám võ sĩ và lái buôn rất thích mấy trò đồ đen này!”

“Nhưng nếu thua thì sao?” Jack không tin Benkei có thể may mắn mãi.

“Không bao giờ.”

“Tôi không phải dân cờ bạc bình thường, mà là một tay ảo thuật!” Benkei nói giọng tự hào. “Thế nên người khác mới gọi tôi là Benkei Vĩ Đại”. Anh chàng đứng dậy làm động tác cúi chào trong bộ *kimono* sắc sỡ của mình. “Kẻ lừa đảo xuất sắc nhất đảo Kyushu.”

Jack bắt đầu thấy lưỡng lự.

“Đừng lo, *nanban*. Sẽ chẳng ảnh hưởng gì đến lòng tự trọng quý tộc của cậu đâu. Đối tượng của chúng ta là những kẻ giàu có - ít ra còn khá hơn võ sĩ và lãnh chúa, chuyên bóc lột từ người nghèo.”

Benkei nhặt ba chiếc vỏ sò và hạt dẻ lên. “Điểm dừng chân tiếp theo, Yufuin. Ngôi làng nghỉ dưỡng gần nhất. Ở đó có rất đông lái buôn và võ sĩ đang cần giảm cân nặng cho hành lí.”

10

GÁC CÔNG

Xuống đến chân núi vào buổi chiều, Jack hiểu ngay vì sao Yufuin lại là một địa điểm hấp dẫn du khách đến vậy. Ngôi làng nhỏ nằm giữa thung lũng xinh tươi có con sông lấp lánh dẫn vào hồ nước xanh ngắt. Một ngọn núi lửa vĩ đại nằm sừng sững sau lưng cung cấp nguồn nước nóng. Nhằm phục vụ mọi nhu cầu của du khách, hàng loạt nhà nghỉ, đền thờ, suối nước nóng mọc lên như nấm. Thậm chí ngay từ khoảng cách xa như vậy Jack vẫn có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, chuông đổ leng keng.

“Quả là thiên đường hạ giới, nhỉ?” Benkei bình phẩm.

Jack hoàn toàn đồng tình, thậm chí còn nảy sinh ý định ngừng bỏ chạy. Nó muốn làm theo điều mà con tim mách bảo, trở về Toba tìm Akiko. Từ khi quyết định ra đi đến giờ, đời nó chẳng khác gì con thuyền trôi dạt giữa đại dương. Nhưng dù khát khao đến thế nào, Jack vẫn không thể rũ bỏ trách nhiệm bảo bọc đứa em thơ ở Anh Quốc. Hơn nữa có muốn cũng không được. Người của Shogun đã phong tỏa khắp mọi lối về.

Tránh đi đường chính, Jack và Benkei tiếp cận Yufuin từ hướng đông, dùng cây cối xung quanh làm vỏ bọc. Dưới ánh nắng chiều muộn, những thửa ruộng xung quanh óng ả một màu vàng, mặt nước bên dưới tĩnh lặng như lòng hồ, bởi lẽ các nông dân đã nghỉ làm trở về nhà từ lâu. Hai đứa cứ thế di chuyển chậm chạp tới khu vực dãy nhà nông cụ. Một ông lão nông dân bất ngờ xuất hiện khiến Jack và Benkei phải lập tức chui vào ẩn nấp trong bó rơm.

“Không thể vào làng như thế này được,” Jack chỉ vào mái tóc vàng của mình.

“Cũng phải,” Benkei đáp rồi cẩn thận quan sát một lượt. “Có lẽ nên chụp một cái túi lên đầu cậu. Ít nhất thì cũng dễ coi hơn!”

Jack cau mày, hoàn toàn không thể hiểu được anh bạn đồng hành của mình đang đùa hay nói thật.

Benkei bật cười trước biểu hiện của nó. “Đùa chút thôi mà! Đây, đội vào đi.”

Anh chàng chuyển cho Jack một chiếc mũ rơm bị người ta vứt gần đó. Chiếc mũ này đã cũ đến mức tối tăm, nhưng chí ít cũng hoàn thành được nhiệm vụ che kín mặt và tóc.

“Hôi như mùi phân ấy,” Jack nhăn mặt.

“Ráng chịu đi!” Benkei vừa bịt mũi vừa nói. “Ít nhất là chẳng ai dám lại gần cậu đâu.”

Chờ người nông dân trở vào trong, hai đứa liền nhảy ra lên vào làng, cố tình chọn ngõ ngách, cửa hậu, băng qua vài khu vườn, suối nước nóng, và cả một nhà bếp ồn ào. Mùi cơm chín xộc vào mũi Jack khiến nó bắt đầu chảy nước miếng, bụng thì co thắt lại. Giờ nó mới nhận ra kế hoạch kiếm tiền của Benkei quan trọng đến mức nào.

Cố nén cơn đói, Jack bám theo Benkei đi vào một con hẻm nhỏ. Bỗng đâu đó có tiếng lạch cạch của gỗ, rồi âm thanh xúc xắc lăn trên bàn, kéo theo một tràng rên rỉ tiếc nuối. Qua khe hở, Jack nhìn thấy khoảng mười người đàn ông ngồi vắt chéo chân quanh bàn thành vòng tròn. Họ lần lượt dùng thẻ bài bằng gỗ chọn các cửa “đại” hay “tiểu”.

“Xem chừng Yufuin không chỉ là thiên đường nghỉ dưỡng,” Benkei nhún mày thì thầm. “Càng tốt cho tụi mình.”

Hai đứa tiếp tục di chuyển trong con hẻm cho tới khi thông ra một quảng trường nhỏ ở khu trung tâm. Không khí nơi này vô cùng tập nập với người qua kẻ lại, từ phụ nữ xúng xính trong bộ *kimono*, cho đến võ sĩ hông đeo kiếm, và cả các lái thương ăn mặc chần chu.

Vẫn đứng nấp trong bóng tối, Benkei quay sang nói với Jack.

“Chỗ này ngon đấy. Giờ nhiệm vụ của cậu là làm gác cổng,” anh chàng giải thích. “Nếu thấy quân lính tới gần thì huýt sáo hai cái, như thế này.” Benkei liền đưa tay lên miệng tạo thành âm thanh tựa như chim cú cu. “Hiểu rồi chứ?”

Jack gật đầu.

“Vậy thì chúc tôi may mắn đi!” Benkei vừa nói vừa vuốt mái tóc bù xù của mình. “Dù thực ra cũng không cần thiết lắm,” anh chàng tếu táo nháy mắt.

Benkei hùng dũng bước ra như thể diễn viên chuẩn bị lên sân khấu. Bộ *kimono* rực rỡ của anh chàng lập tức gây chú ý. Benkei chọn băng ghế ở

góc đường ngòi xuống, một đám dăm bảy người liền tụ tập xung quanh.

Jack ẩn mình trong con hẻm, nhìn ra bao quát cả chỗ Benkei lẫn cửa chính quảng trường.

“Đặt một ăn hai!” Benkei mời gọi các con bạc.

Một người lái buôn tự tin đặt cược. Ngay lập tức, Benkei mở vỏ sò có hạt dễ khiến người kia chửi thề tức tối. Thêm hai nạn nhân nữa thất bại khiến đám đông có vẻ vẫn dần. Nhưng sau đó lại tụ tập đông hơn khi một bà cụ thắng được khoản tiền nhỏ.

Jack cũng phải công nhận rằng Benkei rất giỏi. Anh ta có các mảnh lối khiến cho người khác nghĩ rằng mình có thể thắng. Nhưng, như nó đã trải nghiệm sáng nay, chuyện đó là hoàn toàn không thể - trừ phi Benkei cố tình buông.

Cờ bạc là bác thắng bàn, câu này cấm có sai.

Lúc đám đông đạt tới đỉnh điểm cả về số lượng lẫn chất lượng đặt cược thì Jack nhận thấy có hai người đàn ông vận trang phục *doshin*^[5] - lực lượng cảnh vệ vừa được thành lập dưới lệnh Shogun bước tới.

Jack vội vã huýt sáo hai lần đánh động cho Benkei nghe ngóng.

Thế rồi bất thành linh nó cảm thấy một cánh tay đặt lên vai. Một cơn đau nhức mãnh liệt lập tức lan ra khắp cơ thể. Kẻ tấn công còn đá vào khuỷu chân Jack khiến nó khuỵu hẳn xuống. Không thể dùng sức bứt ra nên Jack quyết định tung đòn *sankyo*, nắm cổ tay đối phương quật mạnh về phía trước. Chiêu khóa tay mạnh mẽ này hoàn toàn có thể làm địch thủ bị trật khớp, hoặc chí ít thì cũng ngã ra đất. Thế nhưng điều Jack không ngờ tới là đòn thế của mình lại bị người bí ẩn kia hóa giải một cách đơn giản, thậm chí còn khóa ngược lại nó.

“Người dám phản kháng ư!” Kẻ tấn công gắt.

Jack bị đè rạp xuống đất. Đầu nó va phải bìa tường bên cạnh khiến chiếc mũ văng long lóc. Tay nó gần như đã đến giới hạn chịu đựng, việc bị người ta ấn gãy chỉ còn là vấn đề thời gian. Thế nhưng đúng vào giây cuối cùng thì người nọ lại nói lỏng thế khóa.

Vẫn bất động vì đau đớn, nhưng chí ít thì Jack cũng quay được đầu ra phía sau để nhìn mặt kẻ tấn công. Và nó lập tức tròn mắt kinh ngạc.

BUGYO

Người đàn ông nhỏ thó với cặp mắt đen sắc lẹm đang trừng trừng nhìn nó. Người này sở hữu cái mũi tẹt - do đã từng gãy nhiều lần trong lúc chiến đấu - đôi môi mỏng không bao giờ mỉm cười, bộ ria mép màu muối tiêu. Dù nhỏ bé, lại lớn tuổi, nhưng từng thớ thịt trên người ông ta đều cứng cáp tựa đá hoa cương.

“Thầy Kyuzo!” Jack thốt lên trong tâm trạng vừa sửng sốt vừa mừng vì được gặp lại vị võ sư thể thuật năm xưa.

Nhưng thầy Kyuzo không hề thả tay, khuôn mặt ông cũng không hề để lộ bất kì biểu cảm gì.

“Là con, Jack đây!”

“Ta biết ngươi là ai, thằng ngoại quốc!” Ông ta rít lên, “Chỉ có ngươi là không biết ta thôi.”

“Nhưng, thưa thầy...” cổ tay Jack lại bị siết chặt khiến nó đau đớn khôn xiết.

Thầy Kyuzo ấn mặt Jack xuống đất trong lúc hai tên *doshin* ban nãy chạy tới.

“Bắt được thằng kia chưa?” Ông ta gắt.

“Chưa... nó lẩn vào đám đông rồi,” một trong hai tên nói giọng nhát gừng. “Đồ đàn độn! Thế quái nào mà tụi mày để sống được một thằng ngu ăn mặc như hề vậy hả?”

“Xin lỗi ngài Renzo. Thằng đó cảnh giác quá.”

Renzo? Jack thầm nghĩ. Chẳng lẽ nó nhận nhầm người?

Phun đất ra khỏi miệng, Jack cố nhìn mặt kẻ tấn công lần nữa. Người này rõ ràng rất giống võ sư thể thuật Kyuzo. Giọng cũng khàn khàn, thái độ cũng cộc cằn tương tự. Đó là chưa kể đến chiêu khóa tay *tekubi gatamae* đặc trưng, có chết Jack cũng không quên được những màn tra tấn nó từng gánh chịu ngày còn ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu.

Luôn bị chọn làm bia diễn tập, không biết bao nhiêu bận Jack bị khóa, bị ném, bị đâm, bị đá, bị quăng quật các kiểu. Người có khả năng khiến nó nằm sóng xoài như cá mắc cạn thế này chỉ có thể là thầy Kyuzo.

Hai tên gián điệp sừng sờ nhìn Jack. “Ngài bắt được tên võ sĩ ngoại quốc rồi!” Cả hai cùng đồng thanh kêu.

“Hừ,” thầy Kyuzo cộc cằn đáp. “Còn không mau đưa *hayanawa* cho ta?”

Tay *doshin* không dám chậm trễ liền lấy ra một sợi dây thừng thắt lỏng sẵn một đầu. Giật phắt món đồ từ tay thuộc hạ, thầy Kyuzo dùng đầu gối nhấn mạnh vào xương sống Jack tước vũ khí cũng như hành lí của nó, rồi chỉ sau vài giây đã buộc chặt nó bằng sợi *hayanawa*. Trong tư thế tay bị trói, một đầu dây tròng vào cổ, bất kì hành động vẫy vùng nào cũng sẽ khiến Jack tắt thở. Thế nên dẫu vẫn có thể đi lại, nó đã hoàn toàn không còn khả năng chống trả nữa.

“Nhanh chân lên, thằng ngoại quốc!” Thầy Kyuzo đẩy mạnh Jack.

“Ông định đưa tôi đi đâu...”

Thầy Kyuzo điểm đầu ngón tay vào be sườn Jack khiến nó đau đến tê tái. “Bớt nói lại, lo bước đi!”

Sau khi đã điều hòa được nhịp thở, cuối cùng Jack cũng nghĩ ra vì sao thầy Kyuzo lại liên tục trấn áp không cho nó mở miệng như vậy. Benkei có đề cập qua rằng Tướng Quân đang cho người đi khắp nơi lùng sục những võ sĩ từng chiến đấu chống lại ông ta. Rõ ràng thầy Kyuzo không hề muốn thân phận cũ của mình bị bại lộ.

Suýt bị nói hớ hai lần, Jack quyết định chuyển sang giữ im lặng. Nó gửi trọn niềm tin vào thầy Kyuzo. Vị võ sư thể thuật này chính là hi vọng sống sót duy nhất. Cho đến khi nắm chắc kế hoạch của ông ấy là gì, Jack không còn cách nào khác ngoài ngoan ngoãn phục tùng mọi mệnh lệnh.

Thầy Kyuzo và hai tên *doshin* dẫn nó đi qua các con phố chính đến một tòa kiến trúc màu trắng khá lớn có lợp mái tôn cong. Ngay bên cạnh cửa ra vào là một tấm gỗ viết một hàng Hán tự.

大分地区の奉行

Nhờ công Akiko kiên trì kèm cặp nên hàng chữ này không quá khó đối với Jack. Ý nghĩa của tấm biển là: *Bugyo* địa hạt Oita. Theo đó, *bugyo* có lẽ là một chức quan. Dời ánh mắt lên xà nhà, Jack nhận thấy tấm biển vàng có gia huy hình lá thực quỳ^[6], đặc trưng của Shogun Kamakura.

Hình ảnh này lập tức khiến Jack ớn lạnh xương sống. Thầy Kyuzo không chỉ bắt, mà còn giao nộp nó cho quan quân triều đình. Chẳng lẽ nó đã sai khi đặt niềm tin vào người đàn ông này? Và giữa hai người chưa bao giờ tồn tại thứ gọi là tình nghĩa sư đồ? Nhớ lại ngay từ những ngày đầu tiên ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu, thầy Kyuzo vẫn luôn phản đối việc truyền thụ võ thuật cho người nước ngoài. Ông ta cũng không hề che giấu sự căm ghét đối với Jack, luôn tìm cách hành hạ nó bất cứ khi nào có thể. Thế nhưng Jack biết thầy rất trung thành. Trong trận chiến thành Osaka, ông từng một mình chống lại cả toán *ninja* - hi sinh ở lại cản đường cho nó và Akiko chạy trốn. Là một võ sĩ, thầy Kyuzo sẽ không bao giờ bán rẻ tinh thần võ sĩ đạo.

Tên lính gác ra hiệu cho phép vào trong. Xem chừng anh ta rất ngạc nhiên trước vẻ ngoài của Jack, tên *samurai* ngoại quốc khét tiếng khắp Nhật Bản.

Bỏ dép gỗ bên ngoài, thầy Kyuzo đi trước dẫn đường, hai tên *doshin* bọc hậu phía sau, tay lăm lăm vũ khí. Đến trước cánh cửa *fusuma*^[7], thầy Kyuzo dừng lại gõ cửa rồi mới kéo ra để lộ một căn phòng màu trắng với xà nhà bằng gỗ mun. Bên ngoài gió chiều thổi hiu hiu trong khu vườn tươi mát, đâu đó còn có tiếng chuông gió rất êm tai.

Cuối căn phòng là một người đàn ông bệ vệ ngồi sau chiếc bàn đầy công văn. Người này vận áo khoác *kataginu*^[8] màu xanh thẫm trông như đôi cánh, thần khí toát lên vẻ uy quyền, có lẽ đây chính là quan *bugyo*. Dù ông này đang cúi mặt, nhưng Jack vẫn nhìn thấy cái cằm nhiều mỡ đến mức gần như hòa với cổ làm một, mái tóc củ hành thưa thớt chải chuốt quá mức. Cặp *daishō* gồm trường kiếm *katana* và đoản kiếm *wakizashi* nằm trên giá trưng bày đằng sau lưng, chuôi chúng được quấn bằng loại vải chất lượng nhất. Đặc biệt bên cạnh quan *bugyo* còn có một con chó săn giống Akita từ này vẫn quan sát Jack bằng cặp mắt hiểu chiến.

Vị quan vẫn giữ nguyên thái độ cho đến khi thầy Kyuzo dẫn Jack ra tới giữa phòng dùng sức ép nó quỳ xuống thi lễ. Không hề có ý định ngẩng mặt, người đàn ông to béo lấy một tờ giấy mới rồi nhúng bút vào nghiên mực.

“Tên?”

Bị hối thúc bằng dùi cui, Jack bèn đáp, “Jack Fletcher.”

Loay hoay nghĩ cách viết cái tên vừa nghe bằng Hán tự, cuối cùng quan *bugyo* cũng kinh hãi nhận ra kẻ đang quỳ trước mặt mình chính là tội phạm bị truy nã số một Nhật Bản.

12

XÉT XỬ

“Làm cách nào mà người tìm thấy nó vậy?” Quan *bugyo* chất vấn.

“Bị bắt tại trận trong lúc đang canh gác cho tên khác giờ trò lừa bịp,” thầy Kyuzo tuyên bố.

Vị quan có thân hình béo tốt nhúu cặp chân mày mỏng dính của mình ra chiều ngạc nhiên. “Thế những kẻ còn lại đâu?”

Thầy Kyuzo liếc về phía hai tên *doshin*. “Chỉ có một, và đã bị xống rồi.”

Quan *bugyo* tặc lưỡi trách móc. “Ta ghét nhất là bỏ lọt tội phạm, nhưng thôi tạm thời có thể cho qua.”

Ông nhúng bút vào nghiên mực viết rồi lại hỏi. “Tên ngoại quốc có mang hành lí gì không?”

Thầy Kyuzo gạt đầu ra hiệu cho thuộc hạ trình lên vũ khí cùng túi hành lí của Jack. Quan *bugyo* liếc nhìn cặp song kiếm, rồi rải túi hành lí ra bàn quan sát tỉ mỉ. Điều làm Jack thấy chột dạ nhất là ông ta có vẻ quan tâm trên mức bình thường đối với bản *hải đồ*. Sau khi đã thỏa mãn, ông quan béo cẩn thận sắp từng món vào trong rồi sai người đem cất giữ.

Đến lúc này, ông ta bắt đầu chuyển cặp mắt lồi của mình sang nhìn Jack. “Trước khi giải quyết những việc khác, chúng ta cần phải làm rõ tội trạng của người,” quan *bugyo* tuyên bố rồi viết thêm vài chữ vào mảnh giấy. “Jack Fletcher, người bị kết tội tổ chức đánh bạc trái phép.”

Jack sửng sờ nhận ra nó đang bị xét xử, và quan *bugyo* chính là quan tòa. Vốn bản thân đã mang tội mưu phản, Jack không mấy kì vọng sẽ nhận được phán quyết công bằng. Nó ngẩng mặt nhìn thầy Kyuzo, tự hỏi không biết kế hoạch của ông ấy là gì.

Thầy Kyuzo bước lên phía trước. “Có đáng để phiền phức như vậy không, trong khi nó vốn dĩ đã bị kết án tử bởi Shogun rồi?”

Về khó chịu thoáng hiện trên khuôn mặt vị quan tòa. “Ta là quan *bugyo* địa phương, ta có trách nhiệm gìn giữ trật tự trị an nơi đây. Gần đây nạn cờ

bạc hoành hành, không thể không xử nặng làm gương. Dưới quyền ta, bất kì tên tội phạm nào cũng phải bị trừng trị, kể cả có là Jack Fletcher đi chăng nữa. Ngoài người ra có ai là nhân chứng nữa không?”

Hai gã *doshin* bước lên gập đầu.

“Tôi nghe nó huýt gió ra hiệu,” một tên khai báo.

Quan tòa vừa ghi chép vừa nhăn mặt khinh bỉ.

Thế rồi không hề cho bị cáo một cơ hội bào chữa, ông ta đã tuyên bố, “Với tư cách là thẩm phán Oita, ta tuyên bố Jack Fletcher có tội. Lập tức dùng hình *yubitsume*.”

Jack chưa từng nghe qua cụm từ này, nhưng chắc chắn sẽ chẳng dễ chịu gì. Nghĩ đến đây nó bất giác thấy lạnh cả sống lưng.

“Quan trên,” thầy Kyuzo lên tiếng. “Thằng này là tội phạm do chính Tướng Quân ra lệnh truy nã. Mọi hình phạt đều phải do ngài ấy định đoạt. Tôi e nếu dùng hình rất có thể sẽ gây ảnh hưởng đến phần thưởng.”

“Ta hiểu rõ về điều đó hơn người nhiều, Renzo,” vị quan béo tốt vẫn kiên trì. “Ta dám chắc Tướng Quân sẽ không can thiệp vào nhiệm vụ mà chính ông ấy đã giao cho ta. Hơn nữa, tên tội phạm vẫn sẽ nguyên vẹn... hay cũng gần như vậy!”

Rồi ông ta phá lên cười.

“Nhưng...”

“Người đang thách thức ta đây phải không?” Quan thẩm phán cắt ngang. “Hoặc tuân lệnh, hoặc nhận tội chống đối quan triều đình. Mau làm đi.”

Thầy Kyuzo giận sôi máu. Nhưng ông vẫn quyết định phục tùng ý chỉ quan trên bằng một cái gập đầu cục súc rồi ra hiệu cho hai tên *doshin* chuẩn bị dụng cụ.

“Nếu tên này đã cố tình học đòi làm võ sĩ, thì cũng nên áp dụng khung hình phạt của võ sĩ dành cho nó,” quan *bugyo* tuyên bố. “Chặt ngón tay chính là bản án của ta dành cho người. Thiết nghĩ Tướng Quân cũng sẽ rất hài lòng với quyết định này.”

Bây giờ thì Jack biết mình sắp bị lãng trí. Nỗ lực bảo vệ của thầy Kyuzo đã thất bại. Nó muốn bỏ chạy, nhưng lại bị trói quá hiểm, nên chỉ còn cách bất lực đón nhận màn *yubitsume*.

Quan tòa vừa vuốt ve chó cưng vừa khoan thai quan sát thuộc hạ mang thớt gỗ ra đặt xuống đất rồi phủ lên bằng một tấm vải vuông màu trắng.

Jack bình chân chờ vị võ sư của mình hành động.

Thầy Kyuzo lặng lẽ cởi trói tay trái của Jack đặt lên thớt.

“Giữ chặt nó,” ông ra lệnh cho hai tên *doshin*.

Jack vẫy vùng trong vô vọng. Nhìn thầy Kyuzo rút đoản đao chém sắt như chém bùn ra mà cổ họng nó khô khốc còn tim thì đập thành thạch. Lưỡi đao lấp lánh dưới ánh hoàng hôn đỏ như máu.

“Cắt ngón út của nó,” quan tòa háo hức ra lệnh.

Thầy Kyuzo bước tới giơ đao lên cao. Dù kế hoạch của vị võ sư thể thuật có là gì thì đây cũng là cơ hội cuối cùng để thực hiện. Nhận thấy ánh mắt chờ mong của Jack, ông đáp lại bằng cách nhếch mép cười. Có được tín hiệu này, Jack chờ đợi vị võ sư chặt dây trói rồi cùng nó đánh phá ra ngoài.

Lưỡi đao hạ thẳng xuống.

13

NHÀ NGỤC

Ngồi trong căn ngục tăm tối, Jack ôm bàn tay bị thương vào lồng ngực. Chỗ đau ở ngón tay út cứ giật từng hồi. Dù máu đã ngừng chảy nhưng mặt Jack vẫn tái nhợt, phần vì mất sức, phần vì mất tinh thần.

Nó thật sự không thể tin thầy Kyuzo lại làm điều đó với mình. Lưỡi dao trên tay ông ta hạ xuống xuyên qua xương thịt như cắt bơ. Jack vẫn nhớ cảm giác lạnh lẽo khi lưỡi thép lướt qua, đốt đầu ngón út nó lìa ra rơi xuống đất. Khoảnh khắc ấy, Jack không cảm nhận được gì ngoài kinh ngạc. Sau đó ngọn lửa đau đốn bùng phát. Nó gào thét chống chọi, nhưng cảm giác khủng khiếp ấy cứ công kích từng đợt một.

“Im đi, thằng ngoại quốc!” Thầy Kyuzo vừa lau dao vừa nạt nộ. “Tinh thần võ sĩ của ngươi để ở đâu?”

Lời châm chọc này lập tức khiến Jack cắn răng nhịn la. Điều làm nó thấy đau nhất chính là việc chứng kiến vị võ sư thể thuật kia đã xuống tay với nụ cười trên môi. Ông ta thậm chí còn đem gói phần ngón tay đứt lìa của Jack dâng lên cho quan *bugyo* thị sát. Mặc kệ Jack quẫn quại, vị thẩm phán điền thêm vài từ vào bản án rồi lấy dấu ra đóng. Sau cùng, ông ta hạ bút cầm mẫu ngón tay vứt cho chó cứng gặm.

Quá kinh tởm, Jack chẳng buồn nghe ông ta phán quyết. Vị quan tòa hạ lệnh giam Jack trong ngục chờ người của Shogun tới dẫn đi rồi nắn nót ngồi viết thư cấp báo giao thuộc hạ. Phải đến khi nhận ra máu của Jack đang làm bẩn sàn nhà thượng phẩm của mình, ông ta mới hạ lệnh cho người đưa nó đi.

Trước khi quăng Jack vào ngục, một tên *doshin* lấy vải băng thành vòng tròn quanh chỗ bị thương cho nó. Jack lẩm bẩm cảm ơn, nhưng hăn lập tức gắt, “Bọn tao chỉ muốn giữ ‘phần thưởng’ của mình tươi sống thôi!”

Jack nhìn qua ô cửa sổ nhỏ có lắp chấn song. Ánh trăng mờ ảo trải dài trên sàn nhà bẩn thỉu. Một vài ngôi sao lẻ loi xuất hiện trên bầu trời dường

như xa tít tắp - nhưng có lẽ cũng không xa bằng khoảng cách giữa nó với Anh Quốc và em gái.

Hành trình của nó đã kết thúc.

Hi vọng đến bến cảng Nagasaki đã bị dập tắt bằng cách tàn bạo nhất, bởi chính một trong số các vị võ sư cũ. Jack không thể ngờ thầy Kyuzo lại sẵn sàng làm điều đó chỉ để ẩn danh. Tuy phũ phàng, nhưng sự thật là nó đã sai khi cho rằng người đàn ông ấy sẽ đứng về phía mình. Càng sai hơn khi tin tưởng ông ta sẽ không phản bội lại lí tưởng võ sĩ đạo. Thầy Kyuzo chưa từng có ý muốn cứu nó - mà ngược lại dường như còn ấp ủ ý định loại trừ thằng học trò ngỗ ngáo nữa.

Trong bóng tối, Jack nghe tiếng chó sủa ào ạt bên ngoài, có lẽ con vật bị hấp dẫn bởi món ngon đang chờ sẵn trong ngục. Với trạng thái thương tích như thế này, Jack không có đủ chỉ là một chút cơ may thoát thân trước khi thuộc hạ Tướng Quân tới nơi. Và dầu cho chưa đến mức tàn phế thì nó cũng khó có thể cầm kiếm chiến đấu. Chín ít cho tới khi ngón tay lành hẳn thì Jack chẳng khác gì một con hổ bị người ta bẻ mất nanh.

Từ phía khu vườn, tiếng chuông gió réo rắt truyền tới tận nhà ngục. Hiểu rõ mình cần làm gì đó tích cực để tránh cảm giác tuyệt vọng, Jack quyết định chuyển chú ý sang âm thanh này. Nó ngồi thiền kìm nén cảm giác tê nhức từ ngón tay, rồi bắt đầu tụng thần chú *Sha*:

“On haya baishiraman taya sowaka...”

Sha là một trong Cửu Tự Ấn, pháp thuật *ninja*, có khả năng thúc đẩy quá trình hồi phục thông qua thiền định và động tác tay. Tất nhiên, dù màu nhiệm đến đâu thì *Sha* cũng không thể giúp ngón tay Jack mọc lại. Phần thân thể đó đã vĩnh viễn mất đi. Nhưng chín ít nó cũng cần nhanh chóng cầm được kiếm.

Chỉ với một bàn tay, Jack không thể hoàn thành động tác theo bài bản, thành thử nó chỉ siết chặt chỗ vết thương. Jack vừa niệm đã lập tức cảm nhận được biến chuyển khác lạ. Tuy nhiên cảm giác này pha trộn cả đau đớn và tê cứng khiến nó không dám chắc đây chính là tác dụng của *Sha*.

Giá mà lúc này có Miyuki bên cạnh. Cô nàng sát thủ ấy vốn là một nhà trị thương xuất sắc, đã từng giúp Jack vượt qua không ít lần thập tử nhất sinh. Trung thành, nhanh nhẹn, tháo vát, nếu Miyuki vẫn ở đây thì hẳn giờ này hai đứa đã bắt đầu lập mưu tính kế tẩu thoát rồi.

Còn nếu đổi lại là Saburo, Jack dám chắc anh chàng sẽ nghĩ ra được những trò đùa tếu táo giúp nó khôi phục sĩ khí.

Cả Yori nữa. Jack thật khát khao được nghe những lời khuyên nhủ và động viên từ anh bạn nhỏ của mình. Kiểu như: “Đau đớn tại thiên, dẫn vật tại nhân” chẳng hạn.

Nghĩ đến họ, một nụ cười man mác buồn nở ra trên môi Jack. Sau hai ngày liên tục chạy trốn, giờ đây sự thiếu vắng ấy càng rõ ràng hơn bao giờ hết. Ba người bạn mỗi người giữ một vị trí trọng yếu riêng, tập hợp bên nhau chúng là một tập thể - mạnh mẽ, dũng cảm, với niềm tin không thể bị khuất phục. Còn bây giờ Jack chỉ có một mình trong nhà ngục tối tăm, thân thể bị thương, tình thần kiệt quệ.

Nhưng nó không cho phép mình bỏ cuộc. Những người bạn ấy chắc chắn cũng không mong muốn điều đó. Bên ngoài, con chó săn dường như đã ngưng đào.

“Ê! *Nanban!*” Một giọng nói thì thầm lọt qua khe cửa sổ.

Jack nhìn lên thì nhận ra mái tóc rối bời của anh chàng lừa bịp vĩ đại nhất Kyushu.

“Benkei!” Jack kinh ngạc. “Anh đến cứu tôi ư?”

“Đương nhiên,” Benkei vui vẻ đáp. “Và mang theo cả phân nửa tiền của cậu nữa!”

14

MÓN NỢ CŨ

Jack lại nghe thấy tiếng đào bới. Bây giờ nó mới nhận ra âm thanh ấy chẳng phải từ con chó nào, mà chính là Benkei đang miệt mài dùng dao găm chọc thủng tường.

“Thử đập xem!” Benkei kêu lên từ phía bên kia.

Vẫn ngồi trên sàn, Jack đá mạnh gót chân về phía vết nứt khiến khu vực xung quanh vỡ ra tạo thành một cái lỗ trên bức tường đất đá. Cái lỗ này không quá lớn, nhưng nhờ sự trợ giúp của Benkei nên rất nhanh sau đó Jack đã thoát được ra ngoài sân.

“Tay cậu làm sao vậy?” Benkei thắc mắc khi thấy cái băng đẫm máu của Jack.

“Đụng phải ông thầy cũ,” Jack vừa nói vừa dùng bên tay lành lặn phủi cát khỏi tấm áo *kimono*. “Thế anh làm sao mà thoát được?”

“Thay đồ,” Benkei giải thích, lúc này anh chàng vận một bộ *kimono* màu nâu hết sức bình thường. Benkei liền kéo áo ra để lộ mặt trong với ba màu sắc sỡ. “Tôi đơn giản chỉ lộn ngược áo rồi trốn chỗ đông rơm chờ trời tối. Chiếc *kunai* này cũng là nhặt được từ đó.”

Benkei giơ cao công cụ đào đất của nông dân - một con dao lưỡi rộng có chuôi quấn bằng vải để cầm nắm.

“Nên giữ lại thì hơn,” Jack nhận xét. “Có thể dùng tạm làm vũ khí.”

“Của cậu đó,” Benkei vừa nói vừa đưa chiếc *kunai* cho Jack. “Tôi không phải chiến binh.”

Jack gật đầu rồi cất món nông cụ vào đai lưng.

Bên ngoài vọng tới tiếng cười nói và ca hát say xín.

“Đám *doshin* đang ăn mừng chiến tích bắt được cậu đó,” Benkei khinh bỉ. Anh chàng nhặt một cái túi lớn rồi nói. “Đi thôi! Lương thực chuẩn bị rồi.”

Jack lắc đầu. “Tôi phải lấy lại cặp kiếm và hành lí đã.”

Benkei nhìn nó vẻ không thể hiểu nổi. “Bộ muốn mất thêm vài cái ngón tay nữa hay sao vậy?”

“Tôi tuyệt đối không thể rời khỏi đây mà thiếu chúng,” Jack nhấn mạnh.

Biết không thể thay đổi ý định của Jack nên Benkei bèn rút lui. “Tôi chỉ chờ được... tới sáng thôi.”

“Tôi hiểu mà,” Jack nắm vai Benkei đáp. “Anh đã giúp tôi quá nhiều rồi.”

“Và tất cả sẽ trở thành công cốc nếu ai đó lại để bị bắt nữa đấy nhé!” Benkei nói nửa đùa nửa thực trước khi khuất dần vào con hẻm.

Jack lên đi trong sân, triệt để lợi dụng bóng tối, và tuyệt đối tránh xa các đám đông. Đến khu vườn, nó thoáng thấy bóng con chó săn của quan *bugyo* ngoài hiên. Con cầu thuộc giống Akita này nằm gác đầu lên hai chân, có vẻ đang ngủ. Jack chợt cảm thấy buồn nôn khi nghĩ tới cảnh ngón tay của mình bị con chó ngấu nghiến ăn hồi chiều.

Bằng kỹ năng di chuyển êm ái của *ninja*, Jack từ từ băng qua con đường rải sỏi, cố gắng hết sức để tiếp cận mái hiên mà không gây ra tiếng động nào. Ánh trăng mờ mờ vừa đủ để Jack nhận thấy nơi này hoàn toàn vắng vẻ. Cánh cửa dẫn vào phòng làm việc của quan thẩm phán nằm ngay phía trước. Jack cẩn thận kiểm tra con chó rồi cúi người nhón chân lên rìa mái hiên. Nó cố tình tránh khu vực sàn gỗ vì sợ sẽ gây ra tiếng kêu kệt. Vừa đưa tay kéo cửa, Jack vừa cầu nguyện sẽ tìm được hành lí của mình ở bên trong.

“Vẫn cứng đầu như xưa nhỉ, ngoại quốc!”

Jack giật mình quay lại thì thấy thầy Kyuzo bước ra từ một góc khuất.

“Bảy lần ngã xuống, tám lần đứng lên!” Vị võ sư mĩa mai lặp lại câu châm ngôn đã từng giúp Jack chiến thắng trong kì Tha Lưu Tử Thí ba năm trước. “Rất tiếc là lần này người không đứng dậy nổi nữa rồi.”

Nói đoạn ông ta tăng tốc bước về phía nó.

Jack giờ bàn tay bị thương của mình ra hiệu đình chiến. “Ông là sư phụ, đâu phải kẻ thù của tôi. Tại sao lại nhẫn tâm ra tay với môn đồ của mình như vậy? Chẳng lẽ ông đã quên tinh thần võ sĩ đạo rồi ư?”

Thầy Kyuzo gắt. “Thế là còn may đấy. Lẽ ra ta đã chặt cả ngón rồi kia!”

Vị võ sư thể thuật căm thù trừng mắt nhìn Jack.

“Từ ngày chiến tranh kết thúc ta liên tục phải lẩn trốn. Danh dự bị mất hết chỉ vì những tên ngoại quốc chết tiệt như người. Đến nỗi bây giờ ta phải chịu làm một tên *doshin* hạ đẳng!” Ông giật mạnh bộ đồng phục ra chiều

khinh miệt. “Ngày ngày nghe lệnh từ tên mặt lợn *bugyo* đó. Hẳn thậm chí còn chả phải *samurai* mà chỉ là một tên mọt sách tự cho mình là chiến binh! Tên đó còn chưa từng đến gần chiến trường bao giờ chứ đừng nói tới cầm kiếm đánh nhau! Thế mà Kyuzo này lại phải rậm rắp phục tùng hẳn!”

“Nếu đã căm ghét *bugyo* như vậy, tại sao ông còn bắt tôi?” Jack thắc mắc. “Chẳng lẽ chỉ vì khoản tiền thưởng mười đồng vàng của Tướng Quân?”

“Tiền chả là cái thá gì đối với ta!” Thầy Kyuzo nạt, có vẻ rất tức tối trước câu hỏi của Jack. “Chẳng qua người chính là chìa khóa để ta lấy lại những thứ đáng ra thuộc về mình. Một lần nữa được người ta nể nang, trọng vọng.”

Jack thở hắt ra một tiếng. Thì ra động cơ của ông ta đều nằm ở sĩ diện. “Ông là *samurai*, ấy vậy mà lại tự tay phá nát những nguyên tắc cơ bản nhất của tinh thần võ sĩ - ngay thẳng, danh dự, trung thành. Ông làm như vậy là đã phản bội lại thầy Masamoto, cha nuôi tôi, và cũng là người bạn chiến đấu của ông!”

Mặt thầy Kyuzo nhăn nhúm với hàng loạt cảm xúc - tội lỗi, đau buồn, thù hằn, giận dữ - cuối cùng chuyển sang thành căm ghét. “Ta chẳng nợ ai cái gì cả. Chính ông ta là kẻ đã đầu hàng. Tại sao không tự sát để chết trong danh dự?”

“Thầy Masamoto chưa bao giờ đầu hàng!” Jack phản ứng. “Và nếu thất bại với ông khó nuốt trôi đến vậy, thì tại sao ông không mổ bụng đi?”

Vị võ sư thể thuật đứng lại trừng mắt nhìn Jack. “Vì ta vẫn còn một món nợ phải giải quyết,” ông ta vừa nói vừa bẻ tay răng rắc.

BÀI HỌC CUỐI CÙNG

Thầy Kyuzo thủ thế mời gọi Jack tấn công.

Thậm chí lúc lành lặn Jack cũng khó mà đấu lại ông thầy này chứ đừng nói đến chuyện chỉ dùng được một tay.

Nghĩ vậy nó bèn rút chiếc *kunai* trong đai lưng ra.

Hiển nhiên thầy Kyuzo không hề nghĩ đến sự xuất hiện của vũ khí.

“Ít ra cũng không đến nỗi nhảm chán,” ông móc mĩa.

Hai người bước chân trần thành vòng tròn trên sàn gỗ trơn bóng. Thầy Kyuzo cố tình chờ Jack tấn công trước.

“Nhường người một đòn đấy,” vị võ sư nhú mày nói.

Jack biết thầy Kyuzo là người tự tin đến mức kiêu ngạo. Và đây có lẽ cũng là cơ hội duy nhất của mình. Thành thử nó phải quan sát thật kỹ rồi mới dám ra đòn.

Thoạt nhìn thì không có bất kì điểm yếu nào. Thế thủ của thầy Kyuzo gần như hoàn hảo. Nhìn kỹ hơn, Jack nhận thấy tay trái ông đặt hơi thấp. Đối với một chiến binh giàu kinh nghiệm thì đây chính là cơ hội để tấn công. Tuy nhiên, thầy Kyuzo quá ranh mãnh để có thể mắc phải một lỗi sơ đẳng đến vậy.

Cùng đường, nó quyết định giả vờ vung dao tấn công vào chỗ hờ rồi chuyển sang đâm thẳng tới be sườn.

Thầy Kyuzo giơ tay gạt đòn tấn công đầu tiên, để lộ mạn trái đúng như dự định của Jack. Thế nhưng vị võ sư này còn tính trên nó một bước, ông dễ dàng tránh cú đâm trước khi tung một cú đâm cực mạnh vào mu bàn tay Jack khiến nó đau đớn buông dao. Cây *kunai* rơi xuống, biến mất trong bóng tối.

Trước khi Jack kịp tháo lui về cự li an toàn, thầy Kyuzo đã dùng tốc độ áp đảo nó. Ông dùng tay trái đâm trúng sườn Jack khiến nó sững lại vì đau, dẫn đến ăn trọn một cú đâm chéo vào giữa mắt, nổi theo sau bởi một cú

đấm móc khiến nó nằm đo sần. Điều lạ là vị võ sư thể thuật không có ý định lợi dụng thời cơ kết liễu trận đấu.

“Đứng dậy!” Ông ta trừng mắt nạt.

Jack bò dậy thở dốc. Rõ ràng thầy Kyuzo đang chơi trò mèo vờn chuột. Tuy không hề muốn trở thành trò tiêu khiển cho kẻ khác, nó cũng không thể để trận đấu kết thúc quá nhanh chóng.

“Người thực sự chẳng học được gì à?” Thầy Kyuzo thất vọng nói. “Bảo sao ta chưa bao giờ muốn dạy một đứa đần độn đến thế.”

Ông liền tung một cú đá cực mạnh vào ngực Jack khiến nó văng ra xa, phối như muốn nổ tung. Nó liên tục thở dốc. Vị võ sư thể thuật không hề vội vàng, ngược lại còn như tận hưởng từng phút một. Ông ta bẻ ngón tay sần sùi cho đợt hành hạ kế tiếp.

Dù đang trong trạng thái nửa tê liệt do dư chấn của cú đá. Jack vẫn run rẩy đứng dậy. Những năm tháng làm bia thị phạm cho thầy Kyuzo giờ đang phát huy tác dụng tích cực. Một mặt theo thời gian cơ thể nó đã quen với việc phải hứng chịu các trận đòn. Mặt khác nó cũng hiểu rõ đối thủ của mình hơn ai hết. Jack biết các dấu hiệu để nhận ra thầy Kyuzo chuẩn bị tung chiêu gì, cách đối phó ra sao. Và quan trọng nhất là vẫn còn một con át chủ bài ông ta chưa hề biết: các kỹ năng nhẫn thuật.

Quyền cước của *ninja* được sinh ra để đối phó với *samurai*. Một trong số đó là giả vờ suy yếu hay thua cuộc.

Hơi cúi về phía trước, Jack cố tình nhử thầy Kyuzo nhắm vào đầu. Và quả nhiên vị võ sư thể thuật đã mắc bẫy. Nó ngửa ra sau tránh cú đá hậu của Kyuzo rồi lao tới dùng tay phải đấm mạnh vào giữa đùi ông ta trên không trung. Động tác rất hiểm này của Jack đã đánh trúng vào huyết đạo của Kyuzo, khiến ông ta gằm lên với cái chân gần như bị tê liệt.

Jack không ngưng nghỉ mà lập tức xông tới với một cú đấm thẳng vào cằm, rồi lợi dụng lúc vị võ sư chao đảo liền gạt cổ chân ông ta. Thầy Kyuzo cố hãm cú ngã, nhưng cái chân phải đã bị tê liệt không thể giúp được gì. Ông đổ gục xuống sần, khuôn mặt khó coi xen lẫn cả kinh ngạc, giận dữ, lẫn đau đớn.

Jack định tung đòn kết liễu. Nhưng thầy Kyuzo đã kịp phản ứng bằng cách dùng chân trái tấn công tay bị thương của Jack khiến nó đau đến muốn ngất đi, buộc phải lùi ngay lại thủ thế. Đến lúc Jack có thể tập trung trở lại thì thầy Kyuzo đã đứng dậy tự bao giờ, tay liên tục xoa nắn giải huyết cho chân phải.

“Đây sẽ là bài học cuối cùng của mày, thằng ngoại quốc!” Vị võ sư thể thuật hét lên, màn đảo ngược tình thế vừa rồi đã khiến ông ta hoàn toàn từ bỏ ý định đùa giỡn với đối thủ.

Đúng lúc này thì từ phía sau Jack bỗng nhiên có tiếng gầm gừ. Nó liếc nhìn ra sau, con chó săn Akita đã thức giấc tự bao giờ và đang sẵn sàng tung người nhảy tới bất kì lúc nào. Theo bản năng, Jack nhảy tránh sang bên vừa kịp lúc con chó lao qua cắn phập răng vào vai thầy Kyuzo. Nhân lúc vị võ sư thể thuật bận vật lộn, Jack vội vàng lén vào văn phòng của quan *bugyo*.

Một tiếng gãy giòn tan như thể cành cây bị bẻ văng lên thay thế cho tiếng gầm gừ cắn xé. Thầy Kyuzo đẩy xác con chó săn Akita sang bên.

“Từ đầu tao vốn đã không ưa được mày,” thầy Kyuzo vừa xoa vai vừa gất. Máu chảy xối xả từ bả vai xuống cánh tay buông thõng của ông ta.

“Thượng cấp của ông,” Jack cố tình nhấn mạnh, “sẽ không hài lòng với việc này đâu.”

Thầy Kyuzo trừng mắt nhìn nó. “Tao sẽ đổ tội cho mày, ngoại quốc ạ.”

Jack xoay đầu chạy, nhưng vị võ sư thể thuật đã nhảy tới thi triển đòn *Yama Arashi*, ném tung Jack lên trời đập mạnh xuống sàn, trước khi dùng chân khóa chặt cổ nó.

“Đây là đòn *Yoko Sakaku Jime*,” thầy Kyuzo giải thích như thể vẫn đang đứng lớp giảng dạy vậy. “Đòn kẹp cổ hình tam giác, sử dụng cơ chân làm đối thủ ngộp thở.”

Nói đoạn ông ta bắt đầu tăng áp lực khiến mặt Jack lập tức tím tái.

“Chân trên kẹp ống dẫn máu lên não,” một cảm giác khủng khiếp dần xuất hiện trên đầu Jack.

“Chân dưới phối hợp cùng với tay siết chặt nạn nhân,” Jack cứ ngỡ nó đang bị một con trăn khổng lồ quấn quanh.

“Người dính đòn này sẽ ngất xỉu chỉ trong vài giây,” thầy Kyuzo khoái trá. “Còn nếu tiếp tục... sẽ dẫn tới tổn thương não... và cuối cùng là cái chết.”

Cảm giác đau nhức ở đầu Jack mỗi lúc một trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết. Phía bên góc mắt, nó nhìn thấy con dao *kunai* nằm ngay cạnh cửa phòng liền run rẩy đưa tay ra với.

Mắt Jack bắt đầu mờ dần, thời gian bây giờ chỉ có thể tính bằng giây.

Thế rồi ngón tay nó chạm tới chiếc *kunai*.

Đúng vào thời khắc cuối cùng, Jack tung sức cắm đầu nhọn của con dao vào chân Kyuzo khiến ông ta la lên đau đớn và thả lỏng đòn khóa. Jack lập tức nhảy ra xa với con dao cầm trong tay. Vừa hoát hiểm, các giác quan của Jack bắt đầu hoạt động lại.

Nó lao tới chỗ thầy Kyuzo, trong lòng sục sôi lửa giận. Ông ta chính là người đã khiến cuộc sống của nó ở Nhị Thiên Nhất Lưu chẳng khác gì một màn nhục hình công khai không có hồi kết. Mới chiều nay ông ta còn bắt nó, chặt đứt ngón tay của nó... tung đòn hiểm định giết nó.

“Làm đi! Giết ta đi!” Thầy Kyuzo gào lên. Máu liên tục tuôn ra khỏi chân ông.

Jack đâm mạnh vào thái dương vị võ sư thể thuật - bằng phần cán dao.

“Không, khác với ông, tôi luôn tuân thủ tinh thần võ sĩ đạo,” Jack nói trong lúc thầy Kyuzo bất tỉnh ngã xuống. “Và mãi mãi xem ông là sư phụ.”

CỜ PHẬT GIÁO

“Trông cậu tệ thật đấy!” Benkei thốt lên khi thấy Jack lết tới kho thóc với cặp mắt thâm đen, môi đầy vết cắt, cằm tím ngắt, cổ họng sưng to.

“Cậu sẽ nghĩ khác nếu nhìn thấy kẻ thua cuộc,” Jack rên rỉ.

“Thôi coi như cũng đáng.”

Jack gật đầu, đoạn vỗ về cặp song kiếm quý giá.

“Nhanh đi thôi,” Benkei cầm túi đồ dự trữ hồi thúc. “Mặt trời lên kiểu gì chúng cũng sẽ tản ra đi tìm. Và tôi hoàn toàn không muốn thành ra giống cậu đâu!”

Jack không phản đối. Nó vác hành lí lên vai - với toàn bộ vật dụng vẫn còn nguyên bên trong - rồi bước đi cùng Benkei trong đêm tối.

Hai người cẩn thận chọn những góc khuất để băng qua cánh đồng, rồi cứ thế đi về hướng tây leo dốc thẳng lên sườn ngọn núi lửa hai đầu. Theo dấu thú rừng, họ đến được đỉnh núi thì bình minh cũng vừa lên.

Như một con phượng hoàng tái sinh, mặt trời chui lên khỏi mặt biển Seto từ đằng xa. Năng ẩm xuất hiện là một tin khá vui đối với Jack và Benkei, những người đã thấm mệt vì phải di chuyển trong điều kiện giá lạnh. Jack nghe tiếng đập cánh của chim, nhưng nhìn lên lại chẳng thấy gì. Đi tiếp, nó mới phát hiện ra âm thanh đó được hợp thành bởi hàng trăm lá cờ Phật giáo tung bay trong gió. Ngay bên dưới là một ngôi chùa được dựng lên trên đá.

Jack và Benkei bước qua cánh cổng *torii* màu xám tiến vào bên trong.

“Trông tụi mình thật buồn tẻ so với đám cờ đó,” Benkei bình luận trước khi hạ túi đồ dự trữ xuống một góc rồi biến mất sau bệ thờ.

Kiệt sức, Jack ngồi xuống chỗ cửa nhìn những lá cờ bằng lụa đủ màu sắc tung bay. Vàng, xanh lá, đỏ, trắng, xanh dương, như thể cầu vồng trên bầu trời không gợn một chút mây. Nó từng được Yori giải thích về ý nghĩa, và điều đáng kinh ngạc là nguyên lí của chúng chẳng khác gì Ngũ Đại trong nhẫn thuật...

Đất vàng, nước trắng, gió xanh lá, lửa đỏ. Và trời xanh dương.

Phật tử tin đây chính là năm nguyên tố tạo nên vũ trụ. Còn *ninja* lại áp dụng vào đời sống và chiến đấu.

Trong đó mạnh nhất chính là nguyên tố Không.

Tổ sư Soke từng nói *mikkyo*, phương pháp thiền định, áp chế, và ma thuật của *ninja* đều được dựa trên nguyên tố này. Ông còn biểu diễn cho Jack thấy cách dùng nó để tập trung sức mạnh vũ trụ. Một *ninja* sử dụng thông thạo nguyên tố Không sẽ có thể cảm nhận được môi trường xung quanh để phản ứng mà không cần phải suy nghĩ - hay thậm chí dùng đến bất kì giác quan nào.

Tổ sư Soke rất chú trọng đến việc truyền thụ Ngũ Đại cho các môn đồ. Ông bảo để trở thành một *ninja* thì cần phải biết cứng rắn như đất, uyển chuyển như nước, sắc bén như lửa, nhanh nhẹn như gió, và nhạy bén như trời.

Nhưng vận dụng nguyên tố Không là một điều không hề dễ dàng. Việc này đòi hỏi phải có sự tập trung cao độ.

Jack làm khá tốt ở lĩnh vực chữa thương - thậm chí từng cứu Saburo một mạng - nhưng đó mới chỉ là một phần nhỏ của nguyên tố Không. Một *ninja* kinh nghiệm còn có thể dùng nó để đọc suy nghĩ của đối phương, cảm nhận trước nguy hiểm, thậm chí điều khiển được tự nhiên.

Lần đầu nghe qua, Jack rất nghi hoặc. Nhưng sau khi chứng kiến tổ sư Soke nhắc bổng một gốc cây đại thụ lên quá đầu, Zenjubo dùng tay không tạo ra sương mờ, thì nó không muốn tin cũng phải tin. Vấn đề nằm ở chỗ Jack mới chỉ một lần kết nối được với trời - và thậm chí lần đó cũng hoàn toàn do tình cờ và may mắn. Mà nó biết chỉ may mắn thôi thì không đủ để sống sót qua hành trình sắp tới.

Một cơn gió bất ngờ thổi qua khiến loạt cờ tung bay phấp phới.

Ngựa gió.

Là cách Yori gọi những lá cờ này. Bên trên mỗi tấm vải đều có các kí hiệu, hay kinh kệ nhằm mục đích gửi gió truyền đi khắp nơi, giảm bớt đau khổ nơi trần thế.

Dù chỉ một giọt nước cũng có thể lan ra khắp đại dương, Yori lí giải.

Ngồi nơi cửa chùa, Jack cảm giác như linh hồn nhà sư nhí đang ở ngay bên cạnh, an ủi nó, trấn tĩnh nó. Jack thành tâm cầu nguyện - cho Yori, cho

những người bạn bị thất lạc, cho Akiko, và cho đứa em gái phương xa - thầm mong gió sẽ đưa đi lan tỏa ra khắp nơi.

“Khá hơn rồi,” Benkei lên tiếng sau khi quay trở lại với bộ kimono đã lộn ngược sang phía mặt sặc sỡ.

Anh chàng lục tung túi đồ dự trữ lấy ra một băng vải sạch.

“Dùng đi,” Benkei chỉ cái băng đầy máu trên tay Jack nói.

“Cảm ơn”, Jack đáp rồi bắt đầu thay băng. Nó phải căn chặt rằng mới không khỏi la lên vì cơn đau khi chạm tới vết thương.

Đến Benkei đứng ngoài còn thấy kinh hãi. “Tranh thủ nghỉ chút đi,” anh chàng đề nghị. “Từ giờ đường đi sẽ rất khó khăn. Rặng Kuju này chỉ có đá, đá... và đá mà thôi.”

Benkei hớp một ngụm nước rồi đưa cho Jack. Sau khi đã cơn khát, Jack tranh thủ đổ nước rửa vết thương.

“Đừng phí phạm,” Benkei cảnh báo. “Không phải con suối nào ở đây cũng đều uống được đâu.”

Nghe vậy Jack bèn ngừng tay trả lại bình. Sau khi dùng bữa sáng với bánh *mochi*, Benkei nằm xuống ngủ còn Jack niệm thần chú chữa thương. Tuy nhiên nó thật sự không biết phải bắt đầu từ đâu, khi mà cơ thể có quá nhiều thương tích - từ tay, đầu, cằm, cho đến cổ họng. Với đà này, toàn vẹn đến được Nagasaki đã là một kì tích, chứ đừng nói đến toàn mạng.

MIỆNG NÚI LỬA

Bầu trời trải rộng như một quốc gia không biên giới, núi lửa mọc lên san sát như thể đang tranh giành nhau phần thưởng. Nhờ thời tiết tốt mà hành trình của Jack và Benkei diễn ra khá thuận lợi. Mỗi ngày qua Jack lại càng cảm thấy khỏe mạnh và sung sức hơn, dường như việc được hít thở bầu không khí ở trên cao đã vô tình trợ giúp cho quá trình hồi phục của nó. Sang đến ngày thứ ba thì cổ họng nó không còn sưng to, mắt cũng chuyển từ màu đen sang tím. Jack rất chú trọng đến vấn đề vệ sinh nhằm ngăn vết thương khỏi nhiễm trùng. Dù tay vẫn còn rất đau, nhưng nó vẫn tự bắt mình phải co duỗi thường xuyên nhằm giữ độ linh hoạt, cũng như sức mạnh cần có để cầm kiếm.

Trên chặng đường dài băng qua hàng loạt núi đồi, Jack và Benkei không gặp bất kì ai, hay vật gì ngoại trừ duy nhất một con nai rừng, và đại bàng săn mồi. Đứng giữa không gian trong lành rộng lớn, Jack cảm giác như nó đã thoát khỏi những kẻ bám đuôi. Nhưng có lẽ đó chỉ là một mong muốn không thể trở thành hiện thực.

Ở độ cao này đêm tối tuy lạnh lẽo, nhưng bầu trời lại lấp lánh ánh sao cực kì lộng lẫy. Ngược lại, những buổi trưa mùa hè lại vô cùng nóng nực, chỉ có nước và những cơn gió mát thoảng qua mới có thể giải bớt nhiệt.

“Bỏ mì ra đây có khi chín luôn ấy chứ!” Benkei than thở trong lúc dùng khăn tay lau mặt.

Jack vô tình nhận thấy hình một con ngựa và dòng chữ bằng tiếng Phạn trên mảnh vải đỏ. “Anh lấy cắp cờ của chùa à!”

Benkei gật đầu. “Ở đó đâu có thiếu,” anh chàng biện hộ. “Chẳng ai để ý đâu.”

Jack lắc đầu ngao ngán. “Những lá cờ này được sắp xếp theo một thứ tự nhất định. Một người giỏi quan sát sẽ tìm thấy manh mối ngay.”

Benkei hối hận vứt bỏ tấm vải. “Xin lỗi *nanban*, tôi... không biết.”

“Đừng!” Jack la lên thì đã quá muộn.

Lá cờ bắt gió bay ra khỏi tầm với. Và mặc dầu Benkei đã cố gắng đuổi theo nhưng không tài nào bắt được con ngựa gió.

“Lại thêm một dấu vết nữa,” Jack thở dài.

Benkei cười bẽn lễn. “Biết đâu chừng lại khiến chúng đi lạc hướng thì sao.”

“Mong là vậy,” Jack cố tỏ ra lạc quan. Hai đứa di chuyển trong im lặng, phò mặc số phận cho cơn gió.

“Có vẻ không sao rồi, *nanban* ạ!” Benkei vui vẻ tuyên bố.

Đây đã là ngày thứ năm kể từ khi rời khỏi Yufuin, và vẫn chưa có bất kì dấu hiệu nào của một cuộc truy bắt.

Jack cũng nghĩ như vậy. Nếu có *samurai* hay *doshin* đuổi theo thì chắc chắn phải xảy ra đụng độ rồi. Có vẻ đã đến lúc nó được quyền thả lỏng hơn đôi chút.

“Chúng ta đã là bạn đồng hành của nhau, anh có thể gọi tôi là Jack nếu muốn.”

Miệng Benkei nở nụ cười rất tươi. “Thì là bạn nên mới gọi là *nanban* đấy chứ. Tuy không phải man di, nhưng chắc chắn cậu đến từ phương nam - người nước ngoài toàn xuất hiện ở đó cả.”

“Không hẳn, sau khi tàu chìm, tôi bị dạt vào bờ biển phía đông, gần Toba.”

Benkei tròn tròn mắt kinh ngạc. “Ài chà, nhưng *touban* nghe không có hợp tai.” Anh chàng tếu táo. “Thế cái tay ra sao rồi, *nanban*?”

Ngầm chấp nhận biệt danh này là không thể thay đổi, Jack bèn đáp. “Khá ổn.”

Jack liền khoe chỗ vết thương được băng bó cẩn thận và không còn vết máu nữa.

“Dù sao đi nữa thì cũng quá kinh khủng. Chẳng hiểu sao một vị võ sư lại có thể làm vậy với môn đồ của mình.”

“Tại anh chưa gặp thầy Kyuzo đấy thôi. Ông ấy thuộc kiểu: phải đau thì mới thành tài!”

Benkei phì cười. “May mà tôi không phải đi học làm võ sĩ!”

“Không phải võ sư nào cũng như vậy,” Jack nghĩ đến vị thiền sư nhân hậu Yamada. “Tôi còn mang ơn một người trong số họ. Ngày trôi dạt vào bờ trong tình trạng đuối nước, không nơi nương tựa, chính thầy Masamoto

Takeshi, hiệu trưởng trường Nhị Thiên Nhất Lưu đã cứu mang tôi, đối xử với tôi như con ruột. Ông ấy còn dạy cho tôi cách dùng kiếm, phong danh hiệu *samurai*. Nếu không nhờ lòng tốt của thầy Masamoto thì tôi đã chết từ lâu rồi.”

“Ở đời gặp được quý nhân như vậy không phải dễ,” Benkei gật gù. Nhưng sau đó liền nhăn mặt. “Thế bây giờ ông ấy đang ở đâu, trong lúc cậu đang cần được che chở nhất?”

Jack buồn bã thở dài. “Tướng Quân Kamakura đã hạ lệnh bắt thầy Masamoto phải chịu cảnh lưu đày suốt đời trên núi Iawo.”

Benkei cảm nhận rất rõ ràng đau đớn và mất mát trong giọng nói của Jack. “Thế từ đó hai người có gặp nhau lần nào chưa?”

Jack lắc đầu. Không muốn nhắc đến chuyện cũ, nó cố tình đổi chủ đề. “Anh chưa từng đến trường à?”

Benkei được dịp phát tiết. “Mẹ nhất quyết muốn tôi đi tu, để được người ta dạy cho biết đọc biết viết.”

“Thế anh có nghe không?”

“Đương nhiên là không rồi! Đời nào Benkei Vĩ Đại này chịu cạo trọc tóc!”

Sau khi rời khỏi rừng Kuju vào ngày thứ bảy, đập vào mắt hai người là một bức tường bằng đá trải dài hun hút từ bắc tới nam.

“Chào mừng đến với núi Aso!” Benkei tuyên bố khi thấy vẻ kinh ngạc trên khuôn mặt Jack. “Từ đây có thể đi vòng, nhưng sẽ mất khá nhiều ngày.”

“Thế thì phải băng xuyên núi rồi,” Jack kết luận.

Benkei đi trước dẫn đường. Tốc độ di chuyển rất chậm. Cái nắng chói chang khiến cả hai đều mệt mỏi.

Cuối cùng, sau một buổi sáng dài đằng đẵng, hai đứa cũng tới được đỉnh núi. Đập vào mắt Jack là một cảnh tượng cực kì vĩ đại. Vùng lòng chảo bên trên miệng núi lửa vừa dài lại vừa rộng, đến mức từ đây nhìn sang sườn bên kia chỉ thấy được một vệt mờ.

Trải qua hàng trăm năm, bề mặt bên dưới đã được thiên nhiên trải lên một tấm thảm xanh mướt. Vùng trung tâm vẫn còn vài khu vực với cột khói bốc lên, mang theo kí ức về một ngọn núi lửa vĩ đại trong quá khứ.

“Người ta nói... đỉnh Aso trông... rất giống Đức Phật đang ngủ,” Benkei vừa thở dốc vừa chỉ trỏ giảng giải cho Jack.

Dù chẳng thấy giống gì cả, nhưng đứng ở nơi này Jack cảm tưởng như nó đang đứng trên đỉnh của thế giới vậy.

Trước khi leo xuống, Jack quay lại nhìn rặng Kuju một lần cuối. Bất chợt, nó thấy ánh phản chiếu của một vật bằng kim loại. Gọi Benkei đứng lại chờ, Jack nheo mắt nhìn kĩ lại. Tuy không sở hữu thị giác điều hâu như Miyuki, nhưng nó cũng thấy rõ ràng ánh phản chiếu kia đang đến gần với tốc độ chóng mặt.

Jack quay lại báo tin xấu với Benkei. “Có người.”

18

NAKA-DAKE

“Đám võ sĩ chết tiệt dai như giẻ!” Benkei ca thán trong lúc di chuyển trong lòng chảo.

“Tập trung thở đi,” Jack khuyến nghị.

Nó đã truyền Long Tức, bí quyết giúp các *ninja* có thể chạy nhanh như làn gió cho Benkei.

Phương pháp hô hấp này giúp người thực hiện thu được tối đa dưỡng khí cho phổi. Hít - thở - thở - hít - thở - hít - hít - thở. Nhịp điệu này còn giúp tĩnh tâm, tăng cường hiệu quả trao đổi chất, giúp cơ thể chịu được quãng đường dài. Nhờ có Long Tức mà Jack và Benkei di chuyển khá nhanh.

Nhưng dù có nhanh đến thế nào thì lợi thế vẫn nằm ở kẻ địch - họ cưỡi ngựa.

Gần ra đến giữa bình nguyên, Jack quay lại thì đã thấy cái bóng mờ của tay võ sĩ cưỡi ngựa. Tuy còn quá xa để nhìn rõ chi tiết, nhưng cũng đủ để nhận ra lớp giáp vàng. Tim Jack giật đánh thót. Người này không phải quân lính bình thường, mà rất có thể là một trong các võ sĩ ưu tú nhất của Shogun.

“Hay là mình trốn đi!” Benkei hoảng loạn đề nghị.

“Trốn ở đâu?” Jack nhìn quanh một lượt.

Khu vực bình nguyên này quá trống trải, khắp nơi chỉ toàn ruộng là ruộng, nhà cửa và dân làng xuất hiện rất thưa thớt.

Những người nông dân đang làm việc tròn tròn mắt khi thấy Jack và Benkei phóng qua. “Cứ thế này... bị bắt là cái chắc,” Benkei lo lắng.

Jack cũng biết điều này. Dù lợi hại nhưng Long Tức không phải là đối thủ của chiến mã.

“Tụi mình sẽ tìm cách cắt đuôi chúng ở khu trung tâm,” nó chỉ năm đỉnh núi bốc khói nói.

“Trời đất, chúng còn hoạt động đó!” Benkei thốt lên.

“Chính xác,” Jack khẳng định. “Đám ngựa sẽ không dám bén mảng lại gần đó.”

“Tôi cũng vậy!”

Nhưng ý Jack đã quyết. “Cứ tưởng tượng như đây là một cái Beppu Cửu Ngục phóng to đi!”

“Nghe hay nhỉ!” Benkei mếu máo chạy theo. “Lần trước tôi suýt bị luộc chín như rồi đó.”

Hai đứa cầm đầu chạy đến đỉnh Taka, đỉnh núi cao nhất trong năm ngọn tàn tích, với mục tiêu cắt đuôi đám võ sĩ tại khu vực liên tục tỏa ra hơi nóng này, rồi từ đó chạy tiếp về hướng tây.

Cùng lúc thì đám võ sĩ đã xuống tới bình nguyên. Chẳng màng bận tâm đến nông dân và ruộng lúa của họ, chúng cứ thế thúc ngựa san bằng tất cả.

Jack và Benkei vẫn miệt mài chạy, nhưng sườn đồi dốc khiến tốc độ hai đứa bị giảm sút, khoảng cách càng lúc càng bị rút ngắn.

“Nhanh nữa lên!” Jack gần như dùng tay đẩy Benkei từ phía sau.

Hai đứa chưa leo được nửa đường thì đám võ sĩ đã ra đến chân đồi. Địa hình đất đá không phải sở trường của ngựa, nhưng đòn roi vẫn giục chúng tiến lên.

Càng lên cao, màu xanh dưới chân Jack và Benkei càng vơi dần, cho đến khi bề mặt chỉ còn độc màu đen và xám. Khói liên tục bốc lên tạo thành một làn sương độc.

“Địa ngục chính là đây!” Benkei vừa há miệng ra rên liền ngộp thở ho sặc sụa.

Jack lấy vải bịt miệng và mũi, rồi hướng dẫn cho người bạn đồng hành của mình làm tương tự.

“Cố gắng giữ cự li,” Jack cảnh báo. “Chúng ta cần cắt đuôi bọn chúng, chứ không phải để lạc nhau!”

Di chuyển trên địa hình này thật sự vừa nguy hiểm vừa gian khổ. Jack thầm nghĩ không biết liệu mình có mắc phải sai lầm khi quyết định chọn giải pháp này không. Thế nhưng lúc gần lên được đỉnh thì nó bắt đầu nghe thấy tiếng ngựa vùng vằng sợ hãi. Nhân lúc khói tạm tan, Jack nhìn thấy đám võ sĩ đã buộc phải nhảy xuống đuổi theo bằng chân. Chỉ ít thì kế hoạch của nó cũng đã thành công được một nửa.

Thế rồi đột nhiên Benkei đứng sững lại.

Hai đứa đã lên đến đỉnh núi, phía dưới là một hồ nước xanh xám sôi sùng sục.

“Giờ tính sao?” Benkei nói trong bầu không khí nồng nặc mùi trứng thối.

“Tôi cũng như anh thôi,” Jack đáp, mắt nó bắt đầu đỏ hoe và chảy nước.

Chúng quyết định chạy tiếp về phía bên phải. Bên dưới, đám võ sĩ đã chia làm hai nhóm chia nhau tìm.

“Nhìn kìa!” Jack tri hô khi nhìn thấy một chiếc cầu cũ bắc qua vực.

Nó định chạy qua, nhưng Benkei vẫn đứng yên tại chỗ.

“Tôi không làm được,” anh chàng run rẩy nói.

Càng lúc tiếng hò hét của đám võ sĩ càng rõ ràng.

“Nếu nhìn bằng tim, thay vì bằng mắt, thì sẽ chẳng có gì phải sợ hãi,” Jack lặp lại lời thầy Kano từng nói lúc dắt nó qua một khu vực có địa hình nguy hiểm tương tự.

“Là sao?”

“Nếu cậu sợ độ cao thì tốt hơn hết là đừng nhìn. Không nhìn sẽ không sợ.”

“Tôi không sợ độ cao,” Benkei đáp. “Mà sợ cái cầu ấy!”

Giờ Jack mới nhận ra công trình cũ kỹ này đã sắp sửa đổ sụp. Dây thừng chỗ dày chỗ mỏng, gỗ mục nát do bị nung nóng lâu ngày. Hơn nữa dù trong điều kiện bình thường thì chiếc cầu này cũng chỉ thích hợp để di chuyển từng người một. Và phải thật cẩn thận nếu không muốn rơi ra ngoài.

“Phải liều thôi,” Jack quyết định.

“Ít ra cũng chia làm hai đợt chứ,” Benkei nói.

Jack gật đầu đồng tình. “Anh đi trước. Tôi ở lại chặn địch.”

“Chưa biết cái nào nguy hiểm hơn đâu,” Benkei làu bàu trước khi hít một hơi thật sâu rồi đặt chân lên chiếc cầu cũ nát.

Mặt gỗ kêu lên kẽo kẹt, dây thừng căng ra, nhưng vẫn chịu đựng được. Benkei cẩn thận bước từng bước, bất kì sai lầm nào cũng sẽ phải đánh đổi bằng mạng sống.

Cứ thế được nửa đường thì một bóng người hiện ra sau màn sương.

Jack quay lại ứng chiến. Tay võ sĩ vận áo giáp bằng da màu đen có kẻ chỉ vàng, gia huy mặt trời đỏ nổi bật trên ngực. Đầu đội mũ bằng vàng với họa tiết được khảm rất công phu, miệng bites mặt nạ *menpo*^[9] đáng sợ.

“Tao đã thề sẽ tìm ra mày cho bằng được mà, *thằng ngoại quốc*.”

Tên võ sĩ dùng bàn tay đeo găng mở mặt nạ để lộ khuôn mặt thanh tú cùng cặp mắt sắc sảo và đôi gò má cao vầng giả.

Jack liền rút kiếm theo bản năng. “Kazuki!”

CHIẾC CẦU TREO

“Tiếp đón bạn cũ như thế đấy à?” Kazuki giữ khoảng cách quan sát Jack từ xa.

“Bạn? Người còn dám nhắc tới từ đó sao...” Jack giận sôi máu. “Sau khi đã phản bội tất cả mọi người ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu?”

“Lòng trung thành của tao chỉ dành cho gia tộc và Shogun!” Kazuki phản pháo. “Đó mới là tinh thần võ sĩ đạo chân chính!”

Jack cũng không kém cạnh. “Người là kẻ thiếu nhân, thiếu nghĩa, thiếu tín. Mà không có những đức tính này thì chỉ đáng làm kẻ đánh thuê mà thôi. Xem ra chủ mới thường cũng khá hậu nhỉ?”

“Cái này á?” Kazuki chỉ chiếc mũ vàng cười lớn. “Nhờ công bắt được tên Kano đấy.”

Jack sừng sốt đến không thốt nên lời. Nó cứ tưởng vị võ sư bổng thuật đã ẩn thân sau khi đưa các võ sinh còn sống sót của trường Nhị Thiên rời khỏi chiến trường Osaka.

Kazuki nói bằng giọng lạnh tanh. “Không ai thoát được cơn giận dữ của Tướng Quân. Sau khi bị thương trong trận lụt ở lần đụng độ trước, tao được giới thiệu đến gặp một gã thầy thuốc. Mà may mắn tưởng tượng xem tao đã ngạc nhiên như thế nào khi nhận ra ông ta chính là thầy Kano!”

“Ông ấy bị bán đứng trong lúc chữa trị cho người?” Jack thở hắt

“Nhầm rồi, sau khi chữa trị xong cho tao,” Kazuki đính chính.

“Quân tiểu nhân!” Jack không thể nào nhịn được nữa. Nó liếc về phía Benkei, người lúc này đã gần sang đến phía bên kia. Jack có thể chạy... hoặc đối đầu với kẻ thù. Căm hận cho số phận của thầy Kano, nó quyết định giờ kiếm tấn công, nhưng lập tức giật mình vì cảm giác đau nhói phát ra từ ngón út tay trái.

“Hình như hơi thiếu hả?” Kazuki khích.

“Nhờ ơn thầy Kyuzo đấy,” Jack nghiêng răng chịu đựng.

Kazuki gật gù. “Kyuzo là thầy giáo yêu thích nhất của tao. Thế nên tao mới không đánh động sau khi phát hiện ông ấy ở Yufuin.” Hắn giơ cánh tay phải đeo găng với các ngón tay co quắp. “Giờ thì chẳng ai còn lợi thế nữa - dù cho hình phạt *yubitsume* là quá nhẹ so với tội của mày và con nhỏ đó.”

Jack lập tức sốt ruột. “Người đã thề sẽ để cô ấy yên rồi cơ mà!”

Kazuki nhếch mép trước thái độ mất bình tĩnh của Jack. “Đừng lo, tao vẫn chưa làm gì nó cả.”

Không thể kiềm chế được nữa. Jack lao về phía Kazuki. Nhưng thay vì rút kiếm, kẻ cựu thù của Jack lại quyết định rút lui.

Nó vẫn tiếp tục đuổi theo vào làn khói.

“Bên này, *nanban!*” Benkei gọi vọng lại từ phía cầu.

Phải đến khi nhìn thấy toàn bộ những kẻ bám đuổi đều đang đứng chờ sẵn, Jack mới nhận ra mình đã bị mắc bẫy. Và tất cả đều là người quen cũ.

Bọn chúng bao gồm bốn thành viên chính của Băng Bọ Cạp, được thành lập nhằm hỗ trợ cho mục tiêu bài trừ người nước ngoài của lãnh chúa Kamakura - Jack là mục tiêu đứng đầu tiên trong danh sách.

Nobu, bức tường di động đứng trước cả bọn. Tuy xét về kiếm thuật tên này hoàn toàn không phải đối thủ của Jack, nhưng hắn lại sở hữu sức mạnh của một nhà vô địch sumo.

Hiroto thì ngược lại, gầy như cây sậy, hai mắt khít rịt, mũi chỉ có một nhúm. Tên này trang bị giáo dài, thân mặc áo giáp, có lẽ vì sợ sẽ bị Jack rạch bụng lần thứ hai.

Tên thứ ba, Goro nguy hiểm hơn rất nhiều. Một chiến binh cơ bắp cuộn cuộn, kiếm thuật thượng thừa nhưng tính tình mục rữa.

Cuối cùng là Raiden, gã khổng lồ cao hơn hẳn một cái đầu so với những người còn lại. Ngoại hình Raiden dễ làm cho người ta liên tưởng tới một cây cổ thụ biết đi. Nhưng bù trừ cho sức mạnh vô địch đó là khối óc cực kì ngu độn. Jack từng hạ tên này trong trận tỉ thí thể thuật, nhưng cũng phải trầy vì tróc vẩy mới thành công.

Hôm nay Raiden mang theo thanh đại đao *nodachi*, với phần lưỡi dài gấp đôi thanh *katana* của Jack.

Không thấy sự xuất hiện của thành viên thứ năm, Toru.

“Không cần phải tìm,” Raiden gầm lên. “Toru chết đuối rồi... tất cả đều tại mày!”

Kazuki cũng xuất hiện trở lại với mặt nạ và trường kiếm sẵn sàng trong tay.

“Tao đã hứa sẽ cho Raiden chặt đầu mày sau khi xong việc.” Kazuki dán chặt mắt vào Jack - bằng cái nhìn của kẻ tự tin tuyệt đối vào chiến thắng.

Jack tự rửa mình ngu dốt để kẻ thù dắt mũi quá dễ dàng. Trong thế một đánh năm, nó hoàn toàn không có bất kì cơ may nào trước Băng Bộ Cạp.

Chia để trị.

Là một trong những chiến thuật quan trọng nhất mà thầy Masamoto đã truyền thụ cho nó. Bằng cách nào đó Jack cần phải giảm thiểu số lượng quân địch. Chiếc cầu treo kia chính là câu trả lời. Ở trên đó, bọn Kazuki sẽ không thể chơi trò đánh hội đồng. Vấn đề nằm ở chỗ nó phải tìm cách quay trở lại.

Jack tung chân hất hòn đá trên đất vào mặt Kazuki khiến tên này giật mình rồi nhanh như cắt sẵn tới chặt cây thương của Hiroto làm hai đoạn. Không còn vũ khí trên tay, mắt Hiroto hiện rõ sự kinh hãi.

“Đừng mà!” Hăn ôm bụng rên rỉ.

Thế nhưng Goro đã vung kiếm tấn công khiến Jack phải lùi lại. Tuy vậy nó vẫn kịp tặng cho Hiroto một cái đập khiến tên này ngã lăn ra đất ôm mũi gãy mà kêu gào. Lợi dụng thời cơ, Jack lập tức xoay đầu chạy, vừa kịp tránh mũi kiếm cắt qua tai.

“Mau đuổi theo!” Kazuki điên tiết.

Jack hoàn toàn không biết mình đang đi đâu. Nó cứ cắm đầu chạy trong làn khói mờ ảo như ma trời.

Thế rồi tim Jack giật đánh thót khi nhìn thấy vực thẳm phía trước. Nếu nhận ra chậm hơn dù chỉ một giây thôi, có lẽ nó đã rơi xuống bãi dung nham bên dưới. Phía bên kia cây cầu, Benkei liên tục đi qua đi lại, không biết nên bỏ chạy hay tiếp tục ở lại chờ.

“Chạy trước đi, Benkei!” Jack kêu lên.

Trong lúc đang lao tới đầu cầu thì Jack nghe thấy tiếng đá vỡ, sau đó là tiếng người la hét. “Cứu với!”

Nó quay lại thì thấy Nobu đang lơ lửng trên vách đá. Thế nhưng Kazuki vẫn tiếp tục chạy qua, bỏ mặc thuộc hạ trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc.

“Kệ nó,” hăn ra lệnh cho Raiden và Goro. “Lo bắt thằng ngoại quốc trước.”

Jack đặt chân lên cầu vừa kịp lúc Kazuki đuổi tới. Nó nghe thấy tiếng gió liền thụp xuống theo bản năng. Lưỡi kiếm của Kazuki bay xuyên qua chặt đứt một bên dây thừng.

Chiếc cầu chao đảo dữ dội.

Benkei đã an toàn phía đầu bên kia, nhưng Jack thì phải rất vất vả mới giữ được thăng bằng.

Không chút động tâm, Kazuki liên tục vùng kiếm tấn công. Trong cơn khát máu, hắn tung ra toàn đòn hiểm. Mỗi lần gạt đỡ, cơn đau từ ngón tay lại khiến Jack phải nhăn mặt. Lực cầm kiếm của nó bị suy yếu, thế phòng ngự có nguy cơ bị phá vỡ.

Thế rồi Jack lùi trúng vào một mảnh gỗ mục. Cảm giác được mình sắp rơi xuống vực, nó vội vàng tung người ra phía sau, may mắn ngồi lên tấm gỗ tiếp theo, nhưng cũng vì vậy mà rơi vào thế hoàn toàn bị động.

Kazuki giơ cao kiếm chuẩn bị chọc thủng tim Jack. “Đến lúc đền mạng rồi, thằng ngoại quốc!”

20

SỤP ĐỔ

Trong giây phút cận kề cái chết, mọi giác quan của Jack đều đạt đến giới hạn khiến nó bao quát được hết mọi việc đang diễn ra xung quanh. Từ điểm phản chiếu ánh sáng trên thanh kiếm của Kazuki, nụ cười đặc trưng trên khuôn mặt hắc, cho đến cột khói bốc lên từ dưới hồ dung nham, tiếng kêu kệt của chiếc cầu, giọng nói bất lực của Benkei. Thậm chí là cả nhịp tim trong lồng ngực mình.

Jack biết nó không có cơ hội tránh đòn. Nhưng nếu cái chết là bắt buộc thì chí ít nó cũng phải kéo theo Kazuki. Tuyệt đối không thể để hắc sống sót làm tổn hại đến Akiko.

Lưỡi kiếm đâm tới. Jack không hề gạt đỡ mà lập tức vung tay chém dây treo của chiếc cầu. Vốn dĩ đã quá yếu, chiếc cầu không thể chịu đựng thêm được nữa. Trong khoảng khắc ấy, mọi thứ đều sụp đổ.

Biểu cảm trên khuôn mặt Kazuki chuyển từ sung sướng sang sợ hãi. Phút mất tập trung khiến đường kiếm của hắc đi trượt mục tiêu. Cả hai đứa cùng rơi xuống bên dưới.

Chiếc cầu treo đứt lìa làm hai đoạn, Jack chỉ biết bám chặt vào tấm ván, cố níu lấy mạng sống của mình trong lúc nửa thân dưới lắc lư trên vực lửa, rồi đập mạnh nhiều lần vào vách đá. Chấn động khiến toàn thân nó ê ẩm, suýt nữa đã phải buông tay.

Cuối cùng gia tốc cũng giảm, và Jack lơ lửng ở đó, thê thảm như một con rối hình nhân. Máu rỉ ra từ khắp các vết thương trên tay, chân, và cả mặt.

“*Nanban!*”

Jack yếu ớt nhìn lên.

“Cậu còn sống!” Benkei mừng rỡ vỗ cái đầu rối bù.

Còn sống, nhưng có lẽ không được thêm bao lâu, Jack thầm nghĩ.

“Mau trèo đi!” Benkei hối thúc.

Jack không biết liệu nó có còn đủ sức... hay tinh thần để mà làm điều đó. Cơ thể nó đã quá mệt mỏi sau những ngày tháng liên tục chạy trốn, rồi lại chiến đấu, chiến đấu, rồi lại chạy trốn. Có khi bỏ mặc tất cả lại là sự giải thoát.

Jack chớp mắt, đột nhiên hình ảnh đứa em nhỏ hiện ra: con bé đang mỉm cười chờ nó quay trở về. Jack thậm chí còn hình dung ra tiếng cười đùa ngày xưa, quyết tâm phải sống ủa về một cách mạnh mẽ.

Tinh thần còn, sức lực còn.

Jack đã học được điều này trong lần tuyển chọn võ sinh ưu tú của trường Nhị Thiên năm xưa. Nó nhận ra ngọn lửa đã thôi thúc mình vượt qua mọi khó khăn gian khổ trong những năm qua đang bùng lên trong lồng ngực. Jack phải phải sống, sống vì Jess.

Ngậm chặt thanh katana giữa hai hàm răng, nó bắt đầu trèo lên phần còn lại của sợi dây thừng buộc cầu. Đôi tay đã suy yếu của nó run lên bần bật sau mỗi nhịp bám. Dầu vậy Jack vẫn kiên trì vượt lên từng bước một.

“Sắp tới rồi!” Benkei cổ động.

Ngộp thở trong làn khói độc hại, Jack cố tập trung chú ý vào mặt Benkei trong lúc thực hiện bước trèo cuối cùng. Song thất bại.

“Cẩn thận!” Benkei vừa kịp nắm cổ tay Jack giữ lại.

Rồi bằng một nỗ lực phi thường, anh chàng kéo người đồng hành mới quen lên. Hai đứa nằm lăn ra mặt đất đầy bụi cát.

“Cậu đúng là đồ điên mà,” Benkei thở hồng hộc. “Bộ chán sống rồi hả?”

Jack lắc đầu. “Không, tôi chỉ không sợ chết mà thôi.”

Benkei nhìn nó như không thể tin nổi.

Nhưng đó lại chính là sự thật. Do đã phải trải qua cảm giác gần kề lẫn ranh giữa sự sống và cái chết quá nhiều lần, nó đã mất đi nỗi sợ hãi của một người bình thường ấy từ lâu. Nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc nó muốn chết. Nói theo ngôn ngữ của Yori thì sẽ là, nai chạy trốn sư tử, không phải vì sợ hãi, mà vì yêu cuộc sống.

“NGOẠI QUỐC!”

Jack ngẩng đầu nhìn sang. Phía đối diện, Kazuki cùng te tua không kém đang bám lấy phần còn lại của chiếc cầu trong lúc Raiden hộc tốc kéo lên.

Kazuki chuyển hết cảm hờn lên Jack.

“Tao sẽ cho chặn từng tuyến phố, từng con sông, từng ngọn núi. Tao sẽ làm cho cả lũ *ronin* chống lại ngươi. Dù có chết cũng phải băm vằm mảy, tên ngoại quốc!”

XE BÒ

“Chắc... *tạm* cắt được đuôi rồi,” Benkei nắm ra một gốc cây thử dốc.

Jack cũng ngồi bên cạnh hồi sức. Sau khi thoát khỏi chảo lửa, hai đứa tiếp tục trèo lên đỉnh Naka-dake rồi đổ dốc xuống sườn bên kia, bỏ lại Kazuki và băng Bọ Cạp phía sau. Quyết tâm giữ khoảng cách an toàn, Jack và Benkei tiếp tục chạy thêm một ngày một đêm theo hướng tây trên cao nguyên, băng qua đỉnh Kishima và Eboshi.

Dù không thấy có dấu hiệu bị bám đuôi, nhưng Jack vẫn lắc đầu phủ định câu nói của Benkei.

“Tại sao không?” Benkei thắc mắc. “Chúng có biết tụi mình chạy theo hướng nào đâu?”

“Kazuki biết mục tiêu của tôi là Nagasaki,” Jack nói giọng nghiêm trọng khiến Benkei tròn mắt.

“Thế thì còn chạy làm gì nữa?”

“Chúng ta cần đến được đó trước, sau đó tìm tàu buôn Anh Quốc hoặc Hà Lan, và mọi chuyện sẽ ổn.”

“Cái này thì chưa chắc,” Benkei vừa nói vừa mở túi đồ dự trữ lấy ra hai cái bánh gạo. “Thông thường ở đó chỉ có tàu Bồ Đào Nha thôi.”

Jack có cảm giác như thể vừa bị ai đó bạt tai. Nó cứ tưởng Nagasaki là một hải cảng tấp nập như London, với vô số tàu bè từ khắp nơi trên thế giới - chứ không phải chỉ gói gọn trong phạm vi kẻ thù số một của nước Anh. Có điều nghĩ kỹ thì trong số hàng trăm chuyến tàu rời Anh Quốc, số lượng đến được vùng Viễn Đông chỉ nằm trên đầu ngón tay. Vào sâu tận Nhật Bản - như tàu *Alexandria* thì lại càng hiếm nữa. Kết hợp với bối cảnh chính quyền mới đã ban lệnh bài trừ người nước ngoài, khả năng tìm được tàu về nhà thực sự chẳng khác gì mò kim đáy bể.

Chìm đắm trong suy nghĩ, Jack chán nản gặm chiếc bánh của mình.

Benkei uống một ngụm nước rồi chuyển sang cho nó. “Thế chuyện giữa cậu và tên Kazuki đó là thế nào? Hẳn không giống người hành động theo mệnh lệnh, mà như thể đang đi tìm kẻ thù ấy.”

Jack thở dài nhớ lại mâu thuẫn dai dẳng giữa nó và Kazuki. Từ lần đầu tiên đụng độ ở sân trường Nhị Thiên Nhất Lưu, cho đến những màn cạnh tranh trong lớp, rồi đấu đá lẻ tẻ. Cho đến trận chiến Osaka, rồi lần tỉ thí trên cầu Kizu. Đối với Jack, Kazuki không có gì khác ngoài lòng hận thù.

“Sau khi mẹ hẳn qua đời vì bị mắc bệnh truyền nhiễm từ một nhà truyền giáo phương Tây,” Jack giải thích. “Kazuki quyết định đổ tội cho tất cả người nước ngoài... và đặc biệt là tôi.”

“O, cậu thì liên quan gì ở đó?” Benkei trợn tròn mắt.

“Bởi vì tôi không phải người nước ngoài bình thường, mà là tay *samurai* ngoại quốc đầu tiên. Trong mắt Kazuki, đó là điều không thể chấp nhận được. Tương tự Tướng Quân Kamakura và thầy Kyuzo, họ đều cho rằng tôi là khối ung nhọt cần phải loại bỏ.”

“Đám võ sĩ! Lúc nào cũng kiêu căng như vậy. Tôi còn chả biết mẹ mình là ai... mà có đi khắp nơi đổ thừa người khác đâu!”

Jack thật sự bị bất ngờ. “Tôi không hiểu. Lúc nào anh cũng nhắc tới mẹ cơ mà?”

Benkei cắn một mẩu bánh lớn, biểu cảm trên khuôn mặt tối sầm lại. “Đó là hình tượng lí tưởng... một bà mẹ mà tôi muốn có,” anh chàng thừa nhận. “Mẹ thật của tôi đã bỏ rơi tôi từ khi tôi mới lọt lòng rồi. *Mabiki*, cở lẩn trong lúa. Bà ấy là *samurai*, còn cha tôi mang thân phận nông dân nghèo. Tình yêu của họ bị ngăn cấm. Còn tôi chỉ là thứ sản phẩm ngoài ý muốn.”

“Thì ra cậu cũng là võ sĩ!” Jack vừa ngạc nhiên vừa buồn cho số phận người bạn đồng hành của mình.

“Không!” Benkei đáp chắc nịch. “Nhưng cũng không phải nông dân. Tôi chẳng thuộc bất cứ tầng lớp nào của cái xã hội này cả.”

Anh chàng bỏ phần bánh còn lại vào miệng rồi xòe tay chứng minh không còn gì nữa. “Nhưng lại là một nhà ảo thuật cừ khôi!”

Thế rồi bằng một cái vặn cổ tay, Benkei biến từ hư không ra một quả quýt đưa cho Jack. Sau đó anh chàng lấy một quả khác ở túi lương thực rồi bắt đầu bóc vỏ. Mỗi một lúc lâu, hai đứa chỉ ngồi trong im lặng.

Jack bắt đầu có một cái nhìn khác về Benkei. Dù bề ngoài luôn tỏ ra lạnh lùng, xuề xòa, nhưng thăm sâu trong anh ta lại là một tâm hồn hiu quạnh.

Có lẽ cũng vì vậy mà Benkei mới xung phong giúp Jack, sau khi nhận ra nó cũng là một kẻ bị người đời ruồng bỏ. Có điều chí ít thì Jack vẫn còn có người thân đang mong chờ. Nó tự hứa với lòng sẽ bám lấy dù chỉ cơ hội mong manh nhất để có thể trở về nhà. Nó đã đi quá xa, nỗ lực quá lớn, và mất mát quá nhiều để từ bỏ.

“Lên đường thôi,” Jack đứng dậy chìa tay tuyên bố. “Benkei Vĩ Đại vẫn đồng ý dẫn đường chứ?”

“Tất nhiên rồi, *nanban!*” Benkei vui vẻ nắm tay Jack.

Đến tối muộn thì hai đứa tới chỗ giao lộ giữa hai con sông. Theo đó dòng chảy nhập thành một đường hướng thẳng vào khe nứt duy nhất giữa sườn núi Aso.

Vừa bước đi trên con đường đất dẫn tới khe nứt, Benkei vừa giải thích, “Truyền thuyết kể lại rằng trước đây thần Takei-watatsu nhìn thấy con người sống đói khổ nên ông đã tạo ra khe nứt này bên bờ tây để lấy nước. Từ đó, miệng núi Aso mới chính thức trở thành vựa lúa của toàn vùng Kyushu.”

Liên tưởng tới chặng đường gian nan phía trước, Jack lên tiếng hỏi, “Thế ông thần đó có thể tạm ngưng dòng chảy để tụi mình băng qua không?”

Benkei phì cười. “Chịu thôi, nhưng ở đó có sẵn cầu treo rồi.”

Di chuyển dưới bóng cây để tránh bị phát hiện, hai đứa tiếp cận dần mục tiêu cho đến khi Jack nhận thấy sự có mặt của khá nhiều dấu chân. Phía trước tụ tập một đám đông nông dân mang theo nông phẩm, cùng vài người lái buôn và võ sĩ vãng lai. Tất cả đều bị kiểm tra kỹ càng ở một chốt canh dựng lên ngay cạnh cầu.

Jack và Benkei nấp dưới bụi cây tính toán kế hoạch. Jack đếm được có tám tên lính gác, cộng thêm hai đầu lĩnh làm nhiệm vụ kiểm tra giấy tờ.

“Hồi nào có vậy đâu,” Benkei rên rỉ. “Từ hồi Shogun mới lên ngôi mới vẽ ra đủ chuyện.”

“Phải tìm lối khác thôi,” Jack nhận định cố tình băng qua đây là mạo hiểm quá mức cần thiết.

“Làm gì còn lối khác, trừ phi cậu muốn bơi với cá,” Benkei đáp. “Đây là khe hở duy nhất xuyên qua sườn núi. Còn nếu quay trở lại leo thì trước sau gì đám bạn cũ của cậu cũng sẽ đuổi tới nơi.”

“Cũng đâu làm thế nào được,” Jack chán nản.

Benkei suy tính trong một lúc, rồi bất chợt nở nụ cười và chỉ vào người nông dân đang đi tới cùng với chiếc xe bò. “Thế thì đi quá giang!”

Chiếc xe bò bằng gỗ vốn chất đầy rơm, gạo, và hoa quả tươi.

Ẩn nấp chính là cách phòng vệ hiệu quả nhất, Jack thầm nhớ lại lời dặn dò cuối cùng của tổ sư Soke. Và đây chính là cơ hội tuyệt vời nhất để áp dụng bài học đó vào thực tiễn. Nghĩ vậy, nó gật đầu đồng tình với kế hoạch của Benkei.

Chờ bác nông dân đi qua, hai đứa liền phóng lên xe, lẩn vào sau đống rơm trước khi những người khác phát hiện. Ngồi co ro bên trong. Jack và Benkei phải chống chọi với không khí đầy bụi và cố gắng kiềm cơn ho.

Mọi việc diễn ra khá thuận lợi cho đến khi bác nông dân dẫn bò tới trước chốt canh.

“Dừng!” Tên lính gác ra lệnh.

Từ trong chỗ ẩn nấp, Jack và Benkei ném cho nhau ánh mắt lo lắng.

“Giấy thông hành,” tay chỉ huy yêu cầu.

Bác nông dân lấy ra một tờ giấy.

“Tôi được phép qua lại buôn bán tại chợ Ozu,” ông nói bằng giọng thấp và tôn kính.

“Cái đó tự ta biết đánh giá,” tay chỉ huy gắt. “Mà người bán cái gì?”

“Dạ, rơm, gạo, rau củ...,”

“Rượu?” Hẳn cắt ngang.

“Dạ không... không có.”

“Nông dân các người không được phép bán rượu đâu đấy nhé.”

“Vâng, tất nhiên rồi,” bác nông dân sợ hãi ra mặt.

Bất chấp lời khẳng định này, tên thủ lĩnh vẫn ra lệnh cho đám thuộc hạ, “Lục soát!”

22

GIÁO ĐÂM

Jack và Benkei nín thở nghe tiếng dép gỗ tiến lại gần xe. Ngay sau đó quân lính bắt đầu sục sạo. Jack đặt sẵn tay lên chuôi kiếm.

“Toàn rau thôi,” tên lính canh nói giọng thất vọng.

“Thế còn đám rơm?” Gã thủ lĩnh thắc mắc.

Đầu một ngọn giáo bất chợt đâm tới ngay bên cạnh khiến Jack và Benkei tái mặt. Tên lính rút ra, rồi lại đâm vào, lần này ngay phía dưới chân Jack. Lần thứ ba không may mắn như vậy, lưỡi giáo đâm thẳng vào đùi Benkei, vết cắt rất sâu, xuyên cả da thịt khiến anh chàng ảo thuật gia phải cắn chặt môi để không phải la lên.

Jack vội vàng tháo khăn trùm đầu bịt quanh lưỡi giáo. Nếu tên võ sĩ rút vũ khí và nhìn thấy vết máu, sự hiện diện của nó và Benkei sẽ ngay lập tức bị phát giác. May thay mảnh vải đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ này. Sau đó tên lính tiếp tục đâm thêm vài nhát nữa.

“Cũng chẳng có gì ngoài rơm cả,” hăn báo cáo.

“Người được phép đi,” tên thủ lĩnh cúi kính tuyên bố.

Người nông dân liền thúc con bò đẩy xe băng qua cầu.

Dưới đông rơm, bất chấp Jack siết chặt chiếc khăn quanh đùi Benkei, máu vẫn túa ra liên tục. Mặt Benkei lúc này đã tái nhợt hẳn đi. Jack cố gắng trấn tĩnh người bạn đồng hành, mặc dù cả hai đều hiểu rõ vết thương này nghiêm trọng như thế nào.

Trong lúc xe bò rời cầu bắt đầu di chuyển về phía khe nứt. Jack rút nốt tấm vải cuối cùng ra khỏi túi hành lí để băng bó. Nhưng việc này là quá khó trong điều kiện thùng xe giật nảy không ngừng. Nó chỉ biết thì thầm, “Tôi sẽ tiếp tục ngay lúc ông ấy dừng xe lại.”

Benkei gật đầu, anh chàng liên tục nhăn nhó vì đau đớn.

Phải một lúc sau người nông dân mới dừng chân. Jack khẽ vạch đông rơm ra nhìn thì phát hiện họ đã đến một ngôi làng nhỏ. Vết nứt trên vách

núi thông ra một thung lũng phủ đầy cây xanh. Lúc này trời đã nhá nhem tối.

Người nông dân cột bò rồi bước tới chào hỏi chủ nhà nghỉ duy nhất trong làng.

“Anh có cần mua thêm rơm không?” Ông xởi lời.

Chủ phòng trọ cũng mỉm cười tỏ ý đồng tình.

“Chúng ta phải đi thôi,” Jack thì thầm. “Anh bước nổi không?”

Benkei cố tỏ ra can đảm. “Nếu cần thì nhảy lò cò.”

Jack cẩn thận quan sát một lượt xung quanh rồi đưa tay đỡ Benkei xuống. Nó tiếp tục dìu bạn vào cái chuồng gần đó rồi cẩn thận hạ anh chàng ngồi xuống, bắt đầu chữa trị vết thương. Rõ ràng Benkei đã mất rất nhiều máu. Mặt trắng bệch, miệng thở dốc, toàn thân lạnh lẽo. Jack vội vàng niệm chú Sha. Nhưng chưa được bao lâu đã nghe bên ngoài có tiếng vó ngựa.

Nó buộc phải ngưng việc chữa thương để chạy ra nhìn. Tiếng động đến từ phía bên kia ngôi làng. Ánh hoàng hôn phản chiếu lấp lánh trên chiếc mũ vàng của kẻ dẫn đầu.

“Kiểm tra đi!” Kazuki ra lệnh.

Băng Bọ Cạp lập tức xuống ngựa lục soát.

“Đừng mà!” Bác nông dân chạy tới than khóc. “Tài sản của tôi chỉ có bấy nhiêu đó thôi.”

Nobu thẳng tay đẩy ông lăn ra đất trong lúc những đứa còn lại tiếp tục bốc dỡ không thương tiếc.

“Mọi người nhìn này!” Hiroto cười gian trá. Trên tay hắn chính là túi đồ dự trữ mà Jack bỏ quên trong lúc vội vàng.

“Trên đó còn có vết máu nữa,” Goro nhận xét.

“Vậy là nó bị thương rồi,” Kazuki thốt lên. Hắn đưa mắt quét một lượt quanh làng. “Chắc chắn chưa thể đi xa được.”

“Nhưng làm sao biết được có phải hắn hay không?” Raiden thắc mắc.

Kazuki ném cho đồng bọn cái nhìn khó chịu. “Ngoài thằng ngoại quốc đó ra, còn ai cần phải trốn trong một cái xe thồ nữa? Mau tản ra lòng sục đi!”

Jack vội vàng trở lại cầm tay Benkei.

“Kệ tôi đi, *nanban*” Benkei thều thào. “Tôi chỉ là... thứ cỏ rác.”

Jack đỡ anh chàng dậy. “Nguyên tắc của tôi là không bao giờ bỏ bạn bè ở lại.”

Cô gắng di chuyển nhanh nhất có thể, Jack dìu Benkei qua cửa sau theo đường đồi dẫn vào rừng.

“Chúng ta... đang đi đâu?” Benkei rên rỉ hỏi.

Jack cũng không có câu trả lời. Nó chỉ biết phải nhanh chóng tìm cách thoát thân, và một nơi để ẩn nấp. Nếu qua được đêm nay thì cơ hội vẫn còn. Trên đường, Jack phát hiện một ngôi đền Thần Đạo, nhưng không đủ lớn để sử dụng.

Phía sau, Jack nghe thấy tiếng gào của Hiroto, “Thăng ngoại quốc đi lối này!”

Băng Bọ Cạp tóa vào rừng như một lũ chó sói. Trong khi Jack gần như phải kéo lê Benkei.

Nguy hiểm đang gần kề hơn bất kì lúc nào.

Vào sâu hơn trong rừng, lối đi bắt đầu rẽ ra làm nhiều hướng. Một trong số này chạy dọc theo bức tường cao, nhưng với việc phải mang theo Benkei thì hầu như khả năng trèo qua được là không có. Hi vọng duy nhất là dựa vào màn đêm hoặc đám Kazuki chọn nhầm đường. Tuy nhiên chúng đã áp rất sát, và mặt trời cũng phải một lúc nữa mới khuất bóng.

Bất thành linh một cánh cửa bật ra từ phía tường, ngay sau đó là cánh tay vẫy Jack và Benkei vào trong. “Lối này!” Người đàn ông hồi thục.

Không còn lựa chọn nào khác, Jack quyết định làm liều. Ông cụ, với khuôn mặt già cỗi, nhưng mái tóc đen rậm rạp, nhanh chóng dẫn hai đứa băng qua vườn vào căn nhà nhỏ bên trong.

“Chờ ở đây,” ông vừa nói vừa đẩy cánh cửa bí mật để lộ ra một góc trú ẩn. “Và đừng để thoát ra tiếng động.”

Giao phó tính mạng mình và Benkei cho ông lão, Jack dìu bạn đứng vào trong. Dường như ngay tức thì, Băng Bọ Cạp cũng tới nơi đền cuồng gỗ cửa. Ông lão chờ một lúc rồi mới lên tiếng đáp, “Từ từ! Cửa nhà chứ có phải cái trống đâu!”

Ông lom khom trở ra vườn. Jack cố dỏng tai nghe ngóng nhưng không thể. Nó tự hỏi ông lão này là ai, tại sao lại giúp người xa lạ. Cũng không loại trừ trường hợp ông ta muốn giết công đầu, giành phần thưởng cho việc bắt được tên tội phạm đáng giá nhất Nhật Bản.

SHIRYU

Bất thành linh, cửa mật đạo bật tung ra. Đang chuẩn bị tinh thần đối phó với Kazuki, Jack không khỏi ngạc nhiên khi ngoài ông cụ thì chẳng còn ai nữa.

“Chúng đi rồi,” ông tuyên bố.

Không dám tin là mình lại may mắn đến vậy, cảm giác nhẹ nhõm của Jack nhanh chóng tắt ngấm khi Benkei ngã lăn ra đất bất tỉnh.

“Nói chuyện để sau, cứu người quan trọng hơn,” ông lão nói rồi cùng Jack đưa Benkei đặt lên giường ở căn phòng kế bên. Rất cẩn thận, ông rửa sạch rồi đắp thuốc lên miệng vết thương, sau đó cho Benkei uống một bát thuốc lá. Bài thuốc này tỏ ra khá công hiệu, tiếng rên rỉ đau đớn của Benkei nhanh chóng chuyển thành tiếng thở đều.

Biết Benkei đã qua cơn nguy kịch, ông lão dẫn Jack trở ra phòng khách.

“Chắc cậu đói lắm hả?” Ông nói rồi chui luôn vào bếp.

Trong lúc chờ đợi, Jack đặc biệt chú ý đến cuộn giấy treo giữa phòng. Hai chữ Hán trên đó như thể mang theo cả cơn giận dữ của người viết vậy. Căn phòng cũng không trang trí gì nhiều, ngoài cuộn giấy này, và bình hoa đặt trong trong góc.

“Đảm Oa,” ông lão dịch hai chữ Hán.

Jack quay lại thì thấy ông vừa trở ra với một tô mì và một ấm trà nóng hổi. Ông lão khuyu gối đưa tô mì và cặp đũa cho Jack. Nó cúi đầu tỏ ý cảm ơn rồi bắt đầu bữa ăn tuy đơn giản nhưng vô cùng đáng giá này.

Vừa uống trà, ông lão vừa giải thích ý nghĩa của cuộn giấy. “Nhiều năm trước, một vị lãnh chúa dẫn quân ra chiến trường thì bị một chú ếch kiên quyết chặn giữa đường. Ấn tượng bởi tinh thần quả cảm của chú ếch, vị lãnh chúa yêu cầu các binh sĩ của mình phải lấy đó làm gương. Bức thư pháp này chính là muốn diễn đạt tinh thần ấy.”

Jack cũng nhâm nhi uống trà bình luận. “Quả là một chú ếch can đảm.”

“Can đảm như cậu vậy,” ông lão khen ngợi. “Ta tên là Shiryu, và ngôi nhà sẽ luôn chào đón cậu.”

Jack cúi đầu. “Trước hết, cháu xin cảm ơn ông đã khai ân cứu mạng. Người bạn bị thương kia là Benkei, còn cháu...”

“Ta biết cậu là ai”, ông cụ mỉm cười hiền hậu. “Nghe đám người kia hô hào thôi là đủ. Jack Fletcher, võ sĩ ngoại quốc tiếng tăm lẫy lừng. Chứ không cậu nghĩ vì sao ta lại tự nhiên mở cửa ra như thế?”

Jack thật sự kinh ngạc. “Ông có biết che giấu cháu là hành vi chống lại triều đình không?”

Shiryu bình thản gật đầu. “Ta không quan tâm đến cái gọi là trung thành với Shogun, nhất là từ sau cái chết của bà ấy thì lại càng không.”

“Xin chia buồn với mất mát của ông,” Jack đặt tách trà xuống, tự hỏi không biết triều đình của tân Tướng Quân còn làm hại cuộc sống của bao nhiêu gia đình như thế này nữa. “Chuyện gì đã xảy ra?”

Shiryu đưa mắt nhìn bình hoa li đặt ở góc phòng. “Yuri bị đem đi thiêu sống chỉ vì theo đạo Ki Tô,” ông nói bằng giọng buồn man mác. “Thế nhưng tinh thần của bà ấy vẫn tồn tại. Và dù không phải là người bên đạo, ta vẫn xem việc giúp đỡ những người đồng giáo với Yuri là trách nhiệm của mình.”

“Cháu hiểu những trăn trở của ông,” Jack chỉ dám tưởng tượng ra nỗi đau của người đàn ông khi phải chứng kiến vợ mình bị người ta giết hại một cách tàn nhẫn. “Chúng cháu chỉ cần nghỉ một đêm, sáng mai sẽ lập tức lên đường.”

“Đừng từ chối,” Shiryu nhấn mạnh. “Cứ ở lại đây cho đến khi vết thương của bạn cháu khỏi hẳn.”

“Nhưng những kẻ vừa rồi không dễ gì từ bỏ đâu ạ. Không tìm được cháu trong rừng, nhất định Kazuki và đồng bọn sẽ quay lại đây ngay.”

Shiryu tự tin lắc đầu. “Ta đã chỉ cho chúng đi về hướng bắc đến chỗ các hang động. Từ đó có rất nhiều đường để một người có thể trốn thoát. Hơn nữa, ở đây ta là người được trọng vọng. Bọn chúng không dám manh động đâu.”

Ông uống nốt tách trà rồi dẫn Jack vào phòng trong. “Yên tâm, Jack Fletcher. Ở đây cậu sẽ được an toàn.”

Jack bị đánh động bởi một tiếng hô vang. Sợ điều xấu nhất ấy xảy ra, nó vội vàng cầm kiếm chạy ra ứng phó. Hành lang và phòng khách không có

người. Lại một tiếng hô nữa phát ra từ phía vườn. Mở tung cánh cửa giấy, Jack lao ra giữa ánh sáng bình minh.

Khác với tưởng tượng của nó, khu vườn vẫn yên bình vắng lặng.

Được chăm sóc tỉ mỉ, khu vườn của cụ Shiryu tuy nhỏ nhưng đầy đủ từ cây cối, bụi rậm, cho đến đá tảng, và hồ cá *koi*^[10] đủ màu có hệ thống dẫn nước giả thác. Giữa vườn là một mái vòm đơn giản lợp ngói xanh. Nhìn kĩ, Jack mới nhận ra ông Shiryu đang quỳ gối bên trong, tay cầm bút lông đã nhúng mực. Ông cụ hô vang rồi cúi người về phía cuộn giấy trải dài trên chiếc bàn thấp. Dùng bút như dùng kiếm, từng nét của ông đều mang đến cảm giác chắc chắn, uy lực, mực văng ra cao đến tận mái hiên. Viết xong, ông lại trở về tư thế ban đầu, từ từ đánh giá thành quả của mình.

Phát hiện ân nhân cứu mạng chính là nguồn gốc của những âm thanh nào động vừa rồi, Jack nhẹ nhõm tra kiếm vào bao rồi bước qua cầu đá đến chỗ mái vòm. Thấy nó, ông Shiryu mỉm cười khoe cuộn giấy thư pháp vừa hoàn thành. Jack không thể đọc được hai chữ Hán viết liền nhau theo kiểu cách điệu này.

“Tĩnh mà động,” ông cụ giải thích.

Jack rất ấn tượng về mặt nghệ thuật, nhưng về ý nghĩa thì nó thực sự thấy mơ hồ.

“Hãy quan sát hồ nước,” ông Shiryu nói khi thấy vẻ mặt khó hiểu của nó. “Bầy cá *koi* đang bơi lội rất hăng say, ấy vậy mà mặt nước vẫn tĩnh lặng. Tĩnh mà động. Bài học rút ra là: muốn chuyển động thật nhanh, thì phải xuất phát từ nền tảng vững chắc. Đó cũng chính là tinh thần của *Shodo*, thư đạo.”

Rồi ông lại trải cuộn giấy ra bàn.

“Như đám cá trong lòng hồ, những dòng chữ này nằm yên trên giấy, nhưng vẫn làm cho người ta có cảm giác đang chuyển động.”

Jack gật đầu công nhận. Đúng là bức thư pháp này có gì đó rất chân thực, như thể lá trên cành hay bóng người dưới nước vậy.

“Để làm ra những tác phẩm như thế này, cành cọ trên tay người nghệ nhân phải đạt tới độ uyển chuyển và linh hoạt cao nhất. Chắc cậu cũng biết, Hán tự được kết cấu bởi những đường nét theo thứ tự nhất định, liền mạch với nhau, tạo thành một “nhịp độ” không thể bị đứt gãy, nếu muốn cho chữ thật sống động.”

“Vậy thì những tiếng hô mang ý nghĩa gì?” Jack thắc mắc. “Cháu tưởng thư đạo được dùng như một phương pháp tĩnh tâm chứ?”

“Ta làm vậy là để tập trung khí.” Ông Shiryu giải thích. “*Shodo* khởi nguồn từ trong tâm, từ đó truyền qua nghiên bút. Làm được điều này, tác phẩm của cậu sẽ mang theo nội lực biểu hiện dưới dạng chữ viết.”

Ông chỉ hai cuộn giấy treo trên cột mái vòm. Một trong số đó rất mạnh mẽ, một lại mềm mỏng hơn hẳn:

勇 和

“Việc có hô hay không phụ thuộc vào chủ đề. Những chữ như “Dũng” sẽ cần phải được nhấn mạnh thêm bằng khí”, ông Shiryu chỉ chữ Hán đầu tiên lí giải. “Trong khi những chữ khác, chẳng hạn như “Hòa”, thì cần lối tiếp cận nhẹ nhàng cân bằng hơn.”

Ông lấy một tờ giấy mới đặt lên bàn rồi nhúng bút vào nghiên tra mực.

“Nhưng dù cho có là chủ đề gì thì người viết cũng phải thật nhập tâm, từng nét mực đều chứa đựng trí lực, thể lực và tinh thần, như thể đặt cả sinh mạng vào đó vậy.”

Ông đưa bút vẽ thành một vòng tròn trên giấy.

“Đây là *enso*^[11]. Vòng tròn tượng trưng cho sự thoát tục, một vòng tròn vừa trống mà cũng lại vừa đầy. Các tu sĩ Thiên Tông cho rằng tính cách của con người sẽ được thể hiện một cách rõ ràng nhất qua cách mà họ vẽ *enso*. Chỉ những ai đạt đến độ hoàn thiện trong tâm hồn mới có thể hoàn thành một vòng tròn trọn vẹn.”

Ông Shiryu đưa bút lông cho Jack.
“Cậu thử xem.”

VÒNG TRÒN *ENSO*

Jack khuyú gối trước cái bàn nhỏ được che phủ bởi tòa mái vòm lợp ngói xanh ngọc. Một tấm giấy trắng đã được chuẩn bị sẵn, bên cạnh là nghiên mực trang trí họa tiết hoa sen. Jack cầm chiếc bút lông có phần thân được làm từ tre bằng ngón cái, ngón trỏ và ngón giữa như cách Akiko từng dạy. Jack có thể viết hầu hết các từ đơn giản, nhưng Hán tự có đến hàng nghìn chữ, so với bảng chữ cái vốn chỉ đạt đến con số hai mươi sáu trong tiếng Anh, cho nên trình độ như nó chỉ được tính vào hàng sơ cấp.

“Ngồi thẳng lưng, không được sát bàn quá,” ông Shiryu hướng dẫn. “Tay phải vuông góc với giấy, tay trái giữ giấy thẳng trên bàn. Cũng giống như khi thiền, cần phải chú trọng hô hấp đều. Mục tiêu của cậu là hòa vào bút, mực và giấy, như thể tất cả chỉ là một.”

Jack điều chỉnh dựa theo lời khuyên của ông Shiryu rồi nhúng đầu bút lông vào nghiên mực, sau đó bắt đầu vẽ với chỉ một đường duy nhất. Vòng *enso* tạo ra tuy cũng khá tròn - nhưng do Jack nhắc bút hơi sớm nên lộ ra một khe hở.

“Tuyệt vời!” ông Shiryu cảm thán khiến chính Jack cũng ngạc nhiên. “Hầu như không ai mới bắt đầu đã vẽ được vòng tròn *enso* theo cách dứt khoát đến như vậy. Rõ ràng đây là kết tinh cho tinh thần võ sĩ đạo của cậu.”

“Nhưng cháu có vẽ được trọn vẹn đâu?” Jack thầm nghĩ có lẽ ông Shiryu chỉ khen xã giao chứ không phải thật lòng.

“Đó cũng là một chi tiết đáng lưu ý.”

Ông Shiryu nhìn vào mắt Jack như thể đang soi thấu linh hồn nó. “Viên Tướng thể hiện tinh thần của người viết vào một thời điểm nhất định. Khe hở kia cho thấy linh hồn của cháu còn thiếu một vật, hoặc một người nào đó để hoàn thiện.”

Nghe ông Shiryu nói, Jack lập tức nghĩ tới Akiko... sau đó đến Yori, Saburo, Miyuki... và cuối cùng là Jess. Nó nhận ra thiếu đi bạn bè và gia

đình thì mình cũng chẳng khác gì một vòng *enso* chưa hoàn thiện. Và điều đó sẽ cứ thế tiếp diễn - cho đến khi nó được trở về nhà.

“Cháu vào xem Benkei thế nào đây,” Jack không muốn để lộ cảm xúc.

Ông Shiryu hiểu ý liền gật đầu. “Cũng được. Để sau rồi tiếp tục. Ta thấy cậu rất có tiềm năng.”

“Làm ơn đừng chặt chân tôi nha,” Benkei sợ hãi nói. “Tuy thối như cá chết, nhưng nó cũng trung thành theo chủ mười mấy năm trời rồi đó.”

Jack mỉm cười trấn an anh bạn đồng hành. “Mùi thuốc đấy, không phải vết thương đâu.”

Nghe vậy Benkei liền nhẹ nhõm thở hắt. “Hú hồn, cứ tưởng xong rồi chứ!”

Jack giúp Benkei ăn súp. “Ông Shiryu nấu riêng cho cậu đấy. Nghe nói trong đó có vài vị thuốc dùng giảm đau rất tốt.”

“Shiryu!” Benkei trợn tròn mắt. “Là Shiryu... bậc thầy thư pháp đệ nhất Kyushu á?”

“Đồng thời cũng là một thầy thuốc cừ khôi,” Jack đáp rồi kê bát vào miệng Benkei. “Ông ấy nói vết thương của cậu sẽ liền lại sau một tuần, và đi lại thoải mái sau một tuần nữa.”

“Nhưng... tui mình không thể ở đây lâu như vậy!” Benkei sặc sụa. “Quá nguy hiểm!”

“Ông Shiryu bảo khu vực này có rất nhiều lính canh đi tuần, tạm thời nên lánh mặt. Hơn nữa tôi cũng cần thời gian tập lại kiếm thuật.”

Benkei phì cười. “Tập kiếm? Cậu ấy á? Định xưng hùng xưng bá hay sao vậy?”

Jack đặt bát súp đã húp cạn xuống. “Lần trước tôi đã phải nhờ đến may mắn mới thoát chết. Trước khi mất một phần ngón tay, tôi và Kazuki có thể xem như ngang tài, nhưng giờ thì...”

Jack không nói nổi nên lời. Sự thật phũ phàng là nó đã dễ dàng bị đánh bại. Và trừ phi sớm tìm được cách giải quyết vấn đề về lực cầm kiếm, lần đụng độ tiếp theo của nó sẽ đồng nghĩa với cái chết. Cái chết thuộc về nó.

Jack dành trọn cả buổi chiều trong vườn luyện tuyệt kỹ Nhị Thiên. Tựa như lúc vẫn còn ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu, trước hết nó khởi động để thư giãn gân cốt, rồi lần lượt diễn qua các thế kiếm đã được thầy Masamoto

truyền thụ. Từ đơn giản như đâm chém, gạt đỡ, cho đến phức tạp như Thủy Động thức, Hầu Thể thức, Thu Diệp thức. Mục tiêu đề ra là biến các động tác thành bản năng, để khi cần có thể sử dụng mà không phải chần chừ hay suy nghĩ.

Jack đã tập các thế kiếm này nhiều đến mức nhuần nhuyễn... hay đúng hơn là đã từng nhuần nhuyễn.

Thay vì tự nhiên như dòng chảy thì giờ đây động tác của Jack lại gượng gạo thiếu cân bằng. Lực bên tay trái bị yếu đi đã gây tác động - dù rất nhỏ, nhưng cũng đủ để nó thất bại ở những điểm mấu chốt. Jack nhận thấy đường cắt của đoản kiếm *wakizashi* thường bị rung, thay vì thẳng như thường lệ. Nghiêm trọng hơn cả là nó còn đánh rơi kiếm khỏi tay mất hai lần.

Mỗi thế kiếm diễn xong, Jack lại càng thêm chán nản. Nó đã quay về thành kẻ bắt đầu, mất sạch kỹ năng điều khiển miệt mài rèn giũa suốt bốn năm - thứ có thể quyết định đến sự sống và cái chết trong một trận chiến đấu. Đến lúc đánh rơi đoản kiếm lần thứ ba, Jack chẳng buồn nhặt lên mà cứ đứng đó nhìn như thể thanh *wakizashi* là một con rắn cỏ đang trêu người nó vậy. Thấy rìa hồ có một tảng đá, Jack quyết định ra đó ngồi xoa bóp bàn tay trái. Nó cảm thấy đầu ngón út rất ngứa, nhưng ở đó chẳng có gì để gãi.

Tại sao chỉ mất đi một mấu chốt lại gây ra tác động lớn đến vậy?

Jack biết vấn đề nằm ở động tác cầm kiếm. Thiếu ngón tay út, Jack không thể ước định góc độ để thực hiện động tác vận chuôi *ten-uchi* một cách chuẩn xác. Mà *ten-uchi* lại chứa hơn một nửa uy lực của đòn tấn công. Thế nhưng nó nghĩ mãi mà không ra cách giải quyết. Giá như có thầy Masamoto ở đây. Là một võ sĩ giàu kinh nghiệm, ắt hẳn ông sẽ cho nó những lời khuyên bổ ích. Nhưng với việc vị cha nuôi đáng kính ấy đã bị lưu đầy lên núi Iawo, Jack chỉ có một mình, và thật sự lạc lối.

“Đánh mất niềm tin tức là đã thua từ trước khi trận chiến bắt đầu,” ông Shiryu, người từ nãy vẫn quan sát Jack luyện kiếm lên tiếng. “Ta góp ý được không?”

“Cảm ơn ông,” Jack cúi đầu đáp. “Cháu không có ý xúc phạm, nhưng thư đạo và kiếm pháp thì liên quan gì với nhau ạ?”

Ông Shiryu mỉm cười.

“Nhiều hơn là cậu nghĩ.”

NGHỊCH CHUYỂN

“Thư đạo, kiếm đạo, tuy hai mà như một,” ông Shiryu vừa nhặt thanh đoản kiếm *wakizashi* của Jack lên vừa nói. “Cha xứ của Yuri bảo người phương Tây có câu *ngòi bút sắc bén hơn lưỡi dao*. Nhưng ở Nhật Bản thì chúng ta dùng câu *bunbu ichi - văn vũ nhất thể*.”

Rồi ông dùng một tay cầm cả bút và kiếm lên.

“Nếu xem bút như kiếm, còn giấy là đối phương thì mối liên hệ sẽ trở nên vô cùng rõ ràng. Trong thư pháp, mỗi nét bút đều được thực hiện dứt khoát như nhát chém của võ sĩ, ấy là người viết phải đạt được độ bình thản cao nhất. Nếu chiến đấu mà không có tinh thần thì tức là đã tự mình nhận thua.”

Ông bước tới trả thanh *wakizashi* cho Jack.

“Hãy thử cầm kiếm như cách cậu cầm bút,” ông Shiryu gợi ý.

Jack sững sờ nhìn ông lão nghệ nhân thư pháp, hoàn toàn không thể hiểu được ý tưởng điên rồ này. Phương pháp cầm bút và cầm kiếm vốn hoàn toàn trái ngược. Một vận dụng ngón giữa, ngón áp út và ngón út. Còn một vận dụng ngón cái, ngón trỏ và ngón giữa. Việc nghịch chuyển này tuy nghe thì đơn giản, nhưng lại mang tính cơ bản, thay đổi hoàn toàn kết cấu ban đầu.

Nghĩ vậy nhưng nó vẫn quyết định làm thử một phen. Nếu Kazuki có thể vượt qua vết thương cũ để trở lại mạnh mẽ hơn xưa, thì tại sao nó lại không thể.

Jack đứng dậy trở ra giữa sân. Tay phải cầm *katana*, tay trái cầm *wakizashi* theo phương pháp ông Shiryu nói. Ngay ở đường kiếm đầu tiên, Jack đã cảm thấy không thoải mái.

“Trong thư đạo, ngón út không có bất kì chức năng gì,” ông Shiryu hướng dẫn. “Đừng quá bận tâm vì nó.”

Điều chỉnh lại vị trí cầm chuôi, Jack tiếp tục tập luyện. Các động tác tiếp theo uyển chuyển đến không ngờ khiến Jack rất hưng phấn... thế rồi trong

một chiêu chém quá đầu, thanh đoản kiếm trượt ra khỏi tay Jack, suột qua vai ông Shiryu mà cắm phập vào cột mái vòm.

Jack ôm đầu, phần vì thất vọng phần vì xấu hổ. “Cháu xin lỗi, nhưng có lẽ không được rồi...”

“Muốn học đi, một đứa trẻ phải luôn đứng dậy sau mỗi lần vấp ngã,” ông Shiryu động viên rồi rút thanh *wakizashi* đưa cho Jack.

Bị thuyết phục, Jack quyết định thử lại chậm hơn. Nhưng càng lúc nó lại càng cảm nhận rõ ràng rằng phương pháp này không tạo được cảm giác thoải mái ở tay cầm đoản kiếm.

“Cứ để kiếm trôi trong tay,” ông Shiryu tiếp tục thể hiện khả năng quan sát sắc sảo của mình. “Cũng như khi viết chữ, thả lỏng chính là chìa khóa của sự chuẩn xác.”

Phải đến lúc này Jack mới nhận ra rằng nó vẫn đang cố gắng gồng tay trái để bù lại cho mất mát của ngón út. Ngay khi điều chỉnh thả lỏng, động tác liền mượt hơn rất nhiều. Đoản kiếm trong tay Jack kết hợp hoàn hảo với trường kiếm. Đến lượt tập thứ năm thì hầu như Jack không còn phạm phải bất kì sai lầm nào nữa.

Ông Shiryu hài lòng gật gù. Jack cũng cúi đầu tỏ ý cảm ơn.

“Cậu có thể thử đảo đầu thanh *wakizashi* nữa,” ông đề nghị. “Nhất định kẻ địch sẽ cảm thấy bất ngờ.”

Jack nhoen miệng cười với vị sư phụ mới của mình. Ý tưởng này rất táo bạo, nhưng có khi lại hiệu quả.

Hai tuần tiếp theo trôi qua trong yên bình. Jack cũng tranh thủ luyện tập không ngừng nghỉ. Nó đã nhuần nhuyễn phương pháp cầm kiếm mới, trong khi ý tưởng đảo đầu kiếm cũng chứng tỏ được sự lợi hại mang tính cách mạng. Dù không mạnh mẽ bằng, phạm vi sát thương cũng hạn chế, nhưng hành động nghịch chuyển này giúp Jack có thể thực hiện các đòn tấn công bất ngờ. Hay thậm chí là chém từ trước ra sau, kết hợp với trường kiếm tạo thành đòn chữ thập liên hoàn chưa từng xuất hiện trong tuyệt kỹ Nhị Thiên.

Tuy nhiên, kỹ thuật này chỉ có thể áp dụng trong trường hợp cận chiến, và nó vẫn luyện tập đều cả hai cách cầm thuận nghịch.

Hồ khôn không để lộ nanh vuốt, tổ sư Soke từng dùng hình tượng này để ví von về chiến thuật tấn công bất ngờ của *ninja*. Jack biết nó cần phải giữ con át chủ bài của mình cho thời điểm quyết định.

Hằng ngày sau mỗi buổi luyện kiếm, Jack lại ra chỗ mái vòm cùng ông Shiryu tập viết thư pháp. Theo lời ông thì, “Một võ sĩ chân chính phải luôn hướng tới văn võ song toàn. Thư đạo giúp phát triển sức mạnh tinh thần, cũng như sự bình tĩnh cần có để đối phó với đòn tấn công của kẻ địch. Loại bỏ sự chần chừ trong nét bút cũng chính là loại bỏ sự chần chừ trong nhát chém.”

Quá trình “luyện tâm” theo cách ông thường gọi, kéo dài tới tận đêm... hoặc chỉ dừng khi Benkei than phiền vì bị bỏ rơi. Buổi học luôn bắt đầu bằng việc luyện chữ mới. Jack khuỵu gối bên cạnh sư phụ, bắt chước từng nét viết một, cố gắng truyền nhịp và khí vào nét chữ. Nó viết đi viết lại nhiều lần, trong lúc tập trung, tâm hòa làm một với bút, mực, và giấy. Đã quen với các bài học thiền cùng thầy Yamada nên yếu tố này không phải thứ gì quá xa lạ với nó. Cái chính là Jack thấy bị hấp dẫn bởi nguyên lý “Tĩnh mà Động” của thư pháp.

Sau tuần đầu tiên, ông Shiryu hài lòng với sự tiến bộ của Jack đến mức bắt đầu hỏi nó muốn học chữ gì. Không chút lưỡng lự, Jack liền đề cập đến năm nguyên tố Ngũ Đại:

地 水 火 風 空

Địa

Thủy

Hoả

Phong

Không

Ông Shiryu gật gù.

“Một bộ chữ rất uy lực,” ông nhận xét rồi chỉ tờ giấy treo ở cột phía đông của mái vòm. Nội dung trên đó vốn là một câu thơ.

Cúi mặt nhìn đất, làm sao thấy trời.

“Nghệ nhân *shodo* thường dùng nguyên tố Không như một phương tiện để kết nối với vũ trụ,” ông giải thích.

Jack thật sự bất ngờ khi nguyên lý nhãn thuật này lại xuất hiện trong thư đạo.

“Nguyên tố Không truyền cảm hứng sáng tạo,” ông Shiryu tiếp tục, “nuôi dưỡng cái tôi cá nhân.”

Bằng một động tác đạt tới trình độ thượng thừa, ông viết chữ *Không* lên giấy. Chữ *Không* này sống động đến mức như thể đang muốn thoát ra

ngoài.

Ông đề nghị Jack làm theo. Nó chấm mực bắt đầu viết. Thành phẩm không tồi, nhưng có một nét hơi hụt. Thấy vậy, Jack định sửa lại thì bị ông Shiryu ngăn.

“Kiểm sai người mất, bút sa gà chết, tuyệt đối không thể thay đổi.”

Ông chuyển cho Jack một tờ giấy khác.

“Hãy làm lại từ đầu. Nên nhớ, một nghệ nhân thư đạo luôn tâm niệm mình sẽ thành công từ trước khi cầm bút, cũng như võ sĩ tin vào chiến thắng từ trước khi rút kiếm vậy.”

Jack gật đầu và bắt đầu hình dung. Phải đến khi hình ảnh chữ *Không* hiện lên một cách rõ ràng nhất nó mới hạ bút viết. Và lần này đã thành công.

Chỉ trong vài ngày, dưới bàn tay rèn giũa của ông Shiryu, Jack đã nhuần nhuyễn tất cả năm chữ trong bộ Ngũ Đại. Kết thúc chữ *Phong* bằng một nét vẩy mực, Jack cầm thành quả đưa cho ông Shiryu đánh giá.

Ông cụ nhíu mày tâm đắc rồi quay sang nhìn Jack.

“Đừng bao giờ cho kẻ thù nhìn con viết chữ. Bởi vì qua đó họ sẽ nhìn thấu được kiếm ý, và dùng nó để đánh bại con. Nét vẩy mực cuối cùng ban này tiết lộ rất nhiều điều về cách con thực hiện một cú chém đấy.”

Jack không khỏi kinh ngạc. Nó chưa từng nhận ra nghệ thuật thư pháp lại ảo diệu đến vậy. Lượng kiến thức chứa đựng trong đó bao la rộng lớn như cả bầu trời.

ÂN TÌNH

Jack huơ bút trên mặt giấy, không biết phải bắt đầu từ đâu. Hôm nay, sư phụ Shiryu yêu cầu nó phải học hai chữ khó và phức tạp nhất từ trước đến giờ:

躊躇

Trù

Trừ

Hai chữ Hán này có nghĩa là *do dự*, mô tả đúng trạng thái của Jack lúc này.

Ông cụ nhẹ nhàng cầm tay Jack điều chỉnh lại động tác.

“Trong thư đạo, tinh thần biểu hiện qua cơ thể,” ông nói bằng giọng êm như suối. “Run tay cầm bút không chỉ khiến cho chữ viết mất cân bằng, mà còn thể hiện trạng thái hồi hộp. Khi chuẩn bị viết, đầu bút luôn phải tĩnh.”

Rồi ông buông tay Jack ra. “Áp dụng vào kiếm thuật, một khi nhìn thấy mũi kiếm đối phương run lên thì đó cũng chính là lúc con nên tấn công.”

Jack trấn tĩnh hít một hơi thật sâu. Sau hai tuần liên tục rèn luyện, bây giờ bút cũng thân thuộc với nó như là kiếm. Nó hô vang một tiếng rồi bắt đầu viết. Từng nét chữ bay nhảy trên mặt giấy một cách uyển chuyển, dứt khoát. Jack cảm thấy khí truyền qua thân bút xuống tới nét mực. Khoảng khắc ấy dường như nó đã đạt đến trình độ hợp nhất mà ông Shiryu đề cập. Jack thở nhẹ sau khi hoàn thành nét cuối cùng.

Vị nghệ nhân thư pháp khuyu gối trầm trồ.

“Động mà tĩnh!” Ông thốt lên.

Jack cúi đầu thi lễ. “Trò giỏi là nhờ thầy,” nó khiêm tốn. Ông Shiryu phá lên cười.

“Không hẳn,” ông chỉnh lại. “Ta đã truyền thụ hết tất cả những gì có thể cho con rồi, phần còn lại phải nhờ đến thời gian và luyện tập.”

“Tuyệt vời!” Benkei vừa nói vừa bước qua cầu, dáng đi chỉ còn hơi tập tễnh. “Ông đừng giận, nhưng thật sự là chán quá. Cháu không phải loại chim có thể suốt ngày ở trong lồng.”

“Nhìn bộ lông công đó ta cũng đoán được một phần,” ông Shiryu nhìn bộ áo *kimono* sắc sỡ của Benkei dí dỏm đáp.

“Chim không thể bay xa nếu thiếu gió,” Benkei làm bộ đập cánh. “Và nhờ ông cháu mới bay trở lại được.”

“Benkei nói đúng,” Jack lên tiếng. “Dù rất cảm kích, nhưng đã đến lúc chúng cháu phải đi. Không chỉ vì sự an toàn của ông, mà còn vì quãng đường dài trước mắt nữa.”

Ông Shiryu gật đầu. “Chim non rồi cũng đến ngày xa tổ.

Jack và Benkei quay lại nhìn cánh cổng đã từng bất ngờ mở ra cứu mạng mình hai tuần trước. Cũng tại nơi này, giờ đây hai đứa lại nói lời chia tay ông Shiryu. Nghệ nhân thư pháp đã chuẩn bị sẵn một túi đồ dự trữ, đồng thời cho Jack một cái mũ rơm mới để ngụy trang. Ông còn đưa nó một cuộn giấy nhỏ.

“Một món quà kỉ niệm,” ông nói, “và cũng để nhắc nhở con khi cần tìm cảm hứng.”

Jack cẩn thận mở ra xem. Phía trên bức họa là một vòng *enso* tròn như mặt trời ban trưa. Phía dưới viết bài thơ về Địa và Không của ông Shiryu. Jack mỉm cười cất cuộn giấy vào túi hành lí trước khi cúi đầu thi lễ với vị ân nhân, đồng thời cũng là sư phụ.

“Cha cháu từng nói, bạn tốt rất khó tìm, khó chia tay, và cũng khó quên. Cháu sẽ không bao giờ quên lòng tốt của ông, ông Shiryu.”

Jack lại cúi đầu thêm lần nữa rồi cùng Benkei bước vào rừng. Ông Shiryu vẫn đứng ở cổng cho đến khi chúng đi khuất.

Hai đứa đi về phía nam, dưới ánh mặt trời buổi sớm. Từng cơn gió nhẹ lùa qua hàng cây kêu xào xạc như thể đang hít thở, chim chóc bay lượn chuyền càn, lú lo thành giai điệu.

“Thật dễ chịu khi được đi trở lại!” Benkei nhảy chân sáo trên đường.

Jack cũng thấy hào hứng. Mỗi bước đi nó lại gần hơn với Nagasaki, cũng như cơ hội trở về nhà. Mặc dù vậy, nó vẫn rất cảnh giác trông chừng sự xuất hiện của lính canh, bất chấp ông Shiryu khẳng định đám võ sĩ đã bỏ đi

nhiều ngày trước. Dù có thể Kazuki đã mất dấu Jack, nhưng với cá tính ngoan cố của hắn thì việc gặp lại sớm muộn cũng sẽ xảy ra.

“Cậu có biết mình đang đi đâu không?” Jack hỏi trong lúc hai đứa đi theo đường đíc dắc xuống đồi.

Benkei gật đầu. “Ông Shiryu bảo tụi mình nên đi đến Ozu, rồi từ đó xuôi sông Shira đến pháo đài Kumamoto.”

“Nếu được thì đừng dây đến pháo đài,” Jack không thoải mái chút nào khi nghĩ đến viễn cảnh phải chui vào nơi cách vài bước lại có một *samurai*.

“Chẳng làm thế nào được,” Benkei nhảy qua một khúc gỗ đáp. “Kumamoto là địa điểm duy nhất có thể đón dò qua vịnh Shimabara. Tin vui là tính ra khoảng cách chỉ bằng nhảy lò cò, nhảy chân sáo, nhảy hàng rào thôi.”

Benkei trực tiếp mô tả lời nói của mình bằng hành động.

Thuốc của ông Shiryu quả thực rất công hiệu, Jack thầm nghĩ, nó không khỏi ngạc nhiên trước tốc độ hồi phục đáng kinh ngạc của Benkei.

“Sẽ cần bao nhiêu thời gian?”

“Khoảng một tuần là cùng.”

Phấn khởi với tin tức vừa nhận được, Jack cũng bắt đầu muốn tung tăng. Hai đứa di chuyển theo con đường đất băng qua rừng. Đường này xem chừng cũng vào loại thường xuyên có người qua lại, thành thử chúng phải chủ động đi sát sang bên để phòng trường hợp cần ẩn nấp. Chuyển hướng sang phía tây. Jack và Benkei dừng lại tại một con suối để dùng bữa trưa với mì lạnh trước khi tiếp tục. Jack muốn tận dụng cơ hội vắng người đi thật nhanh, nhưng đến khoảng buổi chiều, chân Benkei có dấu hiệu thấm mệt nên đành phải giảm tốc độ.

“Ozu ở ngay phía trước thôi,” Benkei đứng lại nói.

Jack nhận thấy anh chàng liên tục xoa đùi nên đề nghị, “Tụi mình nghỉ ở đây m...”

Một tiếng thét chói tai cắt ngang nó.

“Rắc rối tới rồi,” Benkei than rồi nhanh chóng phóng luôn vào bụi rậm.

Jack cũng hành động tương tự trong lúc một tiếng la khác vang lên phá vỡ sự tĩnh lặng. Tiếng la của một cô gái.

Chột dạ, Jack quyết định tiến về phía tiếng động. Nó áp dụng kỹ thuật di chuyển của *ninja*, dễ dàng len lỏi êm ái giữa đám lá khô và cành cây trên

mặt đất. Có điều, Benkei, người mù tịt kĩ năng này đương nhiên không thể làm tương tự, trông anh chàng chẳng khác gì một con gà lôi đỏ. Jack ra hiệu giữ im lặng rồi nhìn qua tán cây thì phát hiện ba người đàn ông đang bao vây một cô gái bé nhỏ.

“Nào!” Tên to con có hàng chân mày rậm và bộ râu xồm xoàm gắt. “Nhảy cho bọn anh đi!”

Cô gái, trông chừng mười sáu mười bảy tuổi, với đôi mắt nâu, mũi phấn hồng, mái tóc dài ngang vai sợ đến trào nước mắt. Cô mặc bộ *kimono* bằng lụa màu xanh bị rách để lộ vai trần, trên đầu có buộc một chuỗi tràng hạt làm bằng ngọc. Cố thu hết can đảm, cô gái bắt đầu nhảy theo điệu múa truyền thống, hai tay duyên dáng khép thành vòng, đầu lắc lắc khiến tràng hạt kêu lên.

Hai tên đàn ông còn lại, một béo tốt quần khăn đỏ, một ốm o tóc cột đuôi gà cười phá lên. Hai gã cố tình trêu ghẹo bằng cách ném đá và gậy về phía cô gái khiến cô liên tục kêu lên vì đau.

“Nhanh nữa lên!” Tên râu ria ra lệnh.

Cô gái nức nở vừa nhảy vừa run như con bướm bướm bị thương.

“Đám sơn tặc!” Benkei căm phẫn.

Jack đặt tay lên chuôi kiếm. Quân cướp chính là khối ung nhọt của vùng quê - đám tội phạm hèn hạ sống bằng cách quấy phá dân làng, giết người vô tội. Là một võ sĩ, Jack tuyệt đối không thể chứng kiến cô gái tội nghiệp này bị bọn chúng lăng nhục. Nhưng một bàn tay đã kéo nó lại. Benkei liên tục lắc đầu phản đối.

“Cậu không thể can thiệp được,” anh chàng thì thầm.

“Ông Shiryu cũng chấp nhận nguy hiểm để cứu chúng ta,” Jack nhấn mạnh. “Và ân tình nên được trả lại bằng ân tình.”

NGƯỜI HÙNG

“Chán chết đi được,” tên cướp râu xồm tuyên bố. “Chắc phải cắt chân con nhỏ này vì tội nhảy chậm quá, tội mày thấy sao?”

Khoái trá vì được ủng hộ, hắn rút thanh gươm hoen rỉ của mình ra khỏi vỏ, bước về phía cô gái.

Trước khi kịp bỏ chạy, cô đã bị tên cướp tóc cột đuôi gà túm chặt tóc.

“Mau thả người!” Jack bước ra hô lớn.

Cả ba tên cướp cùng quay lại xem ai là kẻ vừa thách thức. Jack che kín mặt, nhưng cố tình để lộ cặp song kiếm cho đám cướp nhìn thấy.

Tên cướp râu xồm cười sặc sụa.

“Gì nữa đây? Anh hùng cứu mỹ nhân hả?” Hắn móc mĩa.

“Tôi không muốn đổ máu.” Jack vừa câu giờ vừa đánh giá thực lực đối phương. “Thả người và các ông sẽ được đi.”

Tên râu xồm cân nhắc trong vài giây.

“Ý kiến hay...” Hắn vứt cô gái xuống đất. “Nhưng bọn tao không thích.”

Hắn ra hiệu cho đồng bọn lấy vũ khí. Tên còn nhặt chiếc bồng đặt cạnh gốc cây, còn tên béo sử dụng hai chiếc lưỡi hái cán ngắn *kama*. Râu xồm cũng cất kiếm rồi thay bằng *chigiriki*. Hắn liên tục xoay dây xích tạo thành âm thanh đầy uy hiếp trong không khí.

Jack vẫn đứng yên chứ không rút kiếm. Benkei trốn trong bụi cây trợn tròn mắt trước thái độ liều mạng của nó.

Tên cướp mài hai chiếc lưỡi hái vào với nhau như kiểu chuẩn bị cắt *sushi*.

“Món khoái khẩu của tao là đám *samurai* trẻ đó,” hắn cảnh cáo.

“À, còn tôi thì bữa sáng nào cũng phải có thịt sơn tặc già.” Jack phản pháo.

Bọn cướp liếc nhìn nhau rồi cùng lao tới tấn công.

Jack muốn hạn chế dùng kiếm, trừ phi bắt buộc. Kế hoạch của nó là vô hiệu hóa đám cướp, cứu cô gái rồi nhanh chóng rời khỏi đây, thay vì để lại dấu vết của một cuộc đụng độ đẫm máu khiến lính tuần tra nghi ngờ.

Trước khi đám cướp lại gần, Jack ném mạnh hòn đá giấu sẵn trong tay phải bằng độ chuẩn xác của một người đã từng tập ném phi tiêu. Hòn đá đập trúng giữa trán tên cướp gây gò khiến tên này bất tỉnh ngã đập mặt xuống đất. Rất nhanh, Jack tiếp tục đá tung đất cát vào mắt tên béo, tạm thời vô hiệu hóa hẳn. Cuối cùng, nó cúi người tránh đòn của tên râu xồm rồi phóng về phía tên béo đang không nhìn thấy gì, gạt chân khiến hắn mất thăng bằng trước khi tung một cú đá cực mạnh vào ngực. Sau tiếng rắc của xương gãy, tên béo buông vũ khí đau đớn ôm ngực.

Jack lùi lại vừa kịp lúc đầu dây xích của tên râu xồm bay sượt qua vai nó.

“Tao sẽ đánh cho mày một trận như tử, ôn con!” Hăn lớn tiếng nguyên rủa.

Chẳng nói chẳng rằng, Jack nhảy sang bên rồi bằng tốc độ chóng mặt, tung một cú đá móc vào đùi râu xồm. Tên cướp trúng đòn khá mạnh nhưng vẫn đứng vững. Nhận định đây chính là đối thủ đáng gờm nhất, Jack liền đá thêm một cú cũng vào chỗ đó nữa. Lần này thì tên cướp gầm lên đau đớn, điên loạn quật dây xích. Gỗ vụn văng ra tứ phía vì bị cắt.

Đối đầu với con thú bị thương, Jack bị buộc rơi vào thế phòng ngự. Thế rồi chuyện gì phải tới cũng đã tới, khi *chiginki* của Râu xồm bị mắc vào cành cây trên cao. Chớp thời cơ, Jack đâm mạnh vào dạ dày tên cướp khiến hăn lao đảo lùi ra sau, tay buông cả vũ khí. Nó tiếp tục bằng những chiêu đâm đá liên hoàn, nhưng râu xồm vẫn không chịu ngã xuống.

Hăn đập thẳng vào ngực Jack khiến nó văng ra chỗ bụi gai. Trong lúc Jack vùng vẫy, Râu xồm đã kịp chạy đi lấy vũ khí. Hăn say máu bước tới vùng dây xích, sẵn sàng thực hiện câu rủa ban nãy. Jack vẫn chưa thể thoát ra được.

Nhưng thay vì đập vỡ sọ Jack thì tên cướp lại kêu lên đau đớn rồi ngã sấp ra đất.

Benkei đứng phía sau hăn với cành cây gãy trong tay.

“Làm gì mà lâu vậy?” Jack thở dốc hỏi.

“Chờ thời cơ thích hợp,” Benkei vui vẻ đặt một chân lên lưng tên cướp đã bất tỉnh.

Đến lúc này thì cô gái quyết định chạy ra trước mặt hai đứa.

“*Arigatō gozaimasu*”^[12] cô cúi sát đầu cảm ơn.

Không muốn nhận lễ quá nặng, Benkei bèn lên tiếng hỏi. “Em tên gì?”

“Junjun,” cô ngược cặp mắt đỏ hoe vì khóc lên nhìn anh chàng.

“Junjun, em không việc gì phải khóc... hay cúi đầu,” Benkei trấn an, rồi bằng một động tác vặn cổ tay, anh chàng lấy ra bông hoa trao cho cô. “Nguy hiểm đã qua rồi.”

Màn ảo thuật bất ngờ này khiến Junjun chuyển từ khóc sang cười gượng. Cô nhìn Benkei bằng ánh mắt pha lẫn giữa nể phục, biết ơn, và nhẹ nhõm.

“Anh là Benkei Vĩ Đại,” Benkei tuyên bố, rõ ràng anh chàng rất thích thú khi được sắm vai người hùng.

“Ừm, đúng là rất vĩ đại,” Junjun nhìn không chớp mắt.

Không hề cảm thấy khó chịu với việc Benkei hưởng trọn công lao cũng như sự chú ý, Jack dành thời gian sửa lại mũ tránh để lộ mặt không cần thiết.

“Mà em làm gì lại vào rừng một mình vậy?” Benkei thắc mắc.

Junjun đặt hoa lên ngực đáp, “Em đang trên đường trở về sau khi đến Ozu quảng bá cho buổi trình diễn *kabuki*.”

“*Kabuki*?”

Junjun hào hứng gật đầu.

“Ca vũ kỹ, kịch kết hợp với múa, gần đây đang rất ăn khách ở Kyoto. Chủ đoàn kịch của em, Okuni, chính là người sáng lập ra loại hình nghệ thuật mới này.” Cô vừa nói vừa chỉ về phía cuối đường. “Đêm nay bọn em sẽ tổ chức biểu diễn tại làng. Nếu được thì xin các anh bớt chút thời gian ở lại xem.”

“Kịch kết hợp với múa!” Benkei thốt lên, mắt anh chàng sáng hẳn vì hào hứng.

“Tất nhiên là bọn anh....”

“Cảm ơn,” Jack cắt ngang, “Nhưng chúng tôi phải đi gấp.

Benkei quay lại nhìn Jack, khuôn mặt lộ rõ sự phản kháng.

Junjun cố kìm nén thất vọng. “Vâng, nhưng nếu đổi ý thì các anh hãy đến khu chợ trung tâm nhé. Giờ em phải quay lại ngay, kẻo Okuni nổi giận. Một lần nữa xin cảm ơn hai anh.”

Cô cúi đầu chào rồi đi khuất.

“Đi cẩn thận!” Benkei nói vọng theo, sau đó trừng mắt với Jack. “Tại sao không nhận lời xem *kabuki*? Trước sau gì chẳng phải nghỉ ở đó. Sống mà toàn đánh với đâm thì chán chết. Junjun lại đáng yêu...”

Jack ái ngại lắc đầu. “Mạo hiểm không cần thiết. Quá dễ bị phát hiện.”

“Thế đánh nhau với bọn cướp mà không mạo hiểm à?” Benkei phản pháo.

Jack không đáp. Nó vừa nhận ra tên cướp gầy gò cột tóc đuôi ngựa đã biến mất tự bao giờ.

28

THỦ KIẾM

“Lên đường thôi!” Jack vừa nói vừa quay lại lấy túi hành lí cất sau bụi cây.

Gác lại mâu thuẫn, Benkei cũng nhặt túi đồ dự trữ lên đi theo Jack về hướng Ozu. Thế nhưng chúng chưa đi được hai mươi bước đã bị một nhóm người từ trong rừng nhảy ra chặn lại. Jack và Benkei vội vàng quay đầu thì phát hiện mình đã bị bao vây.

“Nó chính là thằng võ sĩ đã tấn công tụi em!” Tên cướp gầy gò tố cáo, trán hằn vẫn còn nguyên dấu vết do hòn đá để lại.

Cả băng cướp có vũ trang áp sát Jack và Benkei.

“Đấy, đã bảo cứ đi với Junjun mà không nghe,” Benkei sợ hết hồn khi thấy loạt vũ khí của kẻ địch: dao găm có, gậy sắt có, kiếm có, xích có, cả đinh ba cũng có.

Jack rút cả trường kiếm *katana* và đoản kiếm *wakizashi* ra thủ thế. Lần này thì không thể không đổ máu được nữa rồi.

“Tớ sẽ mở đường máu,” nó thì thầm với Benkei, “sau đó chạy thật nhanh.”

Benkei khẽ gật đầu. Nhưng Jack chưa kịp hành động thì một cái lưới đã chụp xuống từ trên cao, trói gọn cả hai đứa. Quân cướp nhanh chóng áp sát để Jack không có cơ hội chặt lưới.

“Tên võ sĩ này... là người ngoại quốc!” Tên cướp gầy gò thốt lên sau khi chiếc mũ của Jack bị giật xuống.

Băng cướp ủa tới trầm trồ trước con mồi đặc biệt vừa bắt được. Chúng chỉ chịu dặt ra nhường đường cho một gã đàn ông hung tợn đầu cạo trọc có vết sẹo dài chạy trên má phải, mình mặc trang phục chắp vá. Tay hằn cầm rìu chiến thấm đẫm máu. Trông thái độ sợ sệt của đám thuộc hạ, dễ nhận ra đây chính là thủ lĩnh của bọn chúng.

“Nghe nói mày đã phá hoại cuộc vui của đàn em tao hả, thằng ngoại quốc?” Hăn nạt nộ.

“Trông chúng đâu có vẻ gì là đang vui,” Jack đáp trong lúc lén đưa tay vào túi hành lí tìm chiếc phi tiêu *shuriken*.

Gã thủ lĩnh giẫm chân lên tay nó. “Đừng hòng giở trò trước mặt tao.”

Hăn tiếp tục di mạnh mũi giày khiến Jack nhăn mặt vì đau đớn.

“Mày cũng nổi tiếng đấy,” tên thủ lĩnh tuyên bố. “Đám *samurai* lòng sục ngày đêm không thấy. Vậy mà cuối cùng lại tự lọt vào tay tao....”

Bỗng có tiếng tranh cãi, “Trả lại đây!”

Tên thủ lĩnh giận dữ quay lại thì thấy hai đứa đàn em đang tranh giành cặp song kiếm của Jack.

“Tao thấy trước!” Bọn chúng không hề có ý định nhường nhịn nhau.

Thậm chí một trận ẩu đã nho nhỏ đã bắt đầu diễn ra.

“Đủ rồi!” Tên thủ lĩnh giận dữ đập rìu xuống đất khiến suýt chút nữa đầu hai tên thuộc hạ kia đã không còn toàn vẹn. “Cặp kiếm là của tao!”

Hăn giật phắt chiến lợi phẩm vừa thu được ra khỏi tay đàn em. Quan sát ánh thép, mắt hăn sáng hăn lên khi thấy cái tên khắc trên đó.

“Kiếm của Shizu!” Tên cướp kinh ngạc. “Nghe đồn tuyệt tác của ông ấy đều vào loại chém sắt như chém bùn, một nhát đâm có thể xuyên thủng qua ba người!”

“Xạo rồi!” Một tên cướp có cái miệng củ ấu và vòng bụng ngấn mỡ lên tiếng. “Làm gì mà thủng nổi!”

“Nếu đủ độ bén thì cũng có thể lắm chứ.” Tên khác với cái miệng móm bình phẩm.

“Nhưng kiểu gì chẳng bị mắc vào xương!” Màn tranh luận giữa đám thảo khấu cứ thế nổ ra gay gắt.

“Im lặng!” Tên thủ lĩnh hét lớn, mặt hăn tím tái đi vì giận dữ trước sự vô tổ chức của đám thuộc hạ. “Muốn biết thì thử là được. *Tameshigiri*^[13]!”

Câu này vừa nói ra liền nhận được sự hưởng ứng nhiệt liệt. Ngay sau đó, Jack và Benkei bị lôi ra khỏi lưới, nằm sấp đè lên nhau trên đất, tay chân trói chặt bằng dây thừng. Bọn chúng xếp Jack nằm sát đất, Benkei đè lên trên.

Cả hai đứa đều không thể ngờ tới chuyện sắp xảy ra với mình.

“Nếu biết hôm nay bị đem ra thử kiếm thì tớ đã nuốt đầy một bụng đá xanh rồi.” Benkei cố gắng dùng khiêu hài hước đẩy lùi nỗi sợ hãi.

Jack thử mở trói. Ban nãy nó đã chủ động gồng mình trước khi bọn cướp hành động, qua đó khiến thế buộc của bọn chúng thiếu chắc chắn. Dầu vậy thì muốn thoát cũng cần có thời gian, và sau mỗi lần vận tay, da của Jack lại bị cửa vào dây thừng rất đau đớn.

“Vẫn thiếu một đũa nữa,” tên cướp miệng móm lên tiếng.

“Cũng phải,” tên thủ lĩnh đồng tình. “Con nhỏ nhảy múa đâu?”

Nghe lệnh, hai tên cướp lôi Junjun từ trong rừng ra trói lên trên Benkei, bất chấp cô liên tục la hét.

“Không!” Benkei kinh hãi khi nhận ra người mình và Jack vừa cứu đã bị bắt trở lại. “Làm ơn hãy nường tay. Cô ta có tội tình gì với các người đâu.”

“Được thì tao cũng thả,” tên đầu lĩnh làm bộ thông cảm. “Nhưng lời đồn đề cập đến những ba người cơ.”

“Thế thì đặt cô ấy xuống dưới cùng đi,” Jack đề nghị, phần vì muốn cô còn cơ may sống sót, phần để lợi dụng lúc thay đổi vị trí mà hành động.

“Quả là một quý ông dũng cảm.” Tên thủ lĩnh gật gù. “Rất ra dáng *samurai*.”

Thế nhưng hẳn không thực hiện yêu cầu mà chỉ vung kiếm lên thử. Lưỡi kiếm xé gió bay trong không khí tạo thành âm thanh sắc bén đến đáng sợ. Junjun sợ đến quên cả khóc, cô liên tục đảo mắt theo nhịp chém của tên thủ lĩnh, tay vẫn siết chặt bông hoa Benkei tặng.

“Nhưng còn phần thưởng?” Tên cướp bụng mỡ thắc mắc. “Không cần giữ thẳng ngoại quốc lại à?”

Tên thủ lĩnh lắc đầu cười nham hiểm, “Giấy truy nã đã ghi rất rõ, sống hay chết đều chấp nhận. Hơn nữa, đem nộp hai mảnh có khi còn được thưởng gấp đôi ấy chứ!”

Đám cướp cười sặc sụa. Còn Jack lại chẳng thấy vui chút nào. Nếu nó không kịp mở dây trói thì sớm muộn cũng bị mổ như mổ lợn.

Tên cướp đứng ra phía trước cầm kiếm ngắm. “Nên thử bằng ngực, bụng, hay hông nhỉ?”

“Bụng đi!” Tên cướp miệng móm đề nghị. “Ít xương hơn, chỉ vướng mỗi xương sống thôi.”

Gật đầu đồng tình, tên thủ lĩnh chỉnh thanh *katana* ngay rốn Junjun rồi giơ cao quá đầu. “Hãy cầu nguyện rằng lời đồn đó chỉ là truyền thuyết đi, ngoại quốc.”

Đúng lúc ấy Jack rút được tay phải ra ngoài, nhưng quá muộn. Thanh kiếm Shizu đã bắt đầu đâm xuống.

MÃI MÃI BÊN NHAU

Junjun la lên khi lưỡi dao sắc lẹm đâm thẳng về phía bụng cô bé. Máu tuôn ra bắn vào mặt Jack. Cơ thể Jack căng lên, nó chờ đợi lưỡi kiếm xuyên thủng qua người mình.

Nhưng điều đó đã không xảy ra.

Thay vào đấy, nó nghe thấy tiếng rên rỉ giật cục của tên cướp. Phía trên Jack, Junjun khóc nức nở vì sợ, nhưng tính mạng không việc gì, lưỡi kiếm Shizu vẫn chưa kịp chạm tới người cô.

Sự việc diễn ra nhanh đến nỗi đám cướp chỉ biết đứng há hốc mồm. Phải đến khi một loạt mũi tên mới vun vút lao tới, bọn chúng mới tỉnh ra và chạy tán loạn tông cả vào người nhau. Tên gầy gò định chui vào cây ẩn nấp, nhưng chưa kịp tới nơi đã bị dính tên bắn vào lưng.

Tên bụng mỡ vấp lên người tên gầy gò nên bị đập đầu vào đá bất tỉnh nhân sự, sau đó bị đồng bọn giẫm đạp không thương tiếc.

“Đại bàng rụng lông rồi!” Benkei kêu lên sau khi liếc nhìn tên tướng cướp vừa nãy còn uy phong lẫm liệt mà giờ đây đã nằm gục trên đất.

Nhân lúc lộn xộn, Jack tranh thủ cời trói nốt cho tay trái. Bị dè bên dưới nên nó không thể quan sát được toàn cục. Nhưng rất có thể đây là một cuộc tập kích của võ sĩ. Và sẽ thật nguy hiểm nếu nó vẫn còn ở lại đây sau khi họ tiểu trừ xong băng cướp.

Thế rồi nó thoáng thấy một võ sĩ cười ngửa trắng xông tới. Người này mặc giáp trụ màu xanh ngọc, đeo mặt nạ bằng đồng, tay cầm cung cỡ đại, liên tục ngắm bắn với độ chuẩn xác đáng sợ. Jack, Benkei và Junjun ngây người nhìn chiến binh bí ẩn tung hoành giữa băng cướp.

“Gượm đã, kẻ địch chỉ có một đứa thôi!” Tên cướp miệng móm hô hào.

Hắn tập trung được vài tên đồng bọn kéo đến bao vây võ sĩ nọ. Hai tên trúng mũi tên trước khi lên tới nơi. Nhưng ba tên còn lại đã kịp thời tiếp cận. Phải đánh giáp lá cà, chiến binh bí ẩn chuyển từ cung sang kiếm, liên tục gạt đỡ phản đòn bằng tốc độ chóng mặt.

Thấy không thể thắng đối thủ, bọn cướp lén ra sau đánh lén, nhưng con tuần mã - được đánh động bởi cái thúc nhẹ của chủ nhân - đã co giò chuẩn bị đá. Không kịp tháo chạy, một tên ăn trọn cú đá vào ngực, tên khác bị giẫm mạnh dưới móng sắt.

Riêng tên cướp miệng móm vẫn giữ khoảng cách tấn công từ xa. Hắn tung một đòn đâm giáo khá hiểm, nhưng dễ dàng bị võ sĩ bí ẩn dùng kiếm chặt giáo làm hai mảnh rồi đập mạnh vào giữa mũi. Tên cướp kêu lên đau đớn và lùi ra sau mấy bước. Nhìn vũ khí bị vô hiệu, cộng với máu đang chảy trên tay, hắn liền quay đầu bỏ chạy.

Với việc hầu hết kẻ địch đều đã bị tiêu diệt, bị thương, hoặc bỏ chạy, chiến binh bí ẩn xuống ngựa bước tới chỗ Jack và những người khác, vẫn bị trói chặt tay chân, ba đứa chỉ biết phó mặc cho số phận.

“Mong là không phải tới thử kiếm!” Benkei thì thầm.

Jack cố với tay lấy thanh *katana* nằm cạnh xác tên tướng cướp... nhưng không tới.

Võ sĩ nọ nhìn Jack rồi nhặt thanh *katana* Shizu giơ lên cao, vung kiếm chém hai nhát, chặt đứt toàn bộ dây trói. Jack, Benkei và Junjun thở hắt lần ra đất.

Trong lúc Benkei đỡ Junjun đang run cầm cập đứng dậy. Jack từ từ tiếp cận vị ân nhân bí ẩn.

“Cảm ơn,” nó cúi đầu, nhưng vẫn quan sát từng chuyển động. “Không biết nên xưng hô thế nào?”

Chiến binh bí ẩn cười bỏ mũ và mặt nạ, để lộ mái tóc dài đen láy xõa ngang vai, khuôn mặt thanh tú nữ tính, mắt đen như mắt bồ câu, làn da phớt hồng anh đào, cùng nụ cười mà suốt đời Jack không thể nào quên.

“AKIKO!” Nó thốt lên.

Rồi quên sạch phép tắc Á Đông, nó lao tới ôm chặt cô bé. “Đúng là cậu rồi!”

Akiko cũng ôm nó, nói bằng giọng nhẹ nhàng, “Mãi mãi bên nhau.”

OKUNI

Ôm Akiko trong tay, Jack cảm giác như thời gian ngừng lại. Hết thảy mọi nỗi lo hay đau đớn đều tan biến, cứ như thể vòng tròn *enso* trong nó đã được hoàn thiện vậy. Nó cũng nói câu thề - mà hai đứa đã trao nhau trước trận *Tenno-ji*, rằng tình cảm giữa chúng là không thể bị phá vỡ.

“Mãi mãi bên nhau,” Jack thì thầm.

Nhưng tại sao Akiko lại tới Kyushu? Lẽ ra cô bé phải ở Toba chăm sóc mẹ mới đúng chứ?

Nhớ lại lần chia tay buồn da diết ở dãy Iga một năm về trước. Với Jack, sự xuất hiện của Akiko thật giống một giấc mơ.

Khoảng khắc ấy, hai đứa chỉ đưa mắt nhìn nhau, tuy lặng im nhưng hơn gấp trăm lần lời nói.

Và cảm xúc của cả hai chỉ bị cắt ngang bởi một tiếng hắng giọng lịch sự.

“Không phải tôi muốn cắt ngang hai người,” Benkei nói giọng gấp gáp. “Nhưng bọn cướp quay lại rồi!”

Akiko rời khỏi Jack, cô có chút ngại ngùng vì đã nhận ra mình vừa thể hiện tình cảm có phần hơi nồng nhiệt trước mặt người khác.

“Và một tên lính canh đang đuổi tới phía sau nữa,” cô cảnh báo rồi bình tĩnh trả trường kiếm *katana* cho Jack.

Mối nguy hiểm đến từ hai phía lập tức khiến mọi người sốt sắng. Jack nhặt thanh *wakizashi* từ xác tên tướng cướp, còn Benkei lo thu gom hành lý. Riêng Junjun thì vẫn đứng im tại chỗ với khuôn mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Cô dán chặt đôi mắt nâu to tròn của mình vào mặt Jack, “V... võ sĩ ngoại quốc,” Junjun ấp úng. “M... mắt xanh... tóc vàng.”

Jack sờ tay lên đầu thì phát hiện chiếc mũ rơm đã biến mất từ bao giờ. Nó cảm thấy hối hận vì đã từ chối lời mời đến xem *kabuki* hơn bao giờ hết.

“Đâu, ngoại quốc ở đâu?” Benkei làm bộ ngạc nhiên. “Làm gì có ngoại quốc nào?” Trước khi nhặt mũ đội vào đầu Jack.

Ban đầu Junjun đứng sững ra không biết phải làm sao, nhưng ngay sau đó liền hiểu ra ý của anh chàng ảo thuật gia.

“Đúng rồi,” cô thật thà đáp. “Chẳng có ngoại quốc nào ở đây cả.”

Một tiếng la hét giận dữ vang lên báo hiệu bọn cướp đã đến gần.

“Đi thôi,” Akiko lên ngựa hối thúc.

Junjun xung phong dẫn đường đến Ozu, và cả bọn cùng kéo về hướng đó. E sợ tài thiện xạ của Akiko nên bọn cướp không dám đuổi sát. Sau khi có thêm hai tên cướp bị trúng mũi tên ngã lăn ra đất thì bọn chúng quyết định bỏ cuộc quay sang thu nhặt vũ khí và tài sản của đồng bọn đã chết.

“Đúng là một bọn chẳng biết đến danh dự!” Akiko ghê tởm ra mặt.

Jack thì lại thấy mừng khi bớt được một nỗi lo. Nhưng đương nhiên cũng không thể vì vậy mà chậm trễ.

“Tên lính đó ở đâu?” Nó chạy theo ngựa Akiko hỏi.

“Ở ngôi làng hướng Aso đi ra.” Cô bé đáp.

“Chúng vẫn đang tìm tở à?”

“Cả nước Nhật ai cũng muốn tìm cậu.”

“Vậy thì tở rất mừng cậu là người đầu tiên thành công.” Jack cười tươi.

“Và cực kì đúng lúc,” Benkei thêm vào. “Muộn hơn một giây nữa chắc tụi này thành xâu thịt xiên rồi!”

Rừng cây thưa thớt dần nhường chỗ cho những thửa ruộng và dòng chảy êm đềm của sông Shira. Xa hơn một chút, Ozu hiện lên là một ngôi làng tập nập. Người qua kẻ lại, hối hả trên chiếc cầu trung tâm.

“Hôm nay là ngày chợ phiên,” Junjun vừa giải thích vừa chỉ vào khu vực tụ tập đông đúc dân làng bên kia sông.

“Tụi mình nên tránh vào làng nếu có thể,” Jack vừa nói vừa dáo dác tìm hướng khác.

“Làm vậy sẽ rất khả nghi,” Akiko nói. “Tụi mình cũng không có nhiều thời gian đi đường vòng. Nếu cậu cứ cúi đầu đi bên cạnh, mọi người sẽ nghĩ chúng ta là một cặp chủ tở võ sĩ và chẳng mấy để ý đâu.”

Tin tưởng nhận định của Akiko, Jack quyết định đi sát theo ngựa của bạn. Benkei đi phía sau cùng Junjun, hai tay chống bằng cây gậy cô nàng vừa nhặt cho để tránh làm ảnh hưởng đến vết thương. Lúc này, những hàng quán đông đúc, chật kín khách tham quan cũng như nông dân từ những làng lân cận. Đông tới mức chẳng mấy ai để ý tới nhóm của Jack.

Bằng qua cầu vào chợ, cả bọn nghe thấy có tiếng đàn *shamisen*^[14] và nhịp gõ vang ra từ một chiếc lều trang trí hai màu trắng đỏ. Junjun vén màn lên và thấy rõ một sân khấu bằng gỗ có hai người phụ nữ đang nhảy múa - những động tác vũ điệu hoa mỹ của họ khiến nó liên tưởng tới một cặp chim đang trong mùa tìm bạn đời.

“Junjun! Em đây rồi!”

Âm nhạc ngừng lại, một người phụ nữ xinh đẹp trong trang phục *kimono* tím và xanh bước tới. Vũ công này nổi bật với khuôn mặt đánh phấn trắng gần như không tì vết, môi tô son đỏ, mắt kẻ viền, chân này vẽ kiểu. Nhìn cô, Jack không khỏi liên tưởng tới những con búp bê sứ xinh xắn nhưng mỏng manh.

Thế nhưng người phụ nữ ấy lại đang rất giận dữ. “Sao bây giờ em mới về?” Cô chất vấn. “Có biết muộn giờ tập bao lâu rồi không?”

“Xin lỗi chị, Okuni” Junjun bẽn lẽn. “Em bị sơn tặc tấn công. May nhờ có các võ sĩ đây cứu thoát.”

Bằng phong cách lịch thiệp trang nhã đã qua rèn giũa, Okuni cúi đầu tạ ơn Jack và Akiko. Cô mỉm cười với Benkei, và tỏ ra rất hứng thú với bộ trang phục sắc sỡ của anh chàng.

“Thật mừng khi mảnh đất này vẫn còn những võ sĩ chân chính như các vị,” Okuni nói. “Junjun là một trong những ngôi sao quan trọng của gánh hát, thiếu con bé thật tôi cũng không biết phải làm sao. Nếu được xin các vị bớt chút thời gian ở lại xem vở diễn.”

“Xin lỗi, nhưng chúng tôi phải đến Kumamoto ngay,” Akiko đáp.

“Các vị sẽ không phải hối tiếc đâu,” Okuni nhấn mạnh, chất giọng cô hiện rõ sự tự hào. “Chúng tôi đã trình diễn hầu khắp các lễ hội, thậm chí là trước mặt lãnh chúa và quý tộc hoàng gia.”

“Đành hẹn khi khác. Việc này thật sự là rất gấp.”

“Nhưng trời đã tối rồi,” Okuni chỉ mặt trời đang dần khuất dạng nói. “Có đi cũng không kịp, chi bằng ở lại đây nghỉ ngơi lấy sức?”

Tiếng vó ngựa vọng lại từ đằng xa khiến mọi người đều quay lại. Dẫn đầu nhóm này là một tay võ sĩ cưỡi ngựa đang chạy đến từ phía bên kia sông. Jack cố gắng chống lại bản năng muốn chạy trốn. Nó phải tỏ ra thật bình tĩnh để tránh bị nghi ngờ. Akiko thúc ngựa đi tiếp như thể không có việc gì xảy ra, nhưng kì thực có lẽ cô bé cũng đang lo lắng.

Junjun vội thì thầm vài câu vào tai Okuni khiến cô tròn mắt kinh ngạc.

“Và cậu ta đã cứu em?” Okuni vừa hỏi vừa cẩn thận đánh giá Jack một lượt.

Junjun gật đầu dứt khoát.

“Thế thì chúng ta đã mắc nợ ân tình.”

Okuni lại cúi mình thi lễ với Jack và những người còn lại.

“Đừng lo, chúng tôi sẽ đánh lạc hướng bọn lính.”

Okuni vỗ tay ra hiệu tập trung. Một nhóm nghệ sĩ trẻ vận trang phục sắc sỡ, mặt thoa phấn trắng xuất hiện.

“Có khách hàng tiềm năng,” cô hát đầu về phía đám lính canh. “Các em phải giữ họ lại cho bằng được đây.”

Các cô gái cười khúc khích phe phẩy quạt thực hiện yêu cầu của chủ gánh hát.

“Junjun, em thay quần áo diễn tập mau,” Okuni nghiêm khắc.

Junjun cúi đầu từ biệt trước khi lướt nhìn Benkei lần cuối rồi kéo màn lui vào trong.

“Hoa đào nở rồi tàn, người cứ đến lại đi,” Benkei than thở.

“Cậu là nhà thơ à?” Okuni hỏi với thái độ mẹ vợ kén con rể.

“Không, ảo thuật gia.”

Hài lòng với câu trả lời, Okuni tiếp tục. “Nếu có dịp rất mong được xem em biểu diễn.”

“Rất sẵn sàng...”

“Nhanh đi thôi!” Jack hối thúc.

Benkei cười trừ rồi theo Jack và Akiko lẫn vào giữa quảng trường. Đám lính canh đi đến giữa cầu thì dừng lại. Chúng gặp các cô gái trẻ trung và xinh đẹp thì lập tức mê mẩn như thủy thủ lạc lối vì mỹ nhân ngư...

Với việc lính tuần tra tạm thời bị đánh lạc hướng, Jack, Akiko và Benkei thuận lợi rời khu chợ ra ngoài làng đi về hướng Kumamoto.

KHÔNG PHẢI BƯỚM

Benkei một mình cưỡi ngựa trắng. Akiko đưa ra đề nghị này để giúp anh chàng có thời gian cho cái chân nghỉ ngơi. Benkei chưa bao giờ cưỡi ngựa - vốn là đặc quyền của giai cấp võ sĩ - thế nên rất hào hứng làm thử. Ngồi trên yên, anh chàng âu yếm vỗ về con ngựa, “Phải thế này mới được chứ!”

Jack và Akiko đi bộ trước đó một đoạn, tay cầm dây buộc ngựa dẫn đường. Trời càng tối, con đường đất dẫn tới Kumamoto càng thêm vắng vẻ, nhờ vậy hai đứa mới có dịp tranh thủ trò truyện. Xa nhau đã lâu, đôi bạn trẻ hầu như chẳng để ý đến Benkei vẫn đang thao thao bất tuyệt - với khán giả duy nhất là... con ngựa.

“Chân không đau, dép không bẩn.”

“Làm thế nào mà cậu tìm được tớ vậy?” Jack vẫn chưa hết kinh ngạc vì sự xuất hiện bất ngờ của cô bạn.

“Tớ biết cậu muốn đến Nagasaki, còn lại đều nhờ may mắn cả,” Akiko lí giải, rồi cô nhú mày làm bộ trêu chọc. “Mà tìm một người đi đến đâu cũng để lại hàng tá dấu vết thì có gì khó khăn chứ!”

Jack giơ tay ra vẻ vô tội, “Nagasaki là đường duy nhất để về nhà, còn dấu vết là tớ cố tình để lại.”

“Tớ biết, và cậu cũng tìm được những người bạn trung thành nữa,” cô mỉm cười thêm vào. “Shiryu đánh giá cậu rất cao, Yuudai và Hana cũng vậy.”

“Hana?” Jack thốt lên. trong đầu mường tượng về cô nàng trộm cắp vặt từng giúp nó lấy lại kiếm và hành lí.

“Hana đã an toàn đến được Toba rồi?”

Akiko gật đầu.

“Cùng với em trai của tớ.”

Nói đến đây, mắt Akiko sáng hẳn lên, khuôn mặt lộ rõ niềm vui sướng. Jack chợt nhận ra việc này có ý nghĩa lớn như thế nào với cô bé. Vốn dĩ

Kiyoshi bị Độc Nhân Long bắt cóc khi mới lên năm, kể từ lúc đó Akiko vẫn luôn miệt mài tìm tung tích của cậu bé. Tình cờ Jack may mắn phát hiện Kiyoshi ở một làng *ninja* ẩn sâu trong dãy Iga. Nó thành công giúp hai người gặp lại nhau, nhưng chỉ trong giây lát – bởi Kiyoshi phải theo làng đi ẩn nấp trước sự truy sát gắt gao của võ sĩ.

“Phải chi mà cậu thấy biểu cảm của mẹ tớ lúc nhìn thấy thằng bé,” Akiko hào hứng. “Nó và Hana đã đồng ý ở lại chăm sóc bà, trong lúc tớ đi tìm cậu.”

“Hana không cảnh báo cậu về Kazuki ư?”

“Có chứ. Cũng như những nguy hiểm mà cậu gặp phải nữa.”

“Akiko!” Jack bắt đầu lo lắng. “Ở với tớ cậu sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm.”

“Tớ không phải một con bướm yếu đuối,” Akiko đặt tay lên cung rồi neho mắt như thể đang ngắm bắn. “Nếu Kazuki muốn thì cứ việc. Hắn sẽ phát hiện ra tớ là loài ong luôn luôn tấn công trước.”

Jack thật sự ngưỡng mộ Akiko. Cô xinh đẹp chừng nào thì cũng dũng cảm chừng ấy. Nhưng Kazuki là một kẻ vô cùng ranh ma và tàn độc.

“Đừng coi thường Kazuki,” nó nhắc nhở. “Dưới quyền hắn còn có Băng Bọ Cạp đang hằng máu muốn báo thù. Tớ cố tình để lại dấu vết như vậy cốt là để hắn lần theo mà để yên cho cậu.”

Khuôn mặt Akiko mềm mỏng hẳn. “Tớ thấy cậu là một ‘quý ông lịch lãm’. Nhưng tớ cũng là con gái của võ sĩ, được đào tạo bài bản và hoàn toàn có thể tự lo cho bản thân. Hơn nữa, kết hợp lại tụi mình sẽ có nhiều cơ may đối đầu với Kazuki hơn.”

Akiko nắm lấy tay Jack, lần này nó không còn sợ bị Benkei nhìn thấy nữa.

Jack biết Akiko nói có lí. Nó bắt đầu tự hỏi tại sao trước đây số phận đã chia cách chúng, để rồi lại an bài cho hai đứa gặp lại nhau.

Bỗng nhiên Akiko thở hắt ra một tiếng.

“Ai đã làm điều này với cậu?” Lần đầu tiên cô nhận thấy đầu ngón tay bị mất của Jack.

“Thầy Kyuzo,” Jack thật sự cảm kích trước cái cách mà cô bé nhẹ nhàng kiểm tra vết thương cho nó.

Akiko tròn tròn mắt. “Trời! Ông ấy dám...”

Nhưng ánh mắt Jack thật chân thành. Cô buồn bã lắc đầu. “Tất cả cũng tại Shogun Kamakura. Dưới triều đại của ông ấy, mọi nguyên tắc võ sĩ đạo đều lần lượt bị bẻ gãy. Giờ đến cả võ sư cũng quay lưng với học trò của mình.”

Hai người im lặng bước đi tay trong tay, hai cái bóng đổ dài dưới ánh nắng cuối ngày.

“Làm ơn!” Benkei rên rỉ, mặt anh chàng liên tục nhăn nhó theo nhịp bước của chú ngựa. “Mông tôi tím ngắt rồi!” Nhìn thấy một bãi cây nhỏ, cả bọn quyết định dừng lại nghỉ. Benkei vội vàng nhảy xuống vuốt ve bờm con ngựa.

“Cảm ơn mày, nhưng từ giờ tao chọn chân làm phương tiện di chuyển.”

Trong lúc Akiko chăm sóc ngựa và chuẩn bị lương thực thì Jack và Benkei cùng đi nhặt củi.

“Cậu và cô nàng võ sĩ kia là thế nào?” Benkei vừa nói vừa nhặt một cành cây khô đưa cho Jack.

“Bọn tớ là đồng môn ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu.”

“Hình như không chỉ thế thì phải!” Benkei nháy mắt.

“Akiko là bạn tốt,” Jack nhấn mạnh, mặt nó đỏ hỏn lên.

Benkei cố nhin cười, “Ừm, bạn tốt.”

Sau khi đã kiếm đủ củi, hai đứa quay lại nơi cắm trại đốt lửa. Akiko cho gạo vào một tấm vải, buộc chặt, đổ thêm nước rồi vùi dưới đồng củi để nấu. Benkei chọn trong túi lương thực của ông Shiryu ra được vài con cá khô đưa cho Jack cắt thành từng miếng ăn với cơm.

Mặt trời khuất núi nhường chỗ cho bóng tối. Ba người ngồi quanh bếp lửa dùng bữa. Lửa cháy bập bùng bắn thành tia như đom đóm giữa trời đêm.

“Cậu có biết mình vừa được tăng giá lên thành hai mươi đồng vàng không?” Akiko vừa nói vừa chia cơm.

Jack kinh hãi lắc đầu. Gần như cứ mỗi tháng trôi qua, Tướng Quân lại tăng gấp đôi lượng tiền thưởng.

“Hai mươi đồng vàng!” Benkei suýt nữa thì sặc cá. “Chỗ đó đủ cho một người sống cả đời đấy!”

“Sao, đừng nói là định nộp tớ lính thưởng đấy nhé?” Jack nhoen miệng trêu.

“Tui muốn mua *kimono* mới lâu rồi đó,” Benkei làm bộ nghiêm túc kiểm tra bộ trang phục chắp vá sặc sỡ của mình. Thế nhưng ánh mắt của Akiko lập tức khiến anh chàng phải giải thích. “Đùa thôi mà! Jack là bạn, là ân nhân cứu mạng của tôi.”

Akiko mỉm cười, nhưng Jack biết cô không hoàn toàn tin tưởng Benkei. Trong mắt Akiko thì bất kì người nào bị chôn sống dưới cát, và sống bằng cách lừa gạt người khác đều không đáng tin cậy. Ban đầu Jack cũng vậy, nhưng thời gian đồng hành cùng nhau đã mang đến cho nó cái nhìn khác về anh chàng ảo thuật gia.

Ăn uống xong, cả nhóm bắt đầu ngủ. Akiko lấy chiếc chăn giắt cạnh yên ngựa phủ lên đất.

“Không đủ chỗ cho cả ba!” Benkei lắc đầu nói. “Thôi để cho hai người tâm sự vậy. Hẹn sáng mai gặp lại!”

Anh chàng liền chọn một bãi cỏ và một hòn đá làm gối rồi nằm xuống nhắm mắt ngáy gần như tức khắc. Jack không quan tâm Benkei ngủ thật hay ngủ giả, nó thật sự rất cảm kích với hành động hiếu chuyện này của anh chàng.

Akiko ngồi xuống trước, sau đó đến lượt Jack. Hai đứa cứ thế im lặng cho đến khi xung quanh chỉ còn tiếng dế kêu và tiếng lửa cháy bập bùng.

“Thế,” Akiko thì thầm, “có thật là cậu đã cứu cả một ngôi làng thoát khỏi băng cướp không?”

Jack gật đầu.

Akiko ngưỡng mộ nhìn nó nhưng có chút buồn. “Cái tính thương người này trước sau gì cũng quay lại hại cậu.”

Jack nhặt một cành cây gom chỗ củi còn lại vào giữa đống lửa, không dám nhìn vào mắt Akiko. “Và kể cả bạn bè của mình.”

“Ý cậu là sao?”

Ôm đầu bằng cả hai tay, Jack cố thu can đảm nói ra sự thật đau lòng.

“Họ chết cả rồi... Yori... Saburo... Miyuki.”

Mặt Akiko tái nhợt. “Không... không thể nào!”

“Chết chìm dưới biển... đều tại lỗi của tớ.”

Jack bắt đầu kể chuyện cả nhóm dính trận bão sau khi rời đảo Hải Tặc như thế nào, rồi nó đã thất bại trong việc giải cứu họ ra sao. Akiko im lặng

lắng nghe từ đầu đến cuối mà không xen ngang hay bình phẩm bất kì điều gì.

Chờ nó nói xong, cô mới đưa tay đặt lên vai an ủi. “Đó là một tai nạn. Cậu đừng nên tự trách mình.”

Jack nuốt nước bọt, cố không để nỗi đau xâm chiếm tâm trí nó lần nữa. “Nhưng nếu tớ kiên quyết từ chối không cho họ đi theo thì mọi chuyện đã khác.”

“Jack, đó là quyết định của họ. Mọi người sẵn lòng mạo hiểm để giúp cậu về nhà. Họ muốn ở bên cậu... cũng như tớ vậy.”

Akiko nhẹ nhàng hôn lên má Jack rồi nằm xuống. “Nghỉ ngơi đi. Mai còn phải lên đường sớm.”

Dù rất mệt, nhưng Jack vẫn nán lại giữ lửa thêm một lát. Nó không muốn ngủ, không muốn nhắm mắt, vì sợ rằng ngày mai sẽ tỉnh lại và nhận ra việc Akiko xuất hiện chỉ là một giấc mơ.

THÀNH KUMAMOTO

“Nhảy lò cò đã xong - giờ chỉ còn nhảy chân sáo và nhảy hàng rào nữa thôi!” Benkei chỉ về phía vịnh Samabara đằng sau lớp sương mờ tuyên bố.

Dưới ánh mặt trời buổi sớm, Jack và Akiko cùng bước tới phóng tầm mắt quan sát đồng cỏ phía trước. Sông Shira uốn lượn xung quanh như dải lụa bạc trước khi đổ ra biển. Xa hơn, đỉnh núi lửa Unzen-dake sừng sững như xuyên thấu tận chân trời.

Nhưng ấn tượng nhất vẫn là thành Kumamoto. Nằm trên khu đồi cao ráo duy nhất, pháo đài to lớn này có lẽ cũng không thua kém thành Osaka là bao. Từ vị trí này, Jack có thể nhìn thấy khu trung tâm với những mái ngói cong lộng lẫy, được bao quanh bởi vườn tược, sân lớn, trạm gác, và cả một hồ nước. Ở chính giữa, nổi bật hơn cả là tòa tháp hai màu đen vàng trông như đại bàng đang sẵn sàng chiến đấu. Phía xa hơn còn có khu dân cư đông đúc trải dài đến hết bình nguyên.

“Kumamoto là địa bàn của lãnh chúa Kano,” Akiko vừa đi vừa cảnh báo. “Một trong những thuộc hạ trung thành nhất của Tướng Quân. Nổi tiếng tàn nhẫn, cai trị bằng bàn tay sắt - thậm chí còn tự hào vì đã đào tạo được một đội ngũ võ sĩ máu lạnh chuyên duy trì trật tự. Tốt hơn hết tụi mình cần phải cảnh giác hết sức có thể.”

“Chả khác gì chui đầu vào miệng cọp!” Benkei rùng mình.

“Nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất.” Akiko nói. “Vì sẽ chẳng có mấy ai nghĩ đến chuyện này cả.”

Biết Akiko có lí, nhưng Jack vẫn chuẩn bị tâm lí cho một màn tử chiến. Kumamoto có lẽ sẽ là thử thách khó khăn nhất trong hành trình trở về. Đường phố đầy rẫy võ sĩ và gián điệp. Chỉ cần một sai lầm nhỏ là nó sẽ rơi vào thế bị bao vây. Dầu vậy, có muốn không mạo hiểm cũng không được. Bởi lẽ Kumamoto chính là địa điểm duy nhất có thể bắt phà qua vịnh Shimabara. Con đường còn lại, vòng qua Ariake, sẽ cần đến hàng tuần mới

đến được đích - và sẽ khiến nguy cơ bị phát hiện tăng cao hơn. Thoát khỏi đây, tức là Nagasaki chỉ còn cách hai ngày đường. Một canh bạc liều lĩnh.

Họ vào đến khu dân cư lúc chiều muộn. Đường phố đông đúc bởi đám đông lũ khách, thương gia, cho đến võ sĩ, thợ thủ công, hay lãng nhân đang tìm việc... Jack đóng vai tùy tùng, cúi sát đầu đi cạnh ngựa Akiko. Dòng người qua lại vừa là mối nguy hiểm, nhưng cũng vừa là lợi thế. Mỗi cặp mắt đều tăng thêm nguy cơ nó bị phát hiện, nhưng đa phần họ đều quá bận rộn để bận tâm đến một tên thuộc hạ quen.

Ba đứa cứ thế đi tới rìa lâu đài. Jack mạo hiểm ngẩng lên và lập tức bị choáng ngợp bởi kích cỡ của tòa thành. Nhìn từ dưới lên, các bức tường trông chẳng khác gì cột sóng đại hồng thủy, đặc biệt trơn bóng để phòng tránh nguy cơ kẻ địch tiếp cận bằng cách leo trèo. Mà cho dù có trèo lên được đi chăng nữa, thì cũng khó mà vượt qua hệ thống lỗ châu mai sẵn sàng thả đá, hay nước sôi dội xuống bất kì lúc nào.

Nếu có tòa thành nào đáng được mô tả là không thể công phá, thì đó chính là tòa thành này, Jack thầm nghĩ.

Chúng tiếp tục di chuyển theo con đường có rất nhiều hàng quán ăn uống, từ mì lạnh, *yakitori*, *ramen*, cho đến những món kén thực khách hơn như tai lợn, dế chiên. Từng lát cá, thớ thịt tỏa mùi hương hấp dẫn không thể cưỡng lại. Từ bữa sáng đến giờ bọn chúng chưa hề ăn thêm gì, Akiko quyết định đưa tiền cho Benkei mua ba bát mì *ramen*. Cả bọn ngồi chén ngon lành trên băng ghế gỗ cạnh hàng ăn.

Bất thành lĩnh có tiếng có chuông báo động khiến người dân chạy tán toạt. Một đám võ sĩ trong trang phục đỏ đen có gia huy hình tròn màu trắng trên ngực giáp xuất hiện. Họ đi đến đâu, đám đông xung quanh liền kinh hãi dạt ra cúi sát đầu tới đó.

“Cứ bình tĩnh,” Akiko đặt bát mì xuống nhắc nhở. “Và cúi đầu như mọi người.”

Jack chỉnh lại mũ làm theo đúng như vậy, nhưng vẫn giữ trạng thái cảnh giác cao độ.

Toán lính đi thẳng về phía ba đứa. Jack đặt tay lên chuôi kiếm. Bên cạnh, Akiko cũng hành động tương tự. Tiếng bước chân dồn vang ngày một gần hơn, và Jack đã sẵn sàng để chiến đấu.

Nhưng họ lại dừng lại ngay trước một hàng trà. Nhận được cái gật đầu của thủ lĩnh, hai tên võ sĩ bước vào trong lối xênh xệch chủ hiệu trà quảng ra ngoài rồi dùng gậy đánh tới tấp. Tiếng gõ đập vào da thịt nghe càng đáng

sợ hơn trong không khí im lặng bao trùm của những người chứng kiến. Chợt có tiếng rắc lớn, người đàn ông la lên đau đớn vì xương gãy. Một người phụ nữ từ trong quán lao ra van nài, nhưng cuối cùng cũng chịu chung số phận.

Jack thấy kinh sợ đến tận cùng. Nó rất muốn can thiệp, nhưng nó cũng hiểu làm vậy chính là tự tìm lấy đường chết.

Trận đòn cuối cùng cũng kết thúc.

“Lần sau liệu mà nhớ đời,” tên thủ lĩnh nạt rồi ra lệnh cho thuộc hạ tản đi mà không hề nêu lí do đánh đòn.

Chúng dời khỏi hiện trường, để lại người đàn ông gần như bất tỉnh. Người phụ nữ ngồi bên cạnh khuôn mặt bầm dập sưng tấy nức nở khóc. Dầu vậy, người dân xung quanh chẳng đoái hoài gì đến họ mà chỉ lảng lạng trở lại với cuộc sống bình thường.

“Tội mình nên tìm cách rời khỏi đây càng nhanh càng tốt,” Akiko thì thầm. “Chỗ này quá đáng sợ.”

“Ừm,” Jack vừa nói vừa húp vội bát mì.

Akiko lên ngựa đi trước, Jack và Benkei đi bộ đuổi theo. Nhưng khu dân cư này quá rộng lớn, nên chỉ một lúc sau chúng đã bị lạc. Akiko dừng lại hỏi một bà cụ đường ra bến cảng. Bà cúi sát đầu rồi chỉ về phía cuối đường nói gì đó Jack không nghe rõ, trước khi bỏ đi mất.

Akiko quay lại nhìn Jack và Benkei, mặt lộ rõ nét lo âu.

“Bà ấy bảo cứ đi theo lối này sẽ nhìn thấy chiếc cầu bắc qua sông dẫn ra đường lớn. Nhưng phải sáng sớm mai phà mới tới... và sẽ cần có giấy thông hành.”

CHỦ NHÀ TRỢ

“Kiểu này xem ra phải đi đường vòng rồi,” Jack nói lúc cả bọn đứng lại bên đường chờ một toán võ sĩ khác hành quân qua.

“Chưa chắc,” Benkei lém lỉnh. “Có rất nhiều cách để lấy giấy thông hành, nhất là trong những khu vực như thế này.” Anh chàng ảo thuật gia xoa tay ám chỉ tiền. “Chỉ cần có phương tiện là được.”

“Nhiều đây đã đủ chưa?” Akiko lấy ra một xâu tiền bạc và đồng. Benkei nhoẻn miệng cười. “Thế thì sẵn sàng ra khơi thôi!”

“Nhưng từ giờ đến lúc đó tụi mình làm gì đây?” Jack thắc mắc. “Không thể cứ lang thang trốn lính canh mãi được.”

“Nhất là lúc phố xá đã vắng người,” Akiko thêm vào. “Sẽ khiến bọn chúng nghi ngờ ngay. Tụi mình cần tìm một nhà trọ, ưu tiên có chuồng ngựa.”

“Có một chỗ giống vậy đó,” Benkei nói. “Theo tôi.”

Kế hoạch đã xong, ba đứa băng qua cầu đến chỗ đường chính phía tây. Đây cũng là một con phố sầm uất với cửa hiệu tấp nập hai bên. Trong số này có nhiều nhà trọ khá đông khách với hướng nhìn ra sông Shira, nhưng Benkei không ghé lại. Anh chàng rẽ vào một tuyến phố vắng vẻ hơn, các cửa hiệu ở đây đều có vẻ cũ kỹ, rách rưới, bình rượu rỗng chất thành từng kết vẫn chưa thay, bảng hiệu nhạt nhòa dần theo thời gian. Khách ở trọ cũng không khá khẩm hơn, hầu hết đều mặc quần áo cũ, ăn nói bỗ bã thiếu phép tắc.

Benkei dừng lại trước nhà trọ tồi tệ nhất.

“Ở đây á?” Akiko cau mày.

“Nhà trọ dạng này thường ít khi thắc mắc linh tinh,” anh chàng ảo thuật gia giải thích, “và cũng dễ giúp chúng ta tìm giấy thông hành hơn.”

“Cũng không có nhiều sự lựa chọn,” Jack ủng hộ.

“Thôi thì chí ít chuồng ngựa cũng phải đảm bảo,” Akiko vượt ve bờm ngựa, “và có bồn nước nóng.”

Benkei kéo chuông. Âm thanh phát ra rè rè không rõ, có vẻ như chuông đã hỏng. Anh chàng bèn gõ cửa.

“Gì đấy?” Một ông lão da nhăn nhúm có cặp mắt lão liên xuất hiện.

“Chúng tôi cần phòng,” Benkei nói.

Chủ nhà trọ đảo mắt nhìn ba vị khách có vẻ lạ lùng: một nữ võ sĩ xinh đẹp ăn mặc đẹp đẽ dắt theo tuần mã dắt tiền, một tên lưu manh vận kimono sắc sỡ chấp vá, và một tay tùy tùng đội mũ rơm che kín mặt.

“Một phòng à?” Ông ta vuốt cằm hỏi.

“Hai,” Akiko đính chính. “Một cho tôi, và một cho họ.” Cô nói và chỉ vào con ngựa. “Ở đây có chuồng chứ?”

Ông lão căn nhắc. “Phía sau... nhưng hết chỗ trống rồi.”

“Tôi biết ông sẽ tìm được mà,” Benkei liếc nhìn Akiko, cô bé hiểu ý liền lấy xâu tiền ra.

Thái độ chủ nhà trọ lập tức thay đổi chóng mặt. “Được, được chứ.”

Ông lão đóng sầm cửa hét lớn, “Dậy đi Momo! Có khách!”

“Phong cách tiếp khách rất nhiệt tình,” Akiko mĩa mai trong lúc dắt ngựa vòng ra sau. Ông lão mở cổng đưa họ vào sân trong.

“Chọn thoải mái,” ông ta chỉ ba cái ngăn xập xệ nói.

Akiko cau mày vẻ không thể tin nổi.

“May mà còn có cỏ,” cô lăm bằm buộc ngựa vào ngăn đầu tiên rồi cỡi yên.

“Hai phòng... bữa sáng... chuồng và cỏ... trong một đêm....” Ông lão bấm tay tính toán. “Tất cả mười mon^[15]. Thanh toán trước.” Ông chủ làm điệu bộ cúi đầu chìa tay ra.

“Bao nhiêu cơ?” Akiko kinh ngạc hỏi.

“Chúng là phòng tốt nhất của tôi,” ông ta cười xởi lởi. “Lại rất riêng tư nữa.”

Ông vừa liếc nhìn Jack vừa nhấn mạnh hai chữ cuối cùng - như để khẳng định sự im lặng của mình phải được đổi lại bằng một cái giá vậy.

Tuy miễn cưỡng nhưng Akiko vẫn đưa ra mười đồng tiền. “Ông liệu mà đun nước cho nóng đấy.”

“Momo!” Chủ nhà trọ quay đầu nói. “Nhóm lửa!”

Ông bỏ luôn tiền vào túi rồi dẫn cả nhóm vào bên trong. Bước đi trên hành lang thấp đèn mờ ảo, sàn gỗ kêu kệt theo từng nhịp chân. Jack và

Akiko không khỏi chán nản trước sự lựa chọn của Benkei. May mắn là hai căn phòng tuy nhỏ nhưng lại khá sạch sẽ, toàn bộ trải chiếu tatami, có bàn thấp đặt ở giữa, và chăn đệm cuộn tròn đặt một góc. Giấy dán tường ở đây thậm chí còn được trang trí theo dạng tranh sẵn sẵn, lễ hội.

“Đây, đúng là phòng hảo hạng mà,” chủ nhà trọ nhắc lại khi thấy thái độ hài lòng của Akiko. Ông liếc nhìn Jack, người càng lúc càng trở nên đáng ngờ khi đã vào trong nhà mà vẫn còn đội mũ.

“Để tôi cất cho cậu nhé?”

Jack lắc đầu.

“Anh ta thách đấu người khác nhưng lại để thua,” Akiko nói xen vào. “Nhục nhã ê chề!”

“À... Danh dự võ sĩ đạo,” chủ phòng trọ làm bộ hùa theo, mặc dù rõ ràng không tin một chữ nào. “Thế thì tôi đi chuẩn bị trà xanh vậy?”

“Cảm phiền ông,” Akiko nói rồi cởi dép bước vào phòng.

“Momo! Trà xanh!” Ông lão lại hô lớn. Rồi ông cúi đầu chào, chủ yếu để tìm cách nhìn mặt Jack chứ chẳng phải lịch sự gì. Có điều Jack đã nhanh chóng phản ứng lại bằng cách đáp lễ khiến kế hoạch của ông ta phá sản.

“Chúc quý khách vui vẻ,” ông ta nói hần học trước khi lùi đi mất.

“Lần tới ông ta quay lại tớ sẽ hỏi về vụ giấy thông hành,” Benkei cất túi đồ dự trữ rồi nói.

Jack cũng hạ hành lí mà xoa bóp vai. Chuyển đi dài ngày thực sự khiến nó vô cùng mệt mỏi. Lúc này chẳng có gì sung sướng bằng được đánh một giấc trong chăn ấm đệm êm.

Bất ngờ chủ nhà trọ đẩy cửa ra đúng lúc nó vừa mới tháo kiếm, đang chuẩn bị cởi nốt mũ.

“Trà tới đây!” Ông ta bước vào đặt cái khay lên bàn.

“Cảm ơn,” Benkei lên tiếng hỏi ngay trước khi chủ nhà trọ có thời gian dòm ngó. “Tôi nói chuyện với ông được chứ?”

Chủ nhà trọ gật đầu rồi cùng anh chàng ảo thuật gia bước ra ngoài.

Quan sát kĩ cánh cửa khép lại, chờ thêm một lúc cho chắc rồi Jack mới thở phào cởi mũ. Nó rót trà vừa uống vừa quan sát tranh trên tường. Ngoài bức hoạ mô tả cảnh nam nữ nhảy múa trên sân khấu thì nó đặc biệt chú ý đến tranh vẽ một người con gái vừa đàn vừa hát theo đúng kích cỡ thật

trông rất sống động. Bức vẽ sinh động tới mức Jack có cảm giác như mắt cô ta đang nhìn thẳng vào mình.

“Jack!”

Nó suýt nữa thì đứng cả tim. Nhưng hoá ra đó chỉ là tiếng Akiko thì thầm qua bức vách mỏng. “Benkei vừa sang lấy tiền đi xử lý vụ giấy thông hành,” cô nói. “Xem ra tớ đã quá đa nghi. Anh ta quả thực rất hữu dụng.”

“Chỉ cần có cách thì Benkei nhất định sẽ làm được,” Jack trấn an. “Anh chàng dẻo mồm dẻo miệng lắm.”

“Ừm, thế tớ vào tắm trước. Lát sẽ ra chuẩn bị bữa tối.”

Jack cũng nhớ cảm giác tắm nước nóng. Đã ba ngày kể từ lúc rời khỏi nhà Shiryu, và cơ thể nó thực sự rất khó chịu. Điều này kể ra cũng buồn cười, thời còn ở Anh có ba tháng không tắm cũng là chuyện bình thường!

Trong lúc chờ Benkei và Akiko quay lại, Jack dành thời gian rảnh rỗi để vệ sinh cặp song kiếm. Nó dùng khăn lau sạch bụi, sau đó chà đi chà lại cho đến khi sáng bóng. Khi đã hài lòng, Jack cất cặp *daishō* sang bên, lấy bản *hải đồ* từ trong túi hành lí ra rồi ngả lưng nằm xuống đệm. Nó cẩn thận tháo lớp vải dầu bảo vệ và thận trọng lật từng trang. Những ghi chú, bản đồ, chỉ dẫn, phán đoán đã quá đổi thân thuộc. Nhờ được cha hướng dẫn mà Jack có thể giải những đoạn được mã hoá dễ như trẻ em đánh vần. Đến phần biển Nhật Bản thì những mảng kí ức lần lượt hiện ra rõ như mới vừa xảy ra ngày hôm qua.

Điều lạ lùng là trong suốt quá trình này, Jack vẫn không thể rũ bỏ cảm giác bị người khác theo dõi. Ấy vậy mà nhìn mấy lượt quanh phòng vẫn chẳng thấy gì... Ngoài bức họa cô gái đàn hát kia. Nó kết luận có lẽ đã gặp phải ảo giác do quá mệt, và tiếp tục trở lại với bản *hải đồ*. Jack tưởng tượng đến cảnh vài ngày nữa thôi rất có thể sẽ được khởi hành trở về nhà - trong vai trò hoa tiêu chẳng hạn - cảm giác được dùng những kiến thức giúp mọi người thật sự khiến nó cảm thấy vô cùng hào hứng.

Nghe tiếng Akiko trở về phòng, Jack quyết định gói bản *hải đồ* vào tấm vải dầu rồi đặt luôn trong chăn làm gối. Đã từ lâu Jack luyện thành thói quen luôn để món kỉ vật của cha ở nơi gần mình nhất, cẩn thận không bao giờ thừa.

Nhìn qua khung cửa sổ nhỏ, Jack nhận ra trời đã nhá nhem tối mà Benkei thì vẫn chưa về. Lo lắng, nó định gọi Akiko thì nghe sàn gỗ bên ngoài kêu lên kẽo kẹt. Jack nghĩ bụng mình lo lắng quá là thừa - Benkei đã về rồi đấy thôi.

Nhưng dường như còn có thêm nhiều người cùng đi nữa. Chột dạ, Jack với tay lấy kiếm. Nhưng nó chưa kịp hành động thì cánh cửa giấy đã mở ra, mười tay võ sĩ dưới quyền lãnh chúa Kano ập vào.

DOHYO

Jack bị người ta trói chặt, nhét giẻ vào miệng rồi lôi dọc theo những dây hành lang rồi rầm dị thường của lâu đài Kumamoto. Nó liên tục vùng vẫy suốt đường đi, để lại hai vết thẳng chạy dài ở phía sau. Nhớ lại lúc ở nhà trọ, ngay sau khi xuất hiện, mười tay võ sĩ liền nhào đến tấn công. Jack ném tung được ba tên, làm gãy tay tên thứ tư trước khi bị những kẻ còn lại khống chế. Dao kề sát cổ, nó buộc phải nghe những tiếng náo động bên kia cửa, ban đầu còn nghe thấy tiếng Akiko, sau đó thì im bật. Khoảnh khắc ấy, Jack chỉ sợ cô đã chết. Thế nhưng ngay sau đó, bọn võ sĩ trở lại cùng với Akiko trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê, môi nứt sâu, máu chảy dài từ thái dương xuống tận gò má. Giận dữ, Jack vùng vẫy dữ dội, thề nhất định sẽ báo thù. Bọn võ sĩ ồ lên cười rồi lấy giẻ nhét vào miệng nó. Đến lúc này nó mới nhìn kĩ hai tên đang xốc nách Akiko, và nhận ra một tên bị gãy mũi, tên còn lại cũng tập tễnh ở chân. Rõ ràng Akiko cũng đã chống trả rất quyết liệt, Jack thầm nghĩ.

Giờ thì cả hai đứa đều bị áp giải vào pháo đài diện kiến lãnh chúa Kano. Akiko đã hồi tỉnh, đi chân trần sau Jack một đoạn. Hai tên võ sĩ nọ rõ ràng rất thích thú với việc được hành hạ Akiko, một tên kéo dây trói khiến nữ võ sĩ ho sặc sụa.

“Hết nóng nảy được rồi hả?” Tên võ sĩ nói bằng chất giọng nghệt do chiếc mũi gãy.

“Ít ra cũng còn đỡ hơn mấy người,” Akiko ngoan cường đứng dậy tiếp tục bước đi.

Khu tháp trung tâm của thành Kumamoto càng lúc càng hiện rõ, với bảy tầng mái ngói màu vàng chọc thủng màn trời như con thú khổng lồ nhiều cánh, mà cổng ra vào chính là cái miệng sẵn sàng nuốt chửng bất kì ai. Đặc điểm này, cộng với ánh nắng chiều tà rọi lên những ô cửa sổ hắt lửa bập bùng, càng khiến tòa pháo đài tựa như loài rồng trong truyền thuyết, với hàng trăm con mắt đỏ rực hung tợn.

Thế nhưng lính canh không đưa Jack và Akiko vào trong, mà dẫn họ đi tiếp sang phía bên kia sân, nơi một cánh cửa gỗ lớn đã mở ra chờ sẵn. Căn phòng bên trong rộng mênh mông, sàn lát gỗ. Hai cái cột bằng gỗ sồi đen sừng sững nằm hai bên đỡ phần mái cao vồng lên trên. Bốn bức tường bày biện rất đa dạng - từ kiếm thật, kiếm gỗ, thương, bổng, cho đến dây xích, chùy, và nhiều loại vũ khí khác nữa.

Phải nói đây là một trong những đạo đường được trang bị tốt nhất mà Jack từng thấy. Tương tự như Vũ Đức Điện ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu, ở ngay khoảng giữa hành lang là một khu vực riêng biệt hõm vào hình bán nguyệt, phía trên có tượng hai con đại bàng sải cánh nhìn xuống như thể đang canh gác.

Ngay dưới chúng là một người đàn ông mặc *kimono* màu xanh lá đậm, khoác *kataginu* đen. Có lẽ đây chính là lãnh chúa Kano, Jack thầm nghĩ trong lúc bị áp giải.

Vị lãnh chúa ngồi trên tấm thảm da cạp, đầu con vật vẫn dính liền trong tư thế đang gặm rú, khoan thai với chiếc quạt sát một bên tay. Người này tuy còn trẻ nhưng vẻ mặt rất khắt khe, ánh mắt vừa sắc vừa hung tợn, dáng ngồi thì thẳng như mũi tên. Thêm kiểu tóc phía trước cạo nhẵn, phía sau búi củ hành truyền thống, đây đích thị là hình mẫu võ sĩ tiêu biểu từ đầu đến chân, tạo cho người ta cảm giác ông ta sẵn sàng lao vào hành động bất kì lúc nào.

Thế nhưng lãnh chúa Kano không quan tâm gì đến sự xuất hiện của hai tù binh mới. Mà dành toàn bộ tập trung vào *dogyo* - sàn đấu vật *sumo* - nằm ngay chính giữa đạo đường. Sàn đấu này nằm trên một cái bục hình vuông bằng đất sét cứng nhô cao, bề mặt lót cát mỏng, bên trên có vòng tròn và hai vạch rờm đặc trưng. Phía trên, treo vào xà nhà, là mái đền thờ Thần Đạo có tua rủ bốn màu - xanh, đỏ, trắng, đen - nằm ở bốn góc.

Đứng ở rìa sàn đấu là một người đàn ông nhỏ con mặc áo lụa màu tím. Ông này đội mũ chóp nhọn, tay cầm quạt ba tiêu gỗ, trông lại càng nhỏ bé hơn khi phải đứng cạnh hai chiến binh to lớn mình trần đóng khố. Với kích cỡ của một con voi, thân hình họ dường như chỉ toàn mỡ và cơ bắp. Hai đấu sĩ vỗ mạnh tay rồi giậm chân xuống đất theo nghi thức xưa tà đuổi ma.

Tất cả những hành động diễn ra trong lúc Jack và Akiko bị lính canh dẫn về phía đối diện đầu con hổ. Chúng bị bắt quỳ gối ở đó chờ đến khi lãnh chúa Kano có hứng thú chất vấn. Nhưng mắt của ông ta vẫn dán chặt vào sỏi vật.

Lúc này hai võ sĩ đã ra ngoài súc miệng xong, đang vào tư thế sẵn sàng tay đặt trên đầu gối ở hai bên vạch trắng. Họ trừng mắt nhìn nhau, võ mạnh tay lần nữa rồi giơ ra để chứng minh mình không mang vũ khí. Xong vẫn chưa đấu, mà họ lại về góc của mình lấy cát rải ra đất trừ tà như thể nông dân rải hạt giống. Nghi lễ hoàn tất, hai người trở lại chỗ vạch đất như ban nãy.

Jack chờ mãi mà chẳng thấy đòn tấn công.

Thay vào đó, họ trừng mắt nhìn nhau một lúc rồi lại quay về góc, lấy muối, trừ tà thêm hai lần, rồi dấm tay xuống đất.

Đến lúc này màn long tranh hổ đấu mới diễn ra.

Hai đấu sĩ lao tới như hai con bò mộng. Âm thanh da thịt đập vào nhau vang vọng khắp võ đường trong lúc họ tát, đẩy, túm lấy nhau. Một người định nắm khớp đối phương tung đòn ném ngang, nhưng người kia đã đoán trước được ý, dễ dàng lùi sang bên xoay người gạt chân. Màn phản đòn ngoạn mục này đã khiến võ sĩ đầu tiên ngã sấp mặt xuống khu cát bên ngoài vòng tròn. Vị trọng tài lập tức cho ngừng trận đấu, ông giơ quạt ba tiêu tuyên bố người thắng cuộc.

Sau rất nhiều những nghi lễ dài dòng rồi rậm, trận đấu thật ra chỉ diễn ra trong vài giây.

Đấu sĩ chiến thắng cúi đầu trước lãnh chúa Kano, và nhận được cái gật đầu tán thưởng của ông ta.

Phải đến lúc này, vị lãnh chúa mới chuyển chú ý sang Jack và Akiko.

“Làm tốt lắm,” lãnh chúa Kano khen ngợi đám binh sĩ. “Nhớ thưởng hậu cho người báo tin. Những kẻ trung thành với triều đình sẽ luôn được đền đáp xứng đáng.”

“Vâng, thưa chúa công,” tay đội trưởng cúi đầu tuân lệnh.

Akiko liếc nhìn Jack, ánh mắt hiện rõ câu: Benkei đã bán đứng chúng.

Jack thật sự... không muốn tin vào điều này. Người báo tin nhất định phải là chủ nhà trọ. Nhưng ông này chưa từng nhìn thấy mặt, thì làm sao biết nó là tội phạm bị truy nã? Một tia nghi ngờ bắt đầu manh mún xuất hiện. Chẳng lẽ sức hấp dẫn của hai mươi đồng *koban* là quá lớn để anh chàng ảo thuật gia có thể cưỡng lại?

Lãnh chúa Kano nhìn Akiko và tặc lưỡi trước những vết thương trên người cô. “Đối xử với phụ nữ như vậy coi sao được,” ông ta bình luận. “Cởi trói.”

“Bẩm chúa công,” tên đội trưởng can ngăn. “À ta hung tợn lắm.”

Vị lãnh chúa cười thành tiếng. “Bằng con hổ này không?” Ông ta mĩa mai vỗ tấm thảm bằng chiếc quạt sắt. Ông nhìn thẳng vào mắt Akiko. “Chính tay ta đã giết nó... với chỉ một con dao *tanto*. Nếu dám giở trò, thì đừng hòng sống sót. Hiểu rồi chứ?”

Sợ hãi trước thái độ máu lạnh của ông ta, Akiko gật đầu quy phục.

Tự tin mình đã bẻ gãy được ý chí chiến đấu của nữ tù binh, vị lãnh chúa hài lòng ra lệnh cho quân lính cắt dây trói.

“Thế còn... tên ngoại quốc ạ?” Tay đội trưởng ngập ngừng hỏi.

“Nó có nguy hiểm như lời đồn không?”

Tên võ sĩ thật thà gật đầu. “Phải cần đến mười anh em mới khống chế được. Nó thậm chí còn bẻ gãy tay một người, dễ dàng ném những người khác đi như trẻ con.”

Lãnh chúa Kano chống quạt dưới cằm, biểu cảm trên mặt giống với hứng thú hơn là e ngại.

“Một chiến binh can đảm!” Ông ta nhận xét. “Rất đáng để thưởng thức.”

SUMO

“Sumo chính là trạng thái nguyên sơ nhất của chiến trận.” Lãnh chúa Kano dùng quạt chỉ vào sợi vật tuyên bố. “Hai phe đối đầu với nhau. Thắng thua không chỉ dựa trên sức mạnh, mà phụ thuộc phần lớn ở tinh thần. Tất cả được định đoạt chỉ trong một khoảnh khắc.”

Ông vỗ tay ra lệnh. “*Gyoji!*. Gọi Riku cho ta.”

Vị trọng tài mặc lễ phục cúi đầu tuân lệnh rồi nhanh chóng bước về phía rất đông tùy tùng giáp trụ đầy đủ đang đứng ở góc võ đường. Lát sau ông ta trở lại cùng với một binh sĩ trẻ cao lớn như bò mộng, chân to tựa gốc cây.

“Riku là nhà vô địch trẻ nhất trong vùng.” Lãnh chúa Kano nói. “Tuy không lực lưỡng nhất, nhưng khí chất cũng như kỹ năng đều vượt trội so với những người khác.”

Trong mắt Jack thì anh ta cũng to lớn vạm vỡ chẳng kém gì hai đấu sĩ vừa rồi, nhưng tất nhiên nó chẳng đại lên tiếng đánh chính. Mà có muốn cũng chẳng được, bởi vì từ nãy miện nó vẫn bị bịt kín bằng giẻ.

“Ta tự hỏi,” vị lãnh chúa nhếch mép nói, “liệu một tên ngoại quốc sẽ đấu vật thế nào?” Rồi phất quạt ra lệnh cho đám thuộc hạ cời trói.

Vui mừng vì được tự do, Jack nuốt nước bọt đứng dậy xoa vết dây trói hằn trên cổ tay, rồi liếc nhìn chiến binh khổng lồ Riku. Võ sĩ đô vật đáp lại bằng cách động mạnh nắm đấm vào bàn tay. Thông điệp phát đi rất rõ ràng: anh ta sẽ đánh Jack như tử như đánh một con chó con.

“Tôi không phải thằng hề,” Jack đáp. “Việc gì phải diễn trò cho ông xem?”

Lãnh chúa Kano im lặng trong vài giây - rồi quay sang phía Akiko. “Đổi lấy mạng nó.”

Jack cảm giác như toàn bộ dưỡng khí vừa thoát ra khỏi lồng ngực. Nó biết tình huống lúc này là rất tệ, và câu này của vị lãnh chúa càng khẳng định thêm điều đó. Là tù binh dưới quyền cai trị của một trong những thuộc hạ trung thành nhất với Tướng Quân, nó chỉ có một con đường chết. Tuy

nhiên nếu còn dù chỉ là một tia hi vọng, Jack cũng nhất định phải cứu được Akiko.

“Ông ta chỉ đang đùa giỡn với cậu thôi,” Akiko thì thầm.

“Người nói đúng. Nhưng phần thưởng là thật.” Lãnh chúa Kano lên tiếng, thính lực của ông ta có lẽ còn hơn cả điều hâu. “Tuy bản án dành cho kẻ phản bội là cái chết, nhưng cũng có thể được nường tay trong một số trường hợp. Với sức ảnh hưởng của mình, chỉ cần người đánh bại được Riku, thì ta sẽ đảm bảo cho tính mạng của con bé này.”

Bất chấp Akiko ra hiệu từ chối, Jack gật đầu chấp nhận lời thách thức. Tính mạng của Akiko mới là điều quan trọng. Và nó sẽ chiến đấu đến hơi thở cuối cùng để đổi lại lời hứa của lãnh chúa Kano.

Đội trưởng vệ binh tước kiếm của Jack, trong lúc hai tùy tùng cởi áo nó đẩy lên sàn đấu vật. Đám binh sĩ hào hứng vây quanh làm khán giả. Akiko thì vẫn bị canh gác cẩn thận trong tư thế khụy gối. Cô mỉm cười động viên Jack, nhưng ánh mắt hiện rõ vẻ âu lo. Nhìn Riku và cơ thể đầy cơ bắp của anh ta, Jack như thể không còn cơ hội nào.

Dẫu vậy thì Jack vẫn bước vào vị trí đằng sau vạch trắng. Vị trọng tài mặc áo bào tím quay về phía nó. Dù nhìn hơn thấy rõ, nhưng chẳng hiểu sao ông ta vẫn tạo được dáng vẻ bề trên khi nói chuyện với Jack. “Người thắng cuộc là người đẩy được đối phương ra khỏi vòng, hoặc ngã xuống bằng bất cứ phần nào ngoại trừ chân,” ông ta giải thích. “Trong thi đấu không được phép đâm, kéo tóc, hoặc bóp cổ đối phương. Rõ chứ?”

Jack gật đầu. Dù chưa thi đấu *sumo* bao giờ, nhưng nó là một *samurai* từng kinh qua huấn luyện thể thuật, nó chẳng xa lạ gì với các thế võ dùng trong môn vật. Hầu như ngày nào ở trường Nhị Thiên nó cũng bị thầy Kyuzo hành hạ bằng đấu vật.

Nguyên tắc đầu tiên, và quan trọng nhất chính là phá vỡ cân bằng của đối thủ.

Jack cẩn thận đánh giá Riku. Về sức mạnh chắc chắn Jack không phải là đối thủ, nhưng nó nhanh hơn, và sải tay cũng dài hơn. Nếu có thể đoán trúng thời điểm Riku chuẩn bị ra đòn, thì hoàn toàn có thể lấy nhu thắng cương. Tất nhiên nó chỉ có một cơ hội duy nhất để làm được điều này. Điều chỉnh tư thế sao cho vững vàng nhất, Jack cúi xuống chuẩn bị sẵn sàng cho trận đấu.

Vừa nhìn Jack, Riku vừa giơ cao chân động mạnh xuống đất khiến sàn đấu rung lên bần bật. Thái độ của anh ta thật chẳng khác gì một cơn động

đất đang chuẩn bị phát tiết, mà Jack chính là nạn nhân nằm ngay vùng trung tâm. Chuẩn bị xong, Riku bước ra khỏi vòng tròn súc miệng rồi quay lại, vỗ mạnh tay mở ra...

Do quá tập trung mà Jack vô tình quên mất các nghi thức bắt buộc của *sumo*.

Nó liền bắt chước Riku mở rộng tay cho thấy mình không mang vũ khí. Hài lòng, Riku trở về góc rải muối rồi tiếp tục nhìn trừng trừng. Jack thực sự không thích cái cảm giác này.

Đúng như lãnh chúa Kano nói, *sumo* quả là rất nặng về tinh thần.

Phát hiện Jack thiếu tập trung, Riku lập tức xông tới với tốc độ đáng kinh ngạc so với trọng lượng. Jack thậm chí còn không kịp giơ tay thì đã bị anh ta húc mạnh vào ngực, và bị tát vào má. Dính phải đòn này, toàn bộ kế hoạch của Jack coi như bị phá sản.

Nó trụ lại vừa kịp trước rìa vòng tròn, huy động toàn bộ sức lực ngăn cản cú húc của Riku. Thế nhưng anh ta không lặn tới, mà thay vào đó lại túm tay chân Jack giơ cao quá đầu ném thẳng xuống sàn đất. Cú va chạm cực mạnh khiến Jack cảm thấy long não và xương sọ kêu răng rắc. Đau đớn là vậy nhưng điều làm nó thất vọng nhất là đã đánh mất cơ hội cứu Akiko.

“Quá thất vọng,” lãnh chúa Kano nhận xét trước màn trình diễn kém cỏi của Jack. “Cứ tưởng tay võ sĩ ngoại quốc tiếng tăm lẫy lừng công thủ phải thế nào.”

Dù toàn thân ê ẩm như vừa bị đàn bò giẫm đạp, nhưng Jack vẫn còn sức chiến đấu.

Bằng quyết tâm đáng nể, nó đứng dậy thở dốc, “Tôi... muốn tái đấu... Ba trận thắng hai...!”

Vị lãnh chúa ngạc nhiên nhú mày. “Tinh thần khá đấy. Chấp thuận.”

Jack lấy nước rửa mặt rồi trở lại chỗ vạch trắng. Lãnh chúa Kano phẩy quạt ra lệnh trọng tài cho trận đấu bắt đầu. Riku đã sẵn sàng ở vị trí đối diện.

“Ta sẽ bẻ gãy từng cái xương của ngươi, ngoại quốc,” Riku bẻ cổ tay răng rắc nói.

“Tôi cũng sẽ làm thế,” Jack đáp trả, “bằng mọi cách có thể!”

Trước lời thách thức, Riku giẫm mạnh chân.

Lần này Jack làm đủ mọi nghi thức: từ vỗ tay, giẫm chân, cho đến rải cát. Và nếu Riku có cảm thấy phần nộ vì cho rằng Jack vừa xúc phạm mình, thì

anh ta cũng không hề thể hiện. Mặt của võ sĩ đô vật vẫn trơ ra như đá, điềm tĩnh đến đáng sợ. Có điều, Jack đã rút kinh nghiệm trụ rất vững. Kết quả là một màn rải muối lờm nguýt nhau lại diễn ra. Lợi dụng thái độ kiêu ngạo của Riku, Jack cố tình giả vờ phạm sơ hở. Riku không xông tới, nhưng vẻ đắc thắng đã thoáng hiện trên mặt.

Cả hai lại quay ra rải muối, và ngay khi trở về vị trí thì Riku liền lao tới. Có điều Jack đã nhanh chóng ném đồng muối nó thủ sẵn trong tay vào mắt anh ta. Nhân lúc đối phương không nhìn thấy gì, Jack lén sang bên cạnh gạt chân. Mất đà, Riku chúi người ngã xấp mặt về phía trước khiến không chỉ anh ta, mà cả hai tên võ sĩ từng bắt giữ Akiko đứng cạnh đó cũng kêu lên đau đớn vì bị đè. Cú ngã này thậm chí còn khiến anh chàng võ sĩ đô vật bị gãy vài cái xương sườn.

Một màn trả thù ngọt ngào!

Jack phúi tay nhìn thẳng vào mặt Riku. “Không biết là ai bẻ xương ai ấy nhỉ?”

36

THÁO CHẠY

Với việc Riku không thể tiếp tục thi đấu tiếp trận thứ ba. Jack quay về phía lãnh chúa Kano tuyên bố. “Tôi đã thắng.”

“Không!” Lãnh chúa Kano đáp gọn lỏn. “Người đã chơi xấu.”

“Đây gọi là chiến thuật,” Jack phản pháo. “Chính ông đã nói kết quả một trận đấu vật dựa chủ yếu vào trí não còn gì?”

Bị người khác dùng chính câu nói của mình chặn họng, lãnh chúa Kano giận đến tím mặt, tay ông ta siết chặt đến mức làm cong cả cái quạt. Đúng lúc này thì vị trọng tài thấp bé bước tới.

“Tên ngoại quốc phạm luật,” ông ta tuyên bố, “vì đã đứng quá vạch trắng.”

“Tôi không...”

“Quyết định của trọng tài là cuối cùng.” Lãnh chúa Kano cắt ngang không cho Jack giải thích.

Đến giờ nó mới nhận ra ông ta hoàn toàn không có ý định cho mình cơ hội thắng. Không giữ được bình tĩnh, nó liếc nhìn Akiko đang bị cầm tù dưới chân lãnh chúa thì thầm nói câu “Mãi mãi bên nhau” rồi nhảy phắt khỏi sới vật.

Đám võ sĩ đang vây quanh Riku và hai tên đồng đội bị thương nên chẳng ai chú ý đến màn tháo chạy của Jack. Sau khi tiếp đất, Jack dùng tay chặt cổ tên đứng gần nhất khiến hắn đổ gục như con rối đứt dây rồi nhanh chóng rút lấy thanh gươm của hắn.

Phải đến lúc này thì đội trưởng đội lính canh mới nhận thấy điều gì đang xảy ra, nhưng chưa kịp rút kiếm ứng phó thì đã bị Jack cho đo sà bằng một cú thúc cùi chỏ vào cằm. Nó còn kịp dùng cán kiếm đập vào trán thêm một tên nữa trước khi năm gã còn lại củng cố đội hình rút vũ khí. Đang say đòn, Jack lao thẳng vào huých tung một tên bay về phía Riku rồi dùng kiếm tấn công một tên khác.

Trong lúc Jack quấy rối đội hình địch thì Akiko cũng làm bộ cúi đầu trước khi tung cú đá hậu vào tên lính đứng phía sau khiến tên này văng hẳn ra xa cả một đoạn. Thế rồi bằng một động tác uyển chuyển như mèo, Akiko đứng dậy lao tới giúp Jack, nhưng chưa kịp tới nơi thì bị hai đấu sĩ *sumo* ban này ngăn lại. Bọn họ phóng tới từ hai phía với mục tiêu kẹp cô ở giữa. Có điều Akiko đã kịp thời nhảy vọt lên khiến hai gã khổng lồ đập mặt vào nhau. Âm thanh va chạm rất mạnh vang lên trước khi họ bất tỉnh ngã lăn ra sàn.

Jack chiến đấu quyết liệt, nhưng với chỉ duy nhất thanh *katana* trong tay, phải chống lại bốn võ sĩ rõ ràng là một việc quá sức. Lúc gạt một đường kiếm cắt ngang ngực, nó nghe có tiếng gió phía sau. Không kịp phản ứng, Jack đã chờ cảm giác lưỡi gươm lạnh lẽo xuyên qua da thịt. Nhưng lưỡi kiếm lại đi sượt qua người nó rơi xuống đất trước khi kẻ tấn công la lên đau đớn rồi ngực ngã tại chỗ.

Akiko đã hạ gục kẻ địch bằng một cú song phi vào hông. Nhật thanh kiếm nằm trên đất, Akiko và Jack phối hợp đối phó với ba gã võ sĩ còn lại. Cô tung một chiêu Thu Diệp Thức tước vũ khí một tên trước khi hạ gục tên khác bằng một cú đá móc vào cằm.

“Kế hoạch là gì?” Cô hỏi trong lúc Jack xử lí tên võ sĩ cuối cùng.

“Kế hoạch?” Jack vừa nói vừa vô hiệu hóa đối thủ. “Làm gì có”

“Thế thì phải ra khỏi đây càng nhanh càng tốt.”

Hai đứa bèn chạy về phía cánh cửa dẫn ra ngoài. Jack xoay người đánh những tên lính đuổi theo.

Lãnh chúa Kano, thay vì lo lắng hay kinh ngạc thì lại chỉ quan sát với vẻ hào hứng của một người đang xem thi đấu thể thao. Thái độ tự tin của ông ta khiến Jack thấy chột dạ, nhưng nó không có thời gian để suy nghĩ nhiều, bởi lễ đám võ sĩ đã ủa tới từ khắp các hướng.

Jack và Akiko chiến đấu mở đường máu, họ càng lúc càng đến gần cánh cửa hơn. Dù bị đánh rất rát, nhưng nếu cố gắng có lẽ vẫn chịu được.

Tự do đã ở ngay trước mắt.

Thế rồi lãnh chúa Kano bắt ngờ vỗ mạnh tay. Sảnh đường chuyển từ ồn ào sang im lặng, quân sĩ lùi hết về phía sau. Jack và Akiko thở dốc, hoàn toàn bất ngờ với diễn biến này.

“Xin phép được đính chính. Người đã không làm ta thất vọng,” vị lãnh chúa phát biểu. “Mà ngược lại còn khiến ta nhớ đến truyền thuyết về chú

cóc anh hùng. Một mình dũng cảm dám chống lại cả đoàn quân.”

Thế rồi ông nhìn quanh đám thuộc hạ nằm lổm ngổm khắp võ đường. “Rõ ràng bọn chúng có rất nhiều điều phải học hỏi từ người,” ông ta thừa nhận. “Nhưng rất tiếc, đã đến lúc màn tháo chạy nho nhỏ này kết thúc.”

Lãnh chúa liền gõ quạt vào một chiếc chuông đồng tạo ra âm thanh ngân dài. Cửa võ đường mở tung, quân sĩ đổ vào đông như kiến. Chỉ trong vài giây, Jack và Akiko đã bị bao vây bởi một rừng giáo mác.

Lãnh chúa Kano tiếc rẻ nhìn Akiko. “Đừng trách sao ta không cảnh báo trước.”

37

OAN HỒN

Ba ngày ba đêm dài đằng dặc... không hề thấy tin tức hay bóng dáng Akiko.

Jack hầu như không thể ngủ vì lo lắng. Liệu lãnh chúa Kano có tự tay bẻ cổ Akiko như ông ta từng hăm dọa?

Hay vẫn giữ lại để tra tấn, hành hạ vì màn náo động hôm vừa rồi?

Khác với Jack, Akiko chẳng có mấy giá trị đối với ông ta. Mà cho dù may mắn nhất thì có lẽ cô bé cũng đang bị nhốt trong một căn ngục hôi thối ẩm thấp như thế này, ngày đêm ngồi co ro lo lắng cho số phận của nó. Jack nhìn ra ô cửa sổ nhỏ lấp chấn song, tự hỏi không biết giờ này Akiko có đang cùng ngắm trăng như nó không. Suốt ba ngày nay Jack khắp khởi nuôi hi vọng, nhưng càng lúc nó lại càng thêm tuyệt vọng.

Lãnh chúa Kano là người tàn nhẫn, cai trị bằng bàn tay sắt...

Rơi vào tay người này, có khi chết nhanh đi được lại tốt. Jack chuyển tư thế ngồi trên sàn đất và lập tức rên rỉ vì các vết xước rạn cùng bầm tím khắp người. Lính gác kiểm tra nó hai lần mỗi ngày: khi mang thức ăn - chủ yếu là cơm nguội - một bình nước bẩn, và sau là một trận đòn đau. Tuy không phải dạng đòn có thể khiến Jack bị sứt mẻ khi ra mắt Tướng Quân, nhưng cũng đủ để chuỗi ngày ở trong ngục của nó thê thảm hết mức có thể.

Một con chuột rình mò trong bóng tối khiến Jack phải dùng chân xua đi. Jack rùng mình khi nghĩ đến viễn cảnh một ngày nào đó phải thức dậy với phần tay hay chân bị gặm nát bởi sinh vật đói khát ấy. Nó thật sự không muốn phải mất thêm một ngón tay nào nữa.

Ngay đêm đầu tiên, Jack đã tỉ mỉ quan sát xung quanh tìm đường thoát. Nhưng nằm sâu bên trong khu trung tâm, căn ngục giam nó chính là nơi được kiểm tra canh gác kĩ lưỡng nhất, và ô cửa sổ bé tí kia chính là mối liên kết duy nhất với thế giới bên ngoài.

Bỗng có tiếng nhạc vọng xuống từ tầng trên. Jack nhận ra được tiếng đàn *shamisen*, kèm theo tiếng trống *tsuzumi*, và tiếng nhịp gõ lách cách. Thịnh

thoảng còn có cả một tràng cười, hay vỗ tay thật lớn, vui tươi hoàn toàn trái ngược với tình trạng bây giờ của nó. Jack đoán có lẽ người của Tướng Quân đã tới, và đang được lãnh chúa Kano tiếp đãi. Với cá tính của mình, nhất định ông ta sẽ tìm mọi cách chứng minh lòng mến khách, cũng như phô trương sự kiện bắt được tên tội phạm bị truy nã gắt gao nhất Nhật Bản.

Jack thật sự tuyệt vọng. Nó đã từng trải qua nhiều tình huống ngàn cân treo sợi tóc, nhưng vẫn sống sót được nhờ sự giúp đỡ của bạn bè. Có điều lần này thì chẳng còn ai bên cạnh - để an ủi động viên hoặc lập bàn kế hoạch như trước nữa. Bởi vì tất cả đều đã chết, sắp chết, hoặc chỉ còn là hoài niệm.

Một dòng nước mắt lăn dài trên má Jack. Ở đây chỉ có một mình, thế nên nó cứ để tất cả tuôn trào - giận hờn, buồn tủi, thất vọng. Jack bắt đầu lẩm nhẩm xin lỗi. Tuy người trực tiếp ra tay là bè lũ sai nha triều đình, nhưng nó cũng có một phần trách nhiệm - vì đã không kiên quyết ngăn cản họ đi cùng.

Nén lại cơn nức nở, Jack nghĩ về Jess. Hình ảnh cô em gái nhỏ ngày ngày chờ tàu cập bến hiện ra rất rõ ràng.

“Xin lỗi em,” nó thì thầm, “anh không về nhà được nữa rồi.”

Nhưng Jess trong đầu nó không chịu nghe mà vẫn cứ vẫy tay mãi.

Dẫu mọi thứ đều đã nghiêng về hướng bỏ cuộc, con tim vẫn không cho phép Jack làm điều đó. Nó cố trấn tĩnh. Vì những người đã khuất, nó phải đương đầu với số phận như một võ sĩ thực thụ. Vì em gái - và danh dự của người cha quá cố - nó phải thật mạnh mẽ.

Lau khô mắt, Jack bắt đầu nghĩ tới Benkei - nghi can số một đã bán đứng nó. Bất chấp sự khẳng định của Akiko thì nó vẫn không muốn tin vào điều đó, nhất là sau tất cả những gì cả hai đã cùng nhau trải qua. Benkei có thể là một người kiếm ăn bằng cách lừa đảo, miệng lưỡi lại liến thoắng, và bản tính thì cực kì băng nhăng, nhưng nhất định anh chàng sẽ không đời nào chịu đứng vào hàng ngũ của Shogun và thuộc hạ. Nhưng cho dù Benkei thật sự vẫn trung thành thì cũng khó mà giúp được gì cho Jack. Anh chàng là một ảo thuật gia, không phải võ sĩ được đào tạo để chiến đấu. Hơn nữa muốn công phá pháo đài Kumamoto này xem ra còn khó hơn lên trời. Jack thật sự chưa nghĩ ra cách nào để làm được điều đó - cho dù là với góc nhìn của *samurai* hay *ninja*.

Tay ôm đầu, Jack vắt óc suy nghĩ cách chạy trốn. Nhưng kết quả vẫn chỉ là như cũ. Bị nhốt chặt trong tù, việc bị áp giải về Edo, và bị thi hành án

tử... chỉ còn là vấn đề thời gian.

Cửa nhà ngục mở tung.

Đã quen với thông lệ hằng ngày, Jack chờ một bàn tay túm áo mình xoắn dây - hoặc để đánh, hoặc để chuẩn bị dẫn đi.

Nhưng không thấy tên cai ngục nào xuất hiện cả.

Thay vào đó, một oan hồn lơ lửng bay vòng quanh phòng - môi đỏ như máu, mắt đen tựa màn đêm, mình vận áo bào xanh mờ nhạt dưới ánh trăng.

Jack kinh ngạc nuốt nước bọt. Khuôn mặt này vừa nãy còn xuất hiện trong mơ, mà giờ đây đã lượn lơ ngay trước mắt.

“T... tớ đã cố giúp cậu,” Jack giải thích. “Cứu tất cả các cậu....”

“Cứu tớ?” Oan hồn lặp lại rồi nhoẻn cái môi đỏ mỉm cười. “Jack à, hình như cậu nói ngược rồi đó.”

ĐÀO KABUKI

Oan hồn tiến lại gần hơn, khuôn mặt trắng bệch hiện lên nét lo lắng.

“Cậu có sao không đấy, Jack? Đừng nói là bị tổn thương gì nặng quá rồi đấy nhé?”

Chuyên nghiệp nhưng cũng rất đổi thân thuộc, oan hồn cẩn thận kiểm tra các vết thương trên người Jack. Ở cự li gần, nó nhận ra khuôn mặt Miyuki dưới lớp phấn dày và son môi. “Cậu còn sống!” Nó thở hắt.

“Tất nhiên,” nữ sát thủ hài lòng khi nhận thấy Jack vẫn tỉnh táo tuy thương tích đầy mình. “Giờ thì bớt ngạc nhiên lại và chuẩn bị rời khỏi đây thôi.”

“Nhưng... tớ cứ tưởng... cậu đã chìm dưới biển,” Jack ấp úng, nó thực sự không thể tin vào điều kì diệu ngay trước mắt.

“Trông tớ có giống đứa vừa bị đuối nước không?” Cô mỉm cười nhìn nó nói.

Jack lắc đầu rồi ôm chầm lấy nữ sát thủ. “Tớ cứ tưởng đã mất cậu vĩnh viễn rồi.”

“Sẽ cần nhiều hơn một cơn bão mới mong làm được việc đó nhé,” Miyuki thì thầm trong lúc cũng âu yếm ôm lại Jack. “Thôi nào, còn phải chuẩn bị nữa.”

Cô lấy chồng quần áo để ngoài hành lang ra đặt trước chân Jack. Nó nhặt món đồ đầu tiên lên - đai *obi* họa tiết anh đào. Lục qua hàng loạt các bộ tiếp theo, những gì Jack tìm được là áo yếm hồng nhạt, *kimono* đỏ có họa tiết vàng, một đôi găng tay trắng, vài chiếc kẹp tóc, lược ngà voi cỡ lớn, tất *tabi*, và cả dép *geta*.

“Nhưng đây là đồ con gái mà!” Nó thốt lên.

“Chính xác,” Miyuki nói trước khi đội bộ tóc giả lên đầu Jack. “Lớp hóa trang hoàn hảo cho *ninja*. Tổ sư Soke dạy cho cậu bảy cách rồi chứ gì? Còn đây là cách thứ tám! Giả làm đào *kabuki*.”

Miyuki nhặt chiếc áo yếm lên đưa cho Jack rồi quay lại giục. “Nhanh nhen lên! Tụi mình không có nhiều thời gian đâu.”

Jack định bắt đầu mặc, nhưng rồi lại dừng lại. “Tớ phải tìm Akiko đã... nếu không sợ muộn mất.” Nó định chạy ra cửa thì bị Miyuki tóm lại.

“Người đã tìm được rồi,” nữ sát thủ tiết lộ.

“Thế sao không thấy tới?” Jack sợ điều tồi tệ nhất đã xảy ra.

Miyuki nhìn nó theo kiểu có thể mà cũng hỏi. “Đang bận trang điểm chứ sao nữa?”

Ban đầu Jack còn tưởng Miyuki nói đùa. Nhưng rồi chợt nhận ra điều này có nghĩa là Akiko vẫn còn sống, và lập tức vui mừng đến mức tim nó muốn nhảy cả ra ngoài. Mới đây thôi nó còn đang đứng trên bờ vực tuyệt vọng, ấy vậy mà bây giờ đã tìm thấy Miyuki và Akiko, và nhất là cả hai vẫn an toàn. Jack nhặt vội đồng quần áo lên, hào hứng nghĩ tới lúc tái ngộ.

“Tớ tìm thấy cô nàng ở ngay căn ngục đầu tiên,” Miyuki vừa giải thích vừa giúp đỡ Jack. “Chắc giờ này cũng hóa trang xong rồi.”

“Bộ *kimono* này... chật quá,” Jack than phiền.

“Trong kho của Okuni thì bộ này đã là to nhất rồi.”

“Okuni?” Jack thốt lên trong lúc Miyuki buộc chặt tấm đai lưng thành hình nơ.

Miyuki gật đầu. “Chị ấy và gánh hát của mình đang ở tầng trên biểu diễn cho lãnh chúa Kano xem.”

“Họ đồng ý giúp tớ ư?”

“Vốn dĩ họ vẫn xem cậu như người hùng vì đã có công cứu mạng ngài sao tiếm năng nhất mà,” nữ sát thủ bắt đầu dùng trâm và kẹp trang trí mái tóc giả. “Rồi, giờ đến khâu trang điểm.”

Miyuki lấy từ trong tay áo ra một cái hộp với đầy đủ phấn son các loại. Ngoài ra còn có sáp ong, cọ, than đen, và một cái tô mà cô dùng để trộn bột trắng với chỗ nước uống còn thừa của Jack.

“Nhắm mắt lại nào,” Miyuki nói trước khi thoa sáp ong vào tay rồi trát một lớp mỏng lên cổ và mặt Jack. Tiếp theo, cô dùng cọ và phấn trắng pha nước bôi cho đến khi những phần da thịt lộ ra ngoài của Jack đều biến thành một màu trắng xóa.

“Bước đầu tiên đã xong,” Miyuki nói trước khi dùng bột biến thẩm ướm một lượt.

Cô nhặt mẫu than lên. “Đừng chuyển động hay chớp mắt. Sai lầm là hỏng ăn hết đây.”

Jack ngồi im như tượng cho nữ sát thủ kẻ chân mày. Nằm cao tận trên trán, hai vạch thẳng màu đen này khiến ngạc nhiên cùng cực trở thành biểu cảm duy nhất mà Jack có thể thể hiện - và đây cũng chính là suy nghĩ của nó về việc được gặp lại Miyuki. Trong đầu Jack ngập tràn những câu hỏi, như kiểu làm sao Miyuki sống sót, làm sao tìm thấy nó, và quan trọng nhất là, số phận Yori và Saburo giờ ra sao. Nhưng nó biết giờ không phải là lúc để thắc mắc nhiều, thoát khỏi tay lãnh chúa Kano, và tha hồ muốn hỏi gì thì hỏi.

Jack thở hắt khi nhớ đến bản *hải đồ*.

“Ngồi im,” Miyuki cảnh cáo, cô không hề muốn viên than đi lạc ra ngoài.

Dù không thấy bọn thuộc hạ trình túi hành lí lên cho lãnh chúa Kano, nhưng khả năng cao là bản *hải đồ* đã rơi vào tay ông ta. Dẫu rất đau lòng, nhưng Jack biết nó không còn bất kì sự lựa chọn nào khác ngoài ra đi mà không thể mang theo bản *hải đồ*.

“Ngẩng mặt lên nào,” Miyuki hướng dẫn trong lúc cẩn thận kẻ mắt cho Jack.

“Mím môi như thế này,” cô vừa nói vừa trề môi như kiểu đang chuẩn bị hôn ai đó.

Jack bắt chước làm nữ sát thủ phá lên cười.

“Từ từ đã, chàng trai Anh Quốc,” cô trêu Jack rồi bôi môi nó thành màu đỏ loét.

Mặc trang phục con gái, mặt thì trát đầy phấn, sẽ là đối trá nếu bảo Jack không cảm thấy khó chịu. Nhưng muốn trốn thoát thì đây chính là phương án duy nhất. Với việc lính canh dày đặc ở khắp nơi, Jack cần phải vô hình - hoặc chí ít cũng không thể nhận ra.

Miyuki lùi lại chiêm ngưỡng tác phẩm của mình và ngay lập tức cau có.

“Sao vậy?” Jack chột dạ.

“Xem ra khó hơn là tớ nghĩ,” cô thở dài.

Bỗng có tiếng cười khúc khích khiến hai đứa vội vàng quay đầu lại và phát hiện Akiko đứng ngay trước cửa trong trang phục *kimono* màu ngà voi có trang trí hình hạc. Cũng như Jack, mặt cô đắp phấn trắng, mắt kẻ đen, môi bôi son đỏ. Nhưng khác ở chỗ là trông cô toát lên khí chất rất thoát tục.

Akiko dùng một tay che miệng, cố nén lại cơn buồn cười.

“Suýt!” Miyuki tỏ vẻ khó chịu trong lúc thu dọn dụng cụ.

“Xin lỗi,” Akiko thì thầm, “nhưng tớ chưa từng thấy Jack...”

“Xinh đẹp như vậy hả?” Jack nghiêng đầu chớp chớp mắt.

“Thấy buồn cười thì có!” Miyuki phì cười. “Chỉ mong bọn lính không để ý kĩ thôi.”

Jack cố nhét chân vào đôi guốc gỗ rồi bước tới chỗ Akiko. “Tớ lo quá. Cứ sợ lãnh chúa Kano đã...”

Akiko nắm tay nó siết thật chặt. “Bọn lính không dám làm gì vì lãnh chúa còn có kế hoạch khác. Chính tớ đây mới thực sự lo cho cậu...”

“Và tất cả mọi người sẽ lo lắng cho chúng ta, nếu còn không mau mau di chuyển,” Miyuki cắt ngang trước khi cố tình xen vào giữa Jack và Akiko để bước ra ngoài. “Buổi trình diễn *kabuki* cũng gần kết thúc rồi đấy.”

Akiko tương đối khó chịu trước hành động này của Miyuki, nhưng vẫn im lặng không nói gì. Dù hai cô gái không ưa nhau - một phần do mỗi thù hằn đời đời kiếp kiếp giữa võ sĩ và *ninja* - nhưng giữa họ vẫn tồn tại sự tôn trọng nhất định về mặt kĩ năng chiến đấu.

Xác định rõ mối nguy hiểm rình rập phía trước, ba người cẩn thận bước đi trong hành lang tăm tối. Jack nhìn thấy bốn tên lính canh nằm sóng xoài dưới sàn, một bình rượu *sake* và vài cái cốc uống dở nằm trên bàn đá ngay bên cạnh.

“Thuốc ngủ,” Miyuki giải thích rồi nhanh chóng thu dọn chứng cứ.

Nhẫn giả phải luôn như cơn gió - biết được, mà không thấy được, Jack nhớ lại những bài học của thầy Soke. Thành thạo, khéo léo, và luôn cẩn thận trong công việc chính là những đức tính mà Jack ngưỡng mộ nhất ở nữ sát thủ.

Bị bó buộc bởi bộ *kimono* chật chội, lại phải đi đôi dép không vừa chân khiến Jack di chuyển rất chậm chạp, đến mức Akiko và Miyuki phải mỗi người đỡ mỗi bên đi cho nhanh.

“Hãy cầu nguyện rằng chúng ta sẽ không phải chạy!” Miyuki thì thào.

MIE

“Đến rất đúng lúc,” Okuni nói khi Jack, Akiko và Miyuki lên đến rìa sân khấu. Cô hơi nhú mào trước ngoại hình của Jack, nhưng không bình luận gì. “Tối phân đoạn cuối cùng rồi.”

Junjun và sáu cô gái khác, tất cả đều xứng xính trong trang phục sắc sỡ, đứng cạnh cánh gà chờ tới lượt trình diễn. Jack nhìn qua khe hở thì thấy lãnh chúa Kano và khách của ông ta ngồi ở hướng đối diện, một cái bục được chạm trổ tinh xảo, bao phủ bởi xà nhà bằng vàng. Vị lãnh chúa ngồi chễm chệ trên bục trung tâm, nhịp quạt theo giai điệu từ ba nhạc công trên sân khấu. Mười quan sai cấp cao ăn mặc sang trọng ngồi thành hai bên. Bốn trong số đó mang gia huy của Shogun - ba cây thực quỳ đâm vào nhau thành hình tròn. Ngoài ra còn có ba mươi võ sĩ thuộc đội cận vệ của Tướng Quân khuỵu gối bên ngoài xem trình diễn.

Nhưng điều khiến Jack ngạc nhiên hơn cả lại chính là nhân vật đang biểu diễn trên sân khấu.

Cùng lúc tung hứng năm quả trứng, người này ném chúng lên cao đến mức gần chạm phải xà, rồi chụp lại từng quả một, trước khi lần lượt biến chúng thành chim sẻ bay đi mất.

“Thật không thể tin được!” Một vị quan thốt lên. “Quả trứng biến thành con chim nhỏ.”

Cả khán đài vỗ tay không ngớt. Đến lãnh chúa Kano cũng phải xếp quạt lại tán thưởng. Anh chàng ảo thuật gia tóc tai bờm xờm cúi đầu thi lễ rồi lui vào bên trong.

“Quá tuyệt vời!” Junjun hào hứng. “Anh đã làm bằng cách nào vậy?”

“Một ảo thuật gia giỏi sẽ không bao giờ tiết lộ mánh khóe của mình!” Anh chàng toét miệng cười tới tận mang tai.

“Benkei!” Jack thì thầm, vừa vui mừng vừa nhẹ nhõm vì bạn mình vẫn an toàn. Benkei chẳng những không phải kẻ phản bội, mà ngược lại còn chính là ân nhân của nó!

Benkei quay lại, nhìn tới nhìn lui hai lần, rồi bật cười, “Hóa trang rồi đây hử, *nanban!*”

“Be bé cái mồm!” Miyuki rít lên. “Lỡ bị người khác nghe thấy thì sao?”

Anh chàng ảo thuật gia lập tức im bật, tay làm động tác khâu mồm trong lúc nhạc công đã đổi giai điệu khác, báo hiệu đã đến lúc màn trình diễn của Junjun và nhóm vũ công bắt đầu.

“Sẵn sàng đi,” Benkei quá háo hức để có thể giữ yên lặng. “Junjun giỏi cực ấy!”

Bao quanh bởi những vũ công còn lại, Junjun bắt đầu lắc lư như đang trình diễn một điệu múa nghi lễ Phật giáo. Tiếng đàn, tiếng trống, tiếng nhịp gỗ như càng làm bật rõ từng động tác. Cô di chuyển quanh sân khấu bằng những bước nhảy thanh thoát nhẹ tựa lông chim bay trong không khí, đôi tay diễn những cử chỉ phức tạp như thể khống chế cả không gian.

“Mong là màn này thật ngắn gọn,” Miyuki lầm bầm. “Chúng ta không có nhiều thời gian.” Giống như hầu hết những người còn lại, Jack thực sự bị cuốn hút bởi màn trình diễn của Junjun, nhưng cũng đồng cảm với lo lắng của Miyuki.

Màn vượt ngục của nó và Akiko có thể sẽ bị phát giác bất kì lúc nào - dấu vết, đổi ca, hay thậm chí là báo động nếu một trong số bốn võ sĩ bất tỉnh kia hồi phục.

Junjun vẫn tiếp tục bay lượn trên sân khấu, cố tình để hở cổ và cổ tay. Đến lúc cao trào, cô đột ngột làm một động tác khó, chân trái giẫm mạnh xuống sàn, tay phải đưa ngang mặt đất, tay trái chĩa thẳng lên trời. Cô mở rộng cặp mắt, phối hợp hoàn hảo với khuôn mặt xinh đẹp tựa búp bê. Phản ứng tạo ra là bất ngờ và ấn tượng đến mức gần như toàn bộ khán đài đều thở hắt ra vì kinh ngạc. Jack chưa từng thấy cảnh tượng tương tự bao giờ. Và chắc chắn nó không phải người duy nhất, vì đến lãnh chúa Kano cũng phải há hốc mồm ra ngạc nhiên.

“Động tác này tên là *mie*,” Okuni nói giọng tự hào. “Chị nghĩ ra nhằm mục đích tấn công cảm xúc của khán giả đúng vào lúc cao trào. Đây cũng chính là một trong những lí do gánh hát này gặt hái được nhiều thành công.”

Tiếng đàn, tiếng trống, và cả tiếng nhịp gỗ tăng tốc đến chóng mặt, rồi ngừng hẳn. Khoảng lặng sau đó dài đằng đẵng. Phải đến khi Junjun lưỡng lự cúi đầu thì khán giả mới bắt đầu phản ứng. Đám võ sĩ không dám manh động mà tất cả đều chờ ý kiến của chủ tướng. Cuối cùng, lãnh chúa Kano

đứng dậy vỗ tay và cả khán phòng lập tức ngập tràn những âm thanh tán thưởng.

Junjun cúi đầu chào thêm lần nữa trước khi Okuni cũng bước ra dẫn ngôi sao sáng nhất của mình đến chào hỏi lãnh chúa. Sau khi xong hết những thủ tục bắt buộc, hai người mới quay lại đằng sau cánh gà. Đám vũ công bu lại xung quanh Junjun to nhỏ chúc tụng, nhưng lập tức bị Okuni xua đi thu dọn đạo cụ và hành lí. Để hòa nhập với môi trường, Jack, Akiko và Miyuki cũng tích cực phụ giúp, bỏ lại Benkei một mình đang cửa cấm Junjun.

“Cậu nghĩ chúng ta còn bao lâu nữa?” Jack hỏi Miyuki.

“Còn tùy,” cô nói trong lúc gấp tấm áo *kimono*. “Công dụng của thuốc ngủ có thể kéo dài cả đêm... hoặc chỉ trong vài giờ.”

Sau khi giải quyết công việc với thủ quỹ của lãnh chúa, cũng như xin lỗi vì phải lên đường vội để đến kịp Shimabara vào sáng hôm sau, Okuni dẫn gánh hát quay trở ra phòng khách. Jack bước đi chập chững cạnh Akiko và Miyuki. Nó cúi đầu thật sát lúc đi ngang qua lãnh chúa Kano, người này giờ vẫn dán mắt vào Junjun. Chính nhờ điều này mà Jack và Akiko mới thoát trót lọt.

Cả đoàn đi xuống thêm vài tầng nữa, ra khỏi tháp trung tâm, băng qua khoảng sân mà mới cách đây ba hôm Jack và Akiko còn bị bọn lính thô bạo kéo đi. Khu vực cổng sân có tám võ sĩ đứng gác, trừng mắt nhìn từng người một dưới ánh lửa bập bùng.

Jack thật sự thấy căng thẳng. Đây có lẽ sẽ là cửa ải đầu tiên. Liệu nó có giữ được vỏ bọc của một cô đào *kabuki*? Với thân hình cao to và đồ sộ hơn hẳn, tiếng guốc Jack bước đi cứ huỳnh huỵch trên sân. Hơn nữa trong lúc mồ hôi ra như nước, chẳng biết lớp phấn trang điểm giờ đã thế nào. Miyuki thật điên rồ khi nghĩ kế hoạch này sẽ thành công. Bất kì người nào cũng đều có thể nhận ra nó không phải là con gái!

Nhưng dù sao cũng đã quá muộn để đổi ý. Sau khi nhận được giấy ra vào của Okuni, tên đội trưởng ngoắc tay cho phép đoàn đi qua. Jack cùng mọi người bước lên phía trước. Tuy đám binh sĩ ngắm nhìn rất chăm chú, nhưng chủ yếu là tập trung vào các cô gái, chứ hoàn toàn không nghĩ đến chuyện có tù binh lẫn bên trong. Lúc Jack bước qua, chẳng ai thèm nhìn nó đến lần thứ hai.

Vui mừng vì thoát nạn, Jack vừa thở phào nhẹ nhõm... thì Miyuki ghé tai thì thầm, “Mới được một trong số bảy trạm gác thôi.”

Qua mỗi cổng, lòng tự tin của Jack lại càng tăng lên. Đám lính gác bị vẻ đẹp của các cô gái làm cho mê mẩn nên mất cảnh giác hơn. Họ đa phần đều lơ là hơn là cản trở. Với Okuni và Junjun đi trước dần đường, gánh hát lần lượt vượt qua thêm năm chốt canh.

“Cái cuối cùng,” Miyuki nói với Jack trên đường đi ra cổng chính dẫn vào pháo đài. Lính gác ở đây tương đối dày, gươm giáo kĩ càng đứng làm hai hàng. Phía trước mặt là khu dân cư, đồng thời cũng là khoảng trời tự do. Đối với Jack, viễn cảnh vùng lên chạy ra ngoài thật sự rất hấp dẫn. Thế nhưng nó vẫn phải cố gắng giữ nhịp độ an toàn. Điều tồi tệ nhất có thể xảy ra lúc này chính là một cú vấp ngã.

Đám lính liên tục tầm tia, các cô gái cũng mỉm cười khúc khích chú ý. Okuni đưa giấy thông hành cho tên đội trưởng, một người đàn ông lông lá rậm rạp, mắt lồi, râu rể tre. Gã này liếc tờ giấy đúng một lần, rồi đưa mắt đảo quanh người Okuni một lượt, rõ ràng quan tâm đến nữ sắc hơn là nhiệm vụ.

Akiko và Miyuki bước đi hai bên Jack, cố gắng che chắn nó khỏi ánh mắt của bọn lính gác. Jack cũng cẩn thận cúi đầu, cố gắng bước đi sao cho thật nhẹ nhàng uyển chuyển. Phía trước, Benkei đã qua cổng, và chỉ mười bước nữa thôi thì Jack cũng sẽ...

“ĐỨNG LẠI!” Tên đội trưởng bất ngờ yêu cầu.

Hắn cầm đầu thương trực tiếp ngăn Jack, chia gánh hát ra làm hai. Tim nó đập như muốn nhảy tung ra bên ngoài.

Người đàn ông đưa cặp mắt lồi nhìn quanh Jack một lượt.

“Tên?” Ông ta thắc mắc.

Jack cố nở nụ cười gượng gạo trong lúc nghĩ cho mình một cái tên.

Thế rồi nó chợt nhớ đến màn trình diễn của Benkei và đáp bằng chất giọng eo éo, “S... s... Suzume.”

Đội trưởng đội gác cổng gõ ngón tay lên chuôi kiếm trầm ngâm. Khẽ liếc nhìn, Jack nhận thấy Miyuki đã rút dao găm giấu trong tay áo. Akiko cũng sẵn sàng chiến đấu. Một cuộc đụng độ lớn có thể xảy ra bất kì lúc nào.

Gã võ sĩ mắt lồi cúi sát tới mặt Jack. “Chậc, con chim nhỏ à,” ông ta thì thầm nói vào tai nó, “em làm anh xao lòng rồi đó.”

Jack nhảy thót lên vì bị bóp mũi.

“Muốn ghé chơi tổ của anh không?” Ông ta nhòe miệng cười dâm dăng.

“Không được rồi!” Jack cố đối đáp khôn khéo nhất có thể. “Chim sẻ nhỏ phải bay về phương nam.”

Rồi làm bộ như mình bị uất ức, nó cong cớn đẩy ngọn giáo sang một bên.

“Sớm trở lại nhé, Suzume!” Tay đội trưởng gọi vọng lại từ phía sau.

“Mơ đi”, Jack thầm nghĩ trong lúc bước qua cánh cổng theo cách nhanh nhất mà đôi guốc gỗ bên dưới cho phép.

40

ĐOÀN TỰ

“Thành công rồi!” Benkei thốt lên khi gánh hát rẽ vào con phố nhỏ, bỏ lại pháo đài khuất dạng sau lưng.

Miyuki lắc đầu. “Đừng nhắc tới hai chữ này cho tới khi chúng ta an toàn lên phà, và đi được nửa đường đến Shimabara.”

“Tớ vẫn chưa tin được là kế hoạch của cậu lại thành công đấy,” Jack nói trong lúc nắm tay Akiko giữ thăng bằng để đi nhanh hơn. Okuni dẫn cả đoàn đi giữa đường phố vắng lặng hướng về phía bến tàu. Phải vài tiếng nữa trời mới sáng, nhưng họ muốn bắt được ngay chuyến phà đầu tiên.

“Cái khó tin nhất là ông đội trưởng đó lại thích cậu kìa,” Akiko lắc đầu vẻ không thể hiểu nổi.

“Nhiều người có sở thích rất kì lạ,” Miyuki nhận xét. “Với cả, công đầu không phải là của tớ. Chính Benkei là người đã đề nghị nhờ gánh hát giúp đỡ đấy.”

“Tôi nợ anh một mạng, Benkei,” Akiko cúi đầu hối hận vì đã nghi ngờ lòng trung thành của anh chàng ảo thuật gia.

Benkei khiêm tốn nhún vai. “Chỉ là chuyện thường ngày đối với Benkei Vĩ Đại thôi!”

Đoàn kịch *kabuki* tiếp tục băng qua cầu vượt sông Shira.

“Nhưng làm sao cậu và Miyuki gặp được nhau vậy?” Jack thắc mắc.

“Nhìn cái là biết ngay mà,” anh chàng cười toét miệng.

Jack và Akiko đứng sững lại. Con bạch mã của Akiko đang được buộc ngay trước nhà trọ. Đứng bên cạnh là có một chàng võ sĩ bụng phệ với cặp chân mày rậm rạp và nụ cười tươi tắn, cùng một cậu bé nhỏ nhắn trong trang phục nhà sư tay mang quyền trượng. Hình ảnh mờ ảo giữa con đường tăm tối khiến họ trông rất giống những hồn ma.

“Saburo... Yori...,” Jack không dám gọi to vì sợ ảo giác sẽ tan mất.

Nó mở rộng tay chạy về phía hai người bạn thân thiết, vội vã đến mức ngã sấp mặt vì vấp hai chân vào nhau. Saburo và Yori liền bước tới đỡ nó dậy.

“Cẩn thận chứ, tiểu thư,” Saburo không bỏ qua cơ hội trêu ghẹo ngoại hình lúc này của Jack. “Phố xá về đêm nguy hiểm lắm. Lỡ đâu gặp phải kẻ xấu thì toi!”

Jack nhìn Saburo, rồi Yori, rồi lại Saburo, không dám tin vào chính mắt của mình.

“Akiko!” Yori vui mừng reo lên khi nữ võ sĩ cũng gia nhập màn đoàn tụ.

“Tốt quá rồi,” cô mỉm cười tươi tắn. “Jack cứ tưởng các cậu đã chết chìm rồi cơ.”

“Cũng suýt đấy chứ,” mặt Saburo thoáng nét hẫng.

“Thế làm sao các cậu thoát được cơn bão? Rồi tìm được tớ nữa?” Jack thắc mắc.

“Để sau đi,” Miyuki cắt ngang trong lúc thu dọn hành lí đặt cạnh cửa nhà trọ.

“Lo bắt đò cái đã.”

“Chỉ mong lần này đừng đụng bọn hải tặc!” Saburo đưa dây ngựa cho Akiko rồi cũng đi nhặt túi của mình.

Akiko nhẹ nhàng vuốt ve bờm con tuần mã, đôi mắt hơi ngấn nước. “Tớ cứ ngỡ sẽ không bao giờ được gặp lại Bóng Tuyết nữa rồi chứ. Cảm ơn cậu, Saburo.”

“Cảm ơn nhầm đối tượng rồi. Yori mới là người nhận ra nó.”

“Tớ phát hiện gia huy của cậu trên yên ngựa và tưởng nó bị Benkei trộm đi,” Yori giải thích.

“Đúng vậy.” Benkei xen vào bảo vệ nhân phẩm.

“Thế anh tính làm gì mà chất đống toàn bộ hành lí của họ đi về hướng cổng thành thế hả?” Saburo thách thức.

“Tìm chỗ cất an toàn,” anh chàng ảo thuật gia cố tỏ ra thật thà nhất có thể. “Sau khi tìm được giấy thông hành, tôi quay lại nhà trọ thì phát hiện có võ sĩ đứng trước cổng bèn chui ra nấp sau chuồng ngựa. Chờ cho chúng dẫn Jack và Akiko đi, lão chủ thì bặn thu gom tiền thưởng, tôi mới lén lại được vào trong.”

“Thì ra chính ông ta là kẻ đã báo tin,” Akiko phẫn nộ, “mặc dù đã nhận tiền đầy đủ!”

Benkei lắc đầu. “Chính xác là vợ ông ấy, Momo.”

“Hèn gì tớ cứ có cảm giác bị theo dõi,” Jack nhớ lại ánh mắt quá chân thực của bức ảnh người đánh đàn trên tường phòng.

“Tóm lại sau đó tui vào thu gom hành lí, kiếm, cung rồi ra chỗ con ngựa. Không biết phải đi đâu, tôi bèn...”

“Cậu lấy lại được tất cả ư?” Jack cắt ngang. “Tớ cứ tưởng họ phải thu gom đi rồi chứ?”

Yori bước tới đưa cái túi cho Jack. “Tớ vẫn giữ cho cậu đây.”

“Thế thì quá an tâm rồi,” Jack mỉm cười với cậu bạn nhỏ khi cảm nhận được sức nặng quen thuộc của bản *hải đồ*.

Nó đưa mắt nhìn một lượt Yori, Saburo, Miyuki, và cả Akiko. Tất cả những người bạn còn sống đều đã tập trung đầy đủ - như thể vòng tròn *enso* hoàn hảo khác đã được vẽ ra trong cuộc đời Jack vậy.

“Thật mừng được đoàn tụ với các cậu...”

“Các em có định đi không đấy?” Okuni, người vẫn đang đứng chờ cùng các cô gái của mình lên tiếng hối thúc. Là chủ gánh hát, cô hiểu rõ mình đã đặt tất cả vào vòng nguy hiểm như thế nào khi dám giúp kẻ thù của Tướng Quân chạy trốn.

Jack chất hành lí lên Bóng Tuyết rồi cùng mọi người gia nhập đoàn đi theo hướng tây dọc con đường chính dẫn ra ngoài Kumamoto, vẫn trong lớp vỏ bọc đào hát, Jack không tiện mang vũ khí nên cặp kiếm cũng được giắt cạnh yên ngựa. Akiko và Miyuki bước hai bên ngăn ngừa sơ suất, còn Saburo và Yori đi sau dẫn Bóng Tuyết.

Bến cảng nằm khá xa khu dân cư. Đoàn lại di chuyển rất chậm do phải tránh lính canh, nên khi đến được nơi thì ánh bình minh đầu tiên cũng đã bắt đầu ló dạng. Jack có thể nghe rõ tiếng sóng biển nhịp nhàng, màn đêm cũng rút dần để lộ bờ vịnh ngay trước mắt. Bốn con phà gỗ to lớn nằm cạnh những chiếc tàu đánh cá nhỏ hơn neo theo khắp chiều dài của bến. Khi đến gần hơn thì chốt canh cũng xuất hiện, với hàng rào tre và một cái chòi ngủ nhỏ.

“Thế vụ giấy thông hành tính sao?” Jack hỏi Benkei. “Mấy cái ba ngày trước còn giá trị không?”

“Rất tiếc là không, nhưng cậu đừng lo lắng,” Benkei tự tin đáp. “Các gánh hát là đối tượng ưu tiên. Chúng ta sẽ không bị hỏi han gì nhiều đâu.”

Họ tiếp tục di chuyển đến trước chốt, một gã lính canh mắt mũi lơ đãng bước ra từ cái chòi.

“Dừng!” Hăn gào lên. Râu ria xồm xoàm cùng cặp mắt hí ti tiện, người đàn ông mệt mỏi chống thương ngáp rõ to.

Nhìn vào chòi, Jack thấy ít nhất cũng phải hơn chục tên võ sĩ khác đang say giấc ngủ. Mặc dù đều được vũ trang đầy đủ nhưng không hề đáng ngại trong tình trạng thế này.

“Làm gì đi sớm vậy?” Tên lính thắc mắc. “Mặt trời còn chưa ló dạng nữa!”

“Em muốn giữ chỗ trên chuyến phà đầu tiên cho gánh hát của mình,” Okuni xởi lởi giới thiệu.

Nhưng tên lính không có vẻ gì là bị thuyết phục. “Nghệ sĩ hả? Toàn bộ các người ư?”

Okuni gật đầu. “Có thể quan gia cũng từng nghe qua rồi đấy. Chúng em trình diễn *kabuki* khắp mọi vùng miền mà.”

Nhưng đáp lại chỉ là một lời nạt nộ. “*Kabuki? Kabuki* là cái quái gì? Đâu, diễn thử coi. Ta nói người ấy.”

Hăn dùng mũi thương chỉ vào đối tượng, nhưng không ai chuyển động. Jack đang thấy thắc mắc thì chợt nhận ra mình chính là đối tượng bị nhắc tới.

“Suzuki hơi nhút nhát... và vẫn còn trong giai đoạn học nghề,” Okuni lấp liếm. “Hay quan gia thưởng lãm tài nghệ Junjun đi? Con bé là đào chính của cả đoàn.”

“Nhút nhát?” Tên lính cân nhắc lời nói của Okuni rồi nheo mắt nhìn Jack vẻ nghi ngờ. “Nếu ả mà trình diễn không ra hồn thì đừng hòng một kẻ nào được bước chân lên phà.”

41

ĐIỆU JIG

Tên lính nghiêm mặt đứng khoanh tay chờ màn trình diễn bắt đầu. Những gã võ sĩ khác cũng chui ra khỏi chòi xem chuyện gì đang xảy ra. Họ chớp mắt một hồi khi nhận ra sự xuất hiện của rất đông các cô gái, trước khi tụ tập thành vòng tròn háo hức mong chờ trò vui buổi sớm.

Jack nuốt nước bọt trong lúc ba nhạc công lấy nhạc cụ chờ hiệu lệnh bắt đầu. Akiko và Miyuki miễn cưỡng bước ra ngoài, trong lòng thầm hỏi không biết nó sẽ hành động như thế nào. Từ chối nhảy chỉ càng tăng thêm tính khả nghi, mà trở lại Kumamoto hoàn toàn không phải giải pháp tốt. Còn rút kiếm ra chiến đấu chỉ là giải pháp cuối cùng, vì sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến thành viên gánh hát.

Jack bắt buộc phải nhảy.

Nó cởi dép gỗ đứng ra giữa đường, lưỡng lự gật đầu ra hiệu cho các nhạc công. Giai điệu và âm thanh truyền thống Nhật Bản đối với một người phương Tây như nó mà nói thật sự vô cùng lạ lẫm.

Không thể tách bạch từng nhịp, Jack cứ đứng đó lắc lư, chẳng biết làm sao để bắt đầu, trong khi đám võ sĩ thì cứ dán chặt mắt vào nó.

“Nếu cái này là *kabuki*, thì xin lỗi con chó của ta còn nhảy đẹp hơn!” Tên lính canh nạt.

Jack biết mình phải làm gì đó, cho dù có xấu hổ mấy cũng được. Nó hiển nhiên không thể tái diễn điệu nhảy mê hoặc của Junjun, nhưng đám võ sĩ ở đây chưa từng xem *kabuki* bao giờ nên chỉ cần làm tốt thì dễ thường vẫn sẽ được chấp nhận. Mà Jack thì chỉ biết duy nhất một điệu nhảy - jig.

Jack kéo tay áo lên rồi bắt đầu nhảy mà chẳng quan tâm gì đến nhạc nhè nhẹ nữa. Nó cứ thế bật từng từng, tay đưa lên đưa xuống, cố bắt chước như những gì Ginsel, thủy thủ đoàn người Hà Lan từng hướng dẫn trên tàu *Alexandria*. Kéo hết vạt váy bên này đến vạt váy bên kia, Jack khuỳnh chân nhảy múa. Đến đoạn cao trào, nó xoay người tại chỗ rồi đặt một tay lên

hông, đá chân trái lên cao, trong đầu tưởng tượng đến những giai điệu huyết sáo quen thuộc, vẻ mặt tươi cười hơn hở.

Okuni và gánh hát quan sát màn trình diễn này với tâm trạng vừa ngạc nhiên vừa hoang mang cao độ. Akiko và Miyuki thì mỉm cười động viên, nhưng cũng rất miễn cưỡng. Saburo lắc đầu ngao ngán, còn Benkei thì hầu như không nén nổi cơn buồn cười. Duy chỉ có Yori là nhiệt tình vỗ tay như đã biết từ trước vậy.

Nhưng tay lính gác lơ đãng và những võ sĩ khác thì vẫn đứng đó với bộ mặt không chút cảm xúc.

Jack thả mình vào điệu nhảy loi nhoi như lửa cháy trong đêm, nó vỗ đùi, vỗ tay, vỗ chân, tung tay áo thành vòng tròn trên đầu. Càng lúc đám võ sĩ càng đực mặt ra trước màn trình diễn thảm hại này. Khi ấy, tinh thần của các nhạc công cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Thở hồng hộc, Jack ra hiệu ngừng rồi cúi đầu chào kết hợp khua tay áo.

Một bầu không khí yên tĩnh bao trùm lên tất cả. Đám lính canh lia mắt nhìn Jack một lượt từ đầu đến chân.

“Thôi xong rồi,” Miyuki vừa thì thầm vừa thò tay vào chuôi con dao giấu sẵn trong tay áo.

Cùng chung suy nghĩ, Akiko cũng lặng lẽ nhích về phía con ngựa lấy vũ khí.

Thế rồi tên lính canh mắt lơ đãng bỗng bật cười sặc sụa. Mấy gã võ sĩ khác cũng hưởng ứng nhiệt tình, có tên còn ôm bụng lăn ra đất. Lau nước mắt, tên lính khen ngợi, “Đây đúng là... điệu nhảy... hài hước nhất mà ta từng thấy! Hèn gì gánh hát của mấy người lại nổi tiếng đến vậy!”

Thế rồi hắn vừa cười vừa dựng hàng rào lên cho phép đoàn đi qua.

Khoảnh khắc ấy Jack đứng yên tại chỗ, hoàn toàn bị bất ngờ bởi phản ứng của đám võ sĩ trước màn trình diễn đầy nỗ lực của mình. *Jig* hoàn toàn không phải là điệu nhảy nhằm mục đích gây cười.

Không muốn để lỡ cơ hội tốt, Miyuki vội vàng giục Jack cùng đi với mọi người qua chốt canh tiến vào bến cảng.

“Thật tuyệt vời,” Yori khen ngợi. “Tớ không biết cậu lại có thể nhảy giỏi như vậy đấy.”

Jack cười gượng gạo. Yori là một người bạn rất trung thành, nhưng nói dối cũng cực kì dở.

“Cái đó không phải nhảy múa à nha,” Benkei phản đối. “Võ công thượng thừa - chọc cười tới chết của người ta đó!”

“Nhớ nhắc tớ đừng bao giờ mời cậu nhảy đấy nhé!” Saburo trêu.

“Chưa chắc người ta đã thèm nhận lời đâu nhé!” Jack làm bộ phật ý.

“Hay dở gì thì màn trình diễn đó cũng vừa giúp tụi mình tránh được một phen đổ máu,” Miyuki vừa nói vừa quay đầu nhìn xem đám lính có đổi ý đuổi theo không. “Chẳng ai muốn để lại một manh mối to tướng để lãnh chúa Kano lần theo cả. Cứ lảng lạng mà làm thì ông ta sẽ không thể biết hai người đã đi đâu.”

“Cậu nghĩ giờ này người trong pháo đài đã phát hiện hay chưa?” Yori lên tiếng hỏi.

“Có thể đã... Mà nếu chưa thì chắc cũng sắp rồi. Đến sáng thường sẽ có một lượt đổi ca.”

“Thế thì lại càng phải nhanh chân lên,” Akiko hồi thúc.

Bến tàu giờ này khá vắng vẻ, với chỉ vài người dân chài tranh thủ làm việc buổi sáng. Rất nhanh, gán hát đã xác định được chiếc phà đầu tiên chuẩn bị khởi hành. Và mặc dù thuyền trưởng vẫn chưa tỉnh ngủ nhưng ông ta rõ ràng rất hứng thú với sự xuất hiện của gán hát. Hạ cầu thang, thuyền trưởng nồng nhiệt tiếp đón từng người, ưu ái dành cho họ chỗ ngồi cạnh mũi tàu. Về bản chất, chiếc phà này là một con tàu lớn không có mái che, với sức chứa khoảng sáu mươi hành khách cùng với hàng hóa. Thủy thủ đoàn giúp các cô gái cất hành lí lên boong, trên này thậm chí còn có cả cột cho ngựa của Akiko. Jack tranh thủ nhìn một lượt xung quanh và nhẹ nhõm thở phào khi phát hiện con tàu không chỉ có cột buồm rất lớn, mà còn cả một đội chèo thuyền lực lưỡng.

Điều này có nghĩa là họ sẽ không cần chờ gió mới có thể khởi hành - một trong những điều kiện tiên quyết nhất để rời khỏi đây thật nhanh.

Nó cũng không thể làm gì hơn ngoài ổn định chỗ ngồi chờ thời điểm xuất phát. Nhưng chuyện này sẽ không xảy ra cho tới khi tàu đã đủ hành khách. Jack và nhóm bạn ngồi trong im lặng, họ hiểu rõ cứ mỗi phút trôi qua tính mạng mình lại càng thêm nguy hiểm. Một nhóm lũ khách và lái buôn xuất hiện, thuyền trưởng cùng thủy thủ đoàn liền giúp họ mang chỗ hàng hóa bao gồm gạo, muối, gốm sứ, tre trúc lên tàu. Nhưng quá trình chờ tàu chạy quả thực là quá lâu.

Mặt trời lên vượt quá đường chân trời, ánh sáng buổi sớm tỏa khắp tòa thành Kumamoto.

Đúng lúc đó không gian tĩnh lặng bị phá vỡ bởi tiếng chuông rộn rã.

42

CHIẾC PHÀ

“Dậy đi thôi, là dậy đi thôi,” Benkei cười gượng. “Khách quý của ông đi hết rồi.”

Jack và đám bạn ném cho nhau cái nhìn đầy tâm trạng. “Bình thường chắc họ không đón ngày mới theo cách này đâu nhỉ?” Saburo lên tiếng.

“Chúng ta vẫn còn thời gian trước khi lính canh kéo tới,” Akiko tìm cách trấn tĩnh cả bọn. Từ hướng Kumamoto, dòng người vẫn xếp hàng ở chốt canh, nhưng không thấy võ sĩ đuổi đến... hoặc đứng hơn là chưa thấy.

“Phà cũng sắp đầy rồi,” Yori cố tỏ ra lạc quan. Thủy thủ đoàn đã sắp xếp xong hành lí, thuyền trưởng cũng đang đón những lượt hành khách cuối cùng lên tàu.

“Cũng vậy thôi,” Miyuki cảnh báo. “Bọn lính canh hoàn toàn có thể ra lệnh ngừng lại bất kì lúc nào.”

“Và họ đã cho hạ chốt canh rồi,” Akiko nói bằng giọng lo lắng.

Jack trườn ra ngoài quan sát. “Bên cạnh có một chiếc tàu đánh cá nhỏ. Tội mình có thể dùng nó để thoát thân.”

“Ôi không! Sau lần vừa rồi thì không!” Mặt Saburo tái nhợt đi khi nghĩ đến những trận say sóng, cướp biển, và cả bão táp.

“Đó có thể sẽ là lựa chọn cuối cùng,” Miyuki hướng về phía đường chính nói.

Từ đằng xa, một nhóm võ sĩ đang học tốc di chuyển đến bến cảng.

Việc này không nằm ngoài mắt thuyền trưởng. “Lại diễn tập nữa hả,” ông than vãn. “Khởi hành đi, kéo bị bắt lại cả ngày đó.”

Ông liền ra lệnh cho thủy thủ đoàn kéo thang nhả neo. Làn gió nhẹ không đủ để phà xuất phát, đội chèo lần lượt vào vị trí chuẩn bị sẵn sàng. Chiếc tàu từ từ nhích ra khỏi bến, trong khi đám võ sĩ càng lúc càng đến gần.

Jack chợt nhớ đến cuộc đua giữa rùa và thỏ. Khác ở chỗ rất có thể lần này thỏ sẽ là người thắng cuộc.

Lúc đội chèo bắt đầu công việc của mình thì con phà cũng tăng tốc. Đám *samurai* nhìn thấy càng cố sức đuổi tới. Jack thăm cổ vũ đội lái chèo, mỗi nhịp chèo của họ chính là một bước tới gần hơn với tự do. Toán võ sĩ đuổi tới chốt vào tra khảo tay lính canh. Nó thấy ông này lắc đầu, rồi nhảy một vài bước *jig*. Đội trưởng đội võ sĩ đẩy ông ta sang bên ra dấu bắt thuyền trưởng quay lại, nhưng con phà đã rời bến quá xa.

Jack và đám bạn cùng thở phào nhẹ nhõm. Họ vừa thoát chết trong gang tấc. Nhận thấy đây chính là thời điểm thích hợp để ăn mừng, các nhạc công lấy nhạc cụ ra. Âm thanh réo rắt khiến các cô gái cũng bắt đầu nhảy nhót thành một điệu ngẫu hứng - trong sự phấn khích của thủy thủ đoàn và hành khách trên tàu.

Nhưng kinh nghiệm của Jack không cho phép nó thả lỏng. Nó tự hỏi liệu có để lại dấu vết gì đằng sau không. Đám lính gác chốt canh có thể bị thuyết phục bởi điệu nhảy, nhưng lãnh chúa Kano và đám thuộc hạ đã từng xem qua Junjun trình diễn thì sao? Việc gánh hát vào lâu đài và hai tù nhân vượt ngục có thể không mấy liên quan với nhau. Nhưng với con mắt tinh đời và láu cá của mình, rất có thể vị lãnh chúa máu lạnh ấy sẽ xâu chuỗi được các vấn đề. Mà dù sao đi chăng nữa thì Jack cũng muốn nhanh chóng cởi bỏ lớp trang điểm ra, để chi ít thì cũng không làm liên lụy tới Okuni và gánh hát của cô.

Trong lúc màn trình diễn tiếp tục, Jack đưa mắt quan sát toàn khu vịnh. Không thấy tàu bè đuổi theo, như vậy là rất tốt. Con đường phía trước cũng hứa hẹn sẽ trót lọt. Xem ra đúng là có lí do để ăn mừng...

Gió bắt đầu mạnh lên giúp chiếc phà tiến về Shimabara với một vận tốc tương đối ổn định. Pháo đài Kumamoto bây giờ chỉ còn là một cái bóng mờ, còn núi Unzen-dake, nơi làng Shimabara tọa lạc thì hiện dần lên sau màn sương. Ngọn núi lửa hình nón như thể mọc ra từ dưới nước, vươn thẳng lên tận trời xanh.

Một cảm giác đáng sợ đột nhiên xâm chiếm cơ thể Jack, như thể một thứ gì đó, không hẳn đã liên quan tới ngọn núi lửa, sắp sửa diễn ra để lại hậu quả rất khủng khiếp.

“Hi vọng đường đi ngăn ngăn thôi,” Saburo ôm đầu rên rỉ.

“Vẫn chưa hết say sóng cơ à?” Jack dời mắt khỏi ngọn núi lửa.

“Bị lại kể từ sau trận bão!” Anh chàng cố cười mà không được.

Jack nhún vai nhớ lại cái đêm suýt chút nữa đã nhấn chìm cả bọn. Mặc dù tình thế bây giờ tốt hơn nhiều, nhưng việc một lần nữa đi trên biển đã

khiến cho mảng kí ức đáng quên ấy quay trở lại. Jack nhìn những người bạn của mình. “Tớ cứ ngỡ đã mất các cậu rồi chứ.”

“Còn bọn tớ thì tưởng cậu đã mãi mãi ra đi,” Yori, người từ nãy vẫn ngồi ngay cạnh Jack lên tiếng. “Lúc con sóng khổng lồ đó ập tới chỗ cậu, tớ...,” nhà sư nhí nhúc động không nói nên lời.

Jack đặt tay lên lưng bạn an ủi. “Tớ hiểu. Tớ cũng cảm thấy vậy khi trôi vào bờ mà không thấy các cậu đâu. Thế mọi người đã sống sót bằng cách nào?”

“Cũng nhờ quyết định lấy dây buộc chặt vào cột buồm cả,” Miyuki lí giải. “Dù suýt chết vì lạnh và kiệt sức, nhưng sau khi cơn bão đi qua, một người đánh cá đã phát hiện và cứu bọn tớ lên bờ. Mấy ngày tiếp theo cả bọn tỉnh dưỡng trong làng, cứ tưởng cậu đã chết cho đến khi nghe kể chuyện quỹ tóc vàng xuất hiện ở Beppu,” nữ sát thủ mỉm cười. “Và biết chỉ có thể là ai đó!”

“Nhưng tớ vẫn liên tục trốn chạy mà. Làm sao các cậu tìm được tớ đây?”

“Miyuki lần theo dấu của cậu chứ sao!” Yori đáp, giọng hiện rõ sự khâm phục dành cho nữ sát thủ. “Từ vụ bị bắt giữ ở Yufuin. Lá cờ Phật giáo bị thiếu. Cho đến cây cầu bị chặt. Đám võ sĩ tuần tra quanh Aso...”

“Tới đó thì mất dấu,” Miyuki thừa nhận. “Tớ đoán cậu đã đến Kumamoto; con đường ngắn nhất đi Nagasaki. Nhưng tới đây lại chẳng tìm được gì, mặc dù đã dò la nhiều ngày.”

“Thế là các cậu vượt lên trước rồi,” Jack nghĩ tới hai tuần cùng với Benkei lánh ở nhà ông Shiryu.

“Tớ cũng nghĩ vậy, thế nên mới quyết định lần ngược lại thì Yori phát hiện con ngựa của Akiko, cùng với Benkei, đang trong quá trình ‘tìm chỗ cất tạm’ hành lí cho hai người.”

Cô nhú mày, rõ ràng không mấy tin tưởng, nhưng Benkei đã nhanh nhẩu lên tiếng. “Và rất may điều đó đã xảy ra, nếu không họ sẽ không bao giờ tìm thấy cậu, hoặc được giới thiệu đến chỗ chị Okuni và gánh hát kịp lúc họ vừa đến Kumamoto để chuẩn bị biểu diễn cho lãnh chúa Kano.”

“Cái này thì công nhận,” Miyuki nói. “Bằng không thật khó mà nghĩ đến chuyện đột nhập vào lâu đài.”

“Tớ nợ họ rất nhiều,” Jack nhìn Junjun và các vũ công đang nhảy múa phía bên kia.

Màn trình diễn của cô đã đến hồi kết thúc trong tiếng vỗ tay hân hoan của khán giả. Họ nhận được rất nhiều tiền từ các hành khách, có lẽ phải gấp đôi chỗ đã trả để lên tàu.

Akiko hào hứng nhìn về phía Shimabara. “Cậu sắp được về nhà rồi.”

“Chưa chắc,” mặt Jack tối sầm lại. “Kazuki vẫn đang rình rập ở bên ngoài.”

Yori tròn mắt kinh ngạc. “Nhưng tớ cứ tưởng cậu ta đã bỏ cuộc sau khi suýt chết chìm trong trận lũ quét rồi chứ?”

“Điều đó chỉ càng làm hắn thêm quyết tâm thôi,” Jack đáp. “Kazuki đã thề sẽ tìm và giết tớ... cho đến hơi thở cuối cùng.”

Khoảnh khắc ấy chẳng ai nói câu nào, không gian rơi vào trầm mặc với tiếng sóng vỗ và tiếng mái chèo lên xuống.

Akiko quay sang hỏi Miyuki. “Cậu có gặp Kazuki trên đường tìm Jack không?”

Miyuki lắc đầu.

“Thế thì dám là hắn đang chờ sẵn ở đâu đó lắm.”

Miyuki nhìn thẳng vào bàn tay bị thương của Jack. “Có phải Kazuki là thủ phạm không?” Cô giận dữ nheo mắt.

“Không, là thầy Kyuzo,” Jack đáp rồi bắt đầu kể chuyện xảy ra tại nhà quan *bugyo* ở Yufuin. Yori thật không thể tưởng tượng một võ sư của trường Nhị Thiên Nhất Lưu lại có thể trở thành kẻ phản trắc đến vậy. Còn Saburo thì nôn thốc nôn tháo khi nghe đến đoạn con chó săn Akita ăn ngón tay bị chặt đứt của Jack.

Miyuki không thể kìm nổi cơn phẫn nộ. “Ngày nào còn sống, tớ thề sẽ không cho phép ai làm tổn thương đến cậu nữa.”

“Tớ cũng vậy,” Akiko quyết tâm không kém.

“Mọi người đều thế cả,” Yori nhấn mạnh.

Jack không biết phải nói gì. Một lần nữa nó lại hoàn toàn bị chấn động bởi tình yêu thương và sự dũng cảm của những người bạn của mình.

43

SHIMABARA

Chiếc phà cập vào bến Shimabara vừa kịp lúc mặt trời lên cao. Chuyến hải hành lần này êm đẹp không có nhiều sự kiện, nhờ vậy mà Jack và nhóm bạn mới có thêm thời gian hồi phục sau màn vượt ngục táo bạo đêm qua. Lúc trên tàu, chúng đã kịp dùng bữa sáng với cơm nguội và cá khô, Jack đánh một giấc ngủ sâu bên cạnh những khuôn mặt thân quen và nhịp lắc lư của biển. Cả nhóm chia lượt canh gác từng người một, nhưng từ lúc đặt chân lên đất liền thì khác, tất cả đều tập trung cảnh giác hết mức có thể.

Akiko dẫn Bóng Tuyết xuống thang rồi leo lên cười, trong lúc Jack và những người còn lại giúp gánh hát tháo dỡ hành lí ra khỏi phà. Xong xuôi, cả đoàn kéo đến chỗ chốt canh. Cảng Shimabara rất tập nập, người qua lại như mắc cửi, càng thuận lợi hơn cho lớp vỏ bọc của Jack.

Bốn tay lính gác yêu cầu xem giấy thông hành.

Jack đã chuẩn bị tinh thần cho một màn trình diễn nữa. Đến lượt, Okuni bước lên giới thiệu về gánh hát. Nhận thấy đám lính có vẻ hào hứng trước sự xuất hiện của những cô gái xinh đẹp, Okuni hứa sẽ dành hàng ghế đầu ở buổi trình diễn tối nay cho họ. Hành động hối lộ khéo léo này lập tức khiến đám đàn ông cười toe toét cho cả đoàn qua chốt mà không tra hỏi bất cứ điều gì.

“Dễ như ăn kẹo!” Benkei nháy mắt với Jack.

Jack cũng mong mình có thể tự tin được như anh chàng ảo thuật gia này. Nhưng nó đã kinh qua những kinh nghiệm đau đớn nhất về việc ngay lúc lơ lửng cảnh giác thì kẻ địch sẽ lập tức tấn công. Chính vì thế nó bị quan hơn cả việc hòn núi lửa Unzen-dake đang nằm che phủ Shimabara như con quái vật khổng lồ.

Bị kẹp giữa ngọn núi lửa và ánh nắng mặt trời gay gắt, ngôi làng như tan chảy dưới nền nhiệt mùa hè, gió biển cũng chẳng giúp ích được gì trong tình cảnh này. Đến dân bản địa còn thấy khó chịu, ai nấy đều vừa đi vừa phe phẩy quạt, riêng chỉ có đám lính canh là chịu chết trong bộ giáp trụ kín

mít. Jack tự hỏi không biết cái nóng này có liên quan gì đến việc ở quá gần núi lửa hay không.

“Tớ có linh cảm xấu quá,” Jack thì thầm với Miyuki.

“Tớ cũng vậy,” nữ sát thủ vô thức đưa tay cầm lên chuôi dao giấu trong tay áo.

Ra đến khu trung tâm, thay vì hàng quán đông đúc thì đập vào mắt mọi người lại là một bãi tan hoang với các ngôi nhà đều trong tình trạng bị tháo dỡ. Ban đầu Jack cứ ngỡ là do dung nham gây ra, nhưng nhìn kĩ hơn nó mới nhận ra người ta làm vậy là để chuẩn bị cho việc xây dựng công trình mới.

Một tòa lâu đài.

Võ sĩ đứng khắp xung quanh, quan sát hàng trăm người đàn ông, phụ nữ, và cả trẻ em trong trang phục rách rưới làm việc như một đàn kiến thợ. Đa phần đàn ông đều để mình trần, hì hục đào xuống, còn phụ nữ và trẻ em thì chuyển đất ra ngoài. Con hào này rộng và sâu đến mức có lẽ một chiếc tàu Tây Ban Nha cỡ lớn cũng chui lọt. Bên trong lẫn ranh này, một bức tường lớn bằng đá và tháp canh đang được xây dựng ở địa điểm trọng yếu nhất. Chỉ một màu trắng toát, pháo đài tương lai này là một sự tương phản hoàn toàn so với màu đen và vàng của pháo đài Kumamoto.

“Một bến cảng nhỏ thôi mà cần gì lâu đài to dữ vậy?” Saburo thở dốc vì kinh ngạc.

“Tay lãnh chúa chắc phải giàu và tham lắm!” Benkei thêm vào.

“Nhấn tâm nữa,” Yori nói khi nhìn thấy hai tay võ sĩ đánh một người đàn ông vì tội để rơi xẻng. “Nhân công bị đối xử như là nô lệ vậy.”

“Nên tìm cách ra khỏi đây càng nhanh càng tốt thì hơn,” Akiko giục.

Không một ai phản đối. Mọi người tăng tốc theo Okuni đến một cánh đồng ở rìa ngoài Shimabara, nơi gánh hát sẽ dựng trại qua đêm. Ngồi trong một túp lều như vậy, Jack, Akiko và Miyuki tẩy lớp phấn trang điểm rồi thay quần áo của mình vào. Cái nóng kinh người khiến cho việc mặc cả bộ giáp trụ là bất khả thi đối với Akiko, nên cô chỉ mặc giáp ngực và hai miếng cầu vai che chắn lớp *kimono* màu xanh đen bằng lụa. Những món còn lại đều cất trong túi hành lí treo trên Bóng Tuyết. Miyuki vận *yukata* vải màu chàm, chân đi tất trắng nhằm hòa nhập với dân bản địa. Lúc đeo thắt lưng lên hông, nữ sát thủ cẩn thận giấu vài chiếc *shuriken* vào trong, ống tay thì giấu dao găm, còn trong tóc cài ám khí ngụy trang dưới hình dáng trâm làm đẹp.

“Trông tớ thế nào?” Miyuki hỏi Jack sau khi hoàn thành khâu cuối cùng.

“Đáng sợ,” nó đáp và cả hai đứa đều cười lớn.

Đúng lúc đó Akiko trở lại sau khi ra ngoài cất hành lí.

“Tớ không cản trở gì đấy chứ?” Cô nói bằng giọng không thật sự tự nhiên.

“Không, cản trở gì đâu?” Jack vội đáp khi cảm nhận được điều đó.

“Mọi người đều đã sẵn sàng rồi,” Akiko thông báo rồi nhanh chóng rời khỏi lều.

Jack không hiểu điều gì đã khiến Akiko hành động khác thường như vậy. “Tụi mình đi thôi,” nó nói với Miyuki.

Nữ sát thủ nhật thanh *ninjatō* cất vào giỏ cùng với bộ trang phục nhẵn giả *shozoku* rồi đáp, “Hẹn gặp cậu ở ngoài,” cô bước ra khỏi lều với nụ cười trên môi.

Jack lẳng lẳng nhìn theo. Akiko và Miyuki giống như hai mặt của một đồng xu vậy: tuy bản chất thì giống, nhưng bề ngoài lại khác nhau. Cả hai người đều vô cùng trung thành, dũng cảm, và tài ba. Họ cũng cực kì nhanh nhẹn, thông minh và sắc sảo. Nhưng Akiko tính nết nhẹ nhàng, dịu dàng; còn Miyuki thì vui vẻ, sôi động, và sắc sảo hơn hẳn. Cá nhân Jack rất trân trọng, và mong mỗi hai người có thể trở thành bạn của nhau - tuy nhiên cho đến giờ thì rào cản giữa *samurai* và *ninja* vẫn là quá lớn.

“Nhanh lên, *nanban!*” Benkei nói vọng vào. “Bộ vẫn đang trang điểm đấy à?”

Jack vội vàng đi dép, và thở phào khi được trở lại với trang phục thường ngày. Nó nhặt túi hành lí, giắt cặp kiếm lên vai, cảm giác như sức mạnh và sự tự tin đột ngột quay trở lại. Không có cặp kiếm Shizu, Jack luôn cảm thấy lo lắng bất an, sợ hãi những đợt tấn công của kẻ thù. Còn bây giờ thì khác, chiến binh Jack đã sẵn sàng cho màn chạy nước rút đến Nagasaki.

Nó đội nốt mũ rơm lên đầu rồi bước ra khỏi lều. Okuni, Junjun và những người còn lại trong gánh hát đều ở đấy nói lời từ biệt.

Jack cúi đầu thật thấp. “Tôi thật sự rất cảm kích nghĩa cử của mọi người.”

“Còn bọn chị thì rất cảm kích việc em đã mạo hiểm cứu mạng cho Junjun,” Okuni cũng cúi đầu đáp lễ. “Hi vọng sau này sẽ có dịp được ngồi lại nói chuyện cùng nhau. Chị rất hứng thú với việc đưa điệu nhảy *jig* đó vào các tiết mục của gánh hát.”

Jack không biết đây là lời ngợi khen hay châm chọc, nhưng sau tất cả những gì đã xảy ra, Okuni có quyền làm như thế. “Chị suy nghĩ kĩ chưa? Nếu mọi người ở đây biến thành như em thì coi bộ khó bán vé lắm đó!”

Okuni mỉm cười, rồi quay sang nói với Benkei. “Nếu cậu muốn thì chi bằng cứ ở lại gánh hát.” Benkei có vẻ lưỡng lự. Anh chàng nhìn Junjun thật lâu - người cũng đáp lại ánh mắt ấy - trước khi đầu khoắc lắc đầu. “Tui lỡ hứa dẫn đường cho Jack tới Nagasaki rồi. Mà đàn ông đã nói thì phải biết giữ lời.”

Mắt Junjun hơi ngấn lệ, nhưng cô vẫn gật đầu trước lời giải thích hết sức hợp lí của Benkei.

“Phụ nữ cũng biết giữ lời vậy,” Okuni mỉm cười. “Lời đề nghị đó sẽ luôn có giá trị.”

Benkei cúi đầu chào, rồi cùng với nhóm của Jack rời khỏi khu cắm trại trở về đường chính. Anh chàng ảo thuật gia ngoái nhìn Junjun lần cuối rồi vừa chạy vừa la, “Nagasaki, ta tới đây!”

Tới rìa làng thì con đường chia ra làm hai ngã.

“Lối nào?” Akiko dừng ngựa hỏi Benkei.

“Lối nào cũng được,” anh chàng ảo thuật gia đáp. “Con đường phía bắc dọc theo bờ biển tuy bằng phẳng nhưng cần nhiều thời gian. Con đường phía tây thông qua núi lửa, gồ ghề hơn, nhưng chỉ mất hai ngày đường.”

“Thế thì hướng tây vậy,” Miyuki cướp lời Akiko.

“Cậu không nghĩ chúng ta cần hội ý trước à?” Nữ võ sĩ khó chịu.

“Đương nhiên không thể đi đường chính rồi,” Miyuki phản ứng.

“Nhưng rừng núi lúc nào chẳng là địa bàn của giặc cướp?”

Trong lúc hai cô gái tranh cãi gay gắt, Benkei và Saburo ném cho nhau cái nhìn kiêu căng làm thế nào được. Jack định xông vào can thiệp thì Yori bất ngờ ném quyền trượng lên không. Cây gậy rơi cách xuống đất khiến Akiko và Miyuki lập tức im bật. Họ nhìn xuống thì thấy đầu gậy hướng về phía bên trái.

“Trời bảo đi hướng tây,” Yori nhặt gậy lên tuyên bố.

Jack thật sự khâm phục nhà sư nhí. Lúc nào cậu cũng biết rõ cách giải quyết tranh chấp công bằng và nhanh chóng nhất. Chấp nhận quyết định, Akiko thúc ngựa đi lên. Miyuki cũng tiếp bước ngay sau, không hằn thẳng cuộc nhưng cũng tương đối hài lòng.

Con đường dốc dần bỏ lại bến cảng Shimabara phía sau. Cả nhóm đi một lúc thì phát hiện một cao nguyên nho nhỏ với phòng trà có góc nhìn thoáng đãng về phía vịnh.

“Dừng lại một chút đi,” Saburo vuốt mồ hôi đề nghị.

“Có muốn không dừng cũng chẳng được,” Akiko chỉ năm người đang bước ra từ phía phòng trà, tay lăm lăm vũ khí.

CHIÊU MỘ RONIN

Năm người này có vẻ là dân thường xuyên di chuyển đường dài. Họ mặc áo quần đã sờn, râu ria lâu ngày không cạo. Đến vũ khí cũng rỉ sét đầy vết mẻ và máu khô do những trận chiến trước đó để lại. Không thấy họ mang gia huy ở bất kì đâu. Như vậy họ đều là *ronin*, *samurai* vô chủ.

Nhóm Jack không có cách nào vượt qua. Phòng trà nằm ngay rìa cao nguyên, một bên là vực dốc, một bên là rừng sâu. Muốn đi tiếp bắt buộc phải xử lí năm gã cản đường phía trước.

“Chúng ta đợi người đã lâu, Benkei!” Tên thủ lĩnh, một chiến binh cơ bắp cuồn cuộn, ngực nở sần chắc lên tiếng.

“Đợi tôi á?” Benkei ngơ ngác.

“Hình như anh còn giấu chúng tôi điều gì phải không, Benkei?” Akiko vừa nói vừa đưa tay lấy cung.

“Tôi xin thề là chưa từng gặp mấy người này bao giờ hết!” Anh chàng ảo thuật gia phản đối.

Saburo nhúu mày nghi hoặc. “Nhưng họ gọi đích danh luôn kìa.”

“Nhiều người biết tên tôi lắm.”

“Hay họ là nạn nhân trước đây bị cậu lừa?” Jack hỏi dưới lớp mũ ngựa trang.

Benkei nhìn kĩ lại một lượt. Bên cạnh tên thủ lĩnh còn có một võ sĩ gầy gò mặt sẹo; một chiến binh râu ria xồm xoàm nắm tay to như đá tảng cầm dùi cui; và hai tên nữa có vẻ như là anh em, với cùng chung cái mũi gãy và đôi môi mỏng dính. Khác biệt duy nhất là tên bên trái chỉ có một lỗ tai.

“Không đâu,” Benkei lắc đầu. “Chắc chắn tui phải nhớ mấy người xấu đặc biệt như vậy chứ.”

“Mày không biết, nhưng bọn tao biết!” Tên *ronin* râu ria xồm xoàm hung hăng tuyên bố. “Và mày sẽ phải trả giá cho câu sỉ nhục đó... bằng máu tươi!”

Benkei lập tức chui ra sau lưng Jack.

“Và hình như thằng kia chính là tên võ sĩ ngoại quốc!” Một trong hai gã anh em chỉ vào Jack. “Cặp *daishō* của nó có phần chuôi màu đỏ!”

Jack ngẩng đầu, danh tính của nó đã bị lộ.

“Đúng là nó!” Tên một tai xoa tay xác nhận. “Phen này phát tài rồi tụi bây ơi.”

“Nhưng tao tưởng chỉ có hai, sao bây giờ lại tới sáu?” Tên võ sĩ gầy nhằng lên tiếng, lúc nói chuyện, vết sẹo trên má hằn di chuyển như thể rắn đang bò.

“Không thành vấn đề,” tên đầu lĩnh nhổ nước bọt đánh toẹt. “Chỉ là đám nhãi ranh.”

Hắn liền rút kiếm, một thanh đại đao *nodachi* uy mãnh dài gấp đôi trường kiếm *katana* thông thường, hắn lao tới tấn công. Những gã còn lại cũng chia làm hai hướng tiến lên. Jack và nhóm bạn không hề nao núng. Akiko chọn một mũi tên nhắm bắn vào gã không tai. Mũi tên cắm vào vai tên này mạnh đến mức làm hắn bị ném tung ngược ra phía sau ghim chặt vào tường và la lên đau đớn.

Điên tiết vì số phận của em mình, gã anh xông thẳng vào Akiko không cho cô có cơ hội bắn mũi tên tiếp theo. Hắn vung kiếm định chém Bóng Tuyết, nhưng Saburo đã dễ dàng gạt đỡ đòn này. Anh chàng tiếp tục tung một cú đá vào bụng khiến gã *ronin* này phải lùi ra sau mấy bước, nơi Yori đã chờ sẵn, dùng quyền trượng gạt chân cho hắn văng luôn xuống dốc.

Cùng thời điểm đó, chiến binh râu ria xấn tới tấn công Benkei. Hắn đưa dùi cui quạt mạnh khiến Benkei phải nhảy nhót tránh né. Jack vội vàng ứng cứu, dùng cả *katana* và *wakizashi* đẩy lùi hắn về phía Miyuki. Nhanh như cắt, nữ sát thủ nhảy lên lưng gã *ronin* cầm ám khí dạng trâm cài tóc vào huyết đạo trên cổ. Mắt chiến binh lập tức trợn ngược, sau đó bất tỉnh và đổ gục như một cái cây bị cưa.

Hoàn toàn bị bất ngờ bởi chiêu thức mà nhóm võ sĩ trẻ tuổi dễ dàng vô hiệu hóa ba tên đàn em, gã thủ lĩnh quyết định đánh thẳng vào Jack, hắn giơ cao đại đao *nodachi* định chém nó làm đôi. Akiko bắn ngay mũi tên thứ hai cắm thẳng vào ngực tên thủ lĩnh. Nhưng vốn khỏe như bò mộng, hắn chỉ rên lên một tiếng rồi tự tay bẻ gãy đầu mũi tên và tiếp tục sấn tới. Jack gạt đỡ đòn tấn công bằng đoản kiếm *wakizashi* rồi phản lại bằng chiêu chém chữ thập. Mũi trường kiếm *katana* đi sượt qua cổ gã thủ lĩnh chỉ trong gang tấc. Rõ ràng đại đao vẫn có lợi thế về tầm sát thương hơn.

Nhưng lợi thế này không áp dụng được với Miyuki. Cô ném ra một chiếc phi tiêu *shuriken* cắm thẳng vào bắp tay bên phải của thủ lĩnh *ronin* khiến hắn gầm lên vì đau. Khoảnh khắc mất tập trung này là quá đủ để Jack tước vũ khí của hắn bằng đòn Thu Diệp Thức. Gã *ronin* gầm lên giận dữ cầm đầu lao tới. Akiko thúc nhẹ Bóng Tuyết. Nhận được lệnh, con ngựa xoay người tung chân đá hậu. Cú đá trúng vào ngay giữa ngực tên thủ lĩnh xấu số, và hắn cũng chịu chung số phận bị đánh văng xuống dốc cùng với đám đàn em.

Năm tên lúc đầu giờ chỉ còn lại một mình tên mặt sẹo. Hắn cố nốt cú đánh sau chót hòng giết Jack. Nhưng rõ ràng hắn không phải là đối thủ của Jack. Chỉ bằng một chiêu gạt-chém đơn giản, Jack đẩy kiếm của hắn sang bên rồi để lại trên má trái của tên võ sĩ một đường máu dài màu đỏ.

“Giờ thì đều rồi nhé,” Jack tuyên bố trong tư thế đứng tấn đặc trưng của tuyệt kỹ Nhị Thiên, với một kiếm giờ lên cao, một kiếm để dưới thấp. Nó cố tình cho đối phương một cơ hội nghỉ lại.

Bị áp đảo cả về số lượng lẫn đẳng cấp võ nghệ, gã *ronin* buông kiếm quay đầu chạy thẳng.

Hắn chạy nhanh tới mức bụi tung mịt mù ở phía sau.

“Giờ thì tui mình sẽ phải tăng tốc dời đi trước khi tất cả dân trong vùng đều biết chúng mình tới đây,” Akiko vừa cất cung tên vừa nói.

Jack gạt đầu tra kiếm vào vỏ định đi ngay. Nhưng Miyuki đã nhặt một hòn đá ném về phía gã *ronin* bỏ chạy. Hòn đá vẽ thành một đường vòng cắm thẳng vào gáy gã đàn ông khiến hắn chỉ lết thêm được một bước rồi ngã sấp mặt xuống đất.

“Có thêm thời gian rồi đó,” Miyuki nhướn mày với Akiko.

Nữ võ sĩ miễn cưỡng gạt đầu, còn những người khác thì sững sờ nhìn nữ sát thủ.

“Sao cậu làm được hay vậy?” Saburo không khép nổi miệng lại.

“*Ninja*” Miyuki nói như thể đó là điều đương nhiên.

Đúng lúc này thì Yori la thất thanh, “Benkei đâu?”

Jack và những người còn lại nhìn quanh, nhưng chẳng thấy bóng dáng Benkei đâu - đường chính không, phòng trà không, mà sườn dốc cũng không. Thế rồi bỗng nhiên anh chàng ảo thuật nhảy ra từ sau một gốc cây.

“Tôi ra ngoài được chưa?”

Jack mỉm cười gạt đầu.

“Can đảm thật đấy!” Saburo móc mĩa.

“Cái chính là tôi không muốn cản trở,” Benkei không hề tỏ ra xấu hổ. “Hơn nữa, nhìn mấy người chiến đấu tốt như vậy, cần gì Benkei Vĩ Đại phải ra mặt.”

“Tớ chỉ đang lo không biết tại sao hành tung của tụi mình lại bị họ phát hiện,” Jack nói.

“Hỏi trực tiếp là được thôi,” Akiko chỉ tên *ronin* vẫn đang bị cầm vào vách phòng trà.

“Làm ơn... thả tôi ra!” Gã đàn ông rên rỉ đau đớn.

“Trước tiên phải khai tại sao các người lại ở đây chờ Benkei và Jack đã,” Miyuki tuyên bố.

“Một võ sĩ... thuê chúng tôi,” hăn thở dốc. “Bảo là... tìm một người mặc *kimono* đủ màu... và một võ sĩ đội mũ rơm mang cặp kiếm chuôi đỏ...”

“Trông võ sĩ đó như thế nào?” Jack hỏi, mặc dù đã đoán ra câu trả lời.

“Áo giáp đen... mũ vàng... gia huy mặt trời đỏ...”

“Kazuki!” Saburo thốt lên.

“Dám cá hăn đã đi chiêu mộ *ronin* khắp từ đây cho đến Nagasaki rồi,” Miyuki nguyên rủa.

“Nghĩa là sẽ chẳng còn nơi nào an toàn nữa,” Yori nói lúc cả bọn chuẩn bị quay lại đường.

“Khoan đã... mũi tên...,” gã *ronin* hốt hoảng rên. “Làm ơn... các vị đã hứa...”

“Được thôi,” Akiko nói rồi giật mạnh mũi tên ra khỏi vai tên đàn ông bằng một động tác cực kì gọn ghẽ. Gã *ronin* la hét chói tai vì bị phần đầu có ngạnh của mũi tên cửa rách thịt.

“Tôi cũng chẳng muốn phí phạm không cần thiết,” cô nói trong lúc hăn ngất đi vì sốc.

FUMI-E

Leo lên dốc núi Unzen-dake, Jack và nhóm bạn tiếp tục di chuyển theo hướng tây. Rừng thông Nhật mọc hai bên thưa thớt dần để lộ ra lớp đất đá. Càng lên cao, không khí càng nồng nặc mùi như trứng ung. Từ đây có thể nhìn rõ đỉnh núi lửa, và Jack thật sự mừng là lần này nó sẽ chỉ phải đi vòng, chứ không phải băng xuyên qua. Jack vẫn cứ có một cảm giác gì đó rất bất an đối với ngọn núi khổng lồ này.

Cách xa bến cảng, độ ẩm giảm dần, nhiệt độ cũng mát hơn hẳn, thế nên nhóm di chuyển khá nhanh. Với việc rất có thể Kazuki đã chiêu mộ *ronin* khắp nơi truy lùng Jack, tập trung cao độ là điều kiện bắt buộc phải có. Benkei đi trước dẫn đường, Akiko cưỡi ngựa làm trinh sát, Yori đi cạnh Jack, còn Miyuki và Saburo bọc hậu. Nhưng ngoại trừ lần ở phòng trà thì cả bọn vẫn chưa đụng độ thêm kẻ địch.

“Cậu sẽ làm gì sau khi về Anh Quốc?” Yori hỏi, nhà sư nhí phải đi hai bước mới bằng một bước của Jack.

“Tìm em gái,” Jack đáp.

“Đương nhiên rồi, nhưng sau đó thì sao?”

Một nụ cười thoáng hiện trên môi Jack khi nó nhớ đến quê nhà tưởng như đã chìm vào quên lãng.

“Tớ sẽ ăn bánh đúc thịt này... uống sữa bò này... nghe tiếng chuông giáo đường Thánh Paul này... đi bộ trên cầu London này... tham quan chợ dành cho dân lao động này...”

Nhưng sau đó nét mặt nó lại lộ nét ưu tư. “Đến thăm mộ của mẹ... rồi có lẽ sẽ chôn kỉ vật của cha bên cạnh nữa.” Nó thở dài thườn thượt. “Cuối cùng là trở về nhà ở khu Limehouse, nếu chưa bị người ta cướp mất.”

“Không sao đâu mà,” Yori căn môi như thể sắp khóc. “Nhưng chắc là tớ sẽ nhớ cậu lắm,” nhà sư nhí thừa nhận.

Jack quay lại nhìn cậu bạn nhỏ, hoàn toàn bất ngờ trước màn thể hiện cảm xúc này.

“Lúc ở trường cậu đã luôn ở bên cạnh tớ,” Yori tiếp tục. “Tin tưởng vào tớ, vào thời điểm mọi người đều quay lưng.”

“Thầy Yamada có quay lưng với cậu đâu?” Jack nhắc nhở.

“Ừm, nhưng thầy ấy là thầy. Còn cậu là bạn. Và phải đến khi mất cậu... sau trận bão ấy, tớ mới nhận ra cậu quan trọng đến nhường nào. Dẫu biết nói ra là ích kỉ... nhưng tớ thực sự không muốn phải mất cậu.”

“Cậu có thể đi cùng với tớ mà,” Jack nói nửa đùa nửa thật.

“Thật chứ?” Yori hào hứng hơn hẳn.

“Nhưng sẽ phải lênhênh trên biển suốt hai năm trong ca bin chật hẹp với chỉ một cái võng để ngủ!”

“Hai năm?” Yori không hề thấy nản chí. “Để thiên định thì tuyệt vời!”

Jack bật cười. Dường như trong bất kì tình huống nào Yori cũng đều có thể tìm ra được mặt tốt.

Họ đi vào con đường cắt ngang cao nguyên, nơi có khá nhiều ruộng bậc thang. Một ngôi làng nhỏ lura thừa mái nhà, nằm ngay bên cạnh.

Lúc đến gần, nhóm Jack bỗng nghe thấy tiếng nước nổ.

Họ vào trong thì phát hiện một đồng hoang tàn đổ nát. Dường như nơi này đã xảy ra một vụ đụng độ, vẫn còn vết lửa cháy, cũng như vũng máu khô trên đất.

Một ông cụ ăn mặc rách rưới đang ngồi khóc cạnh phần còn lại của ngôi nhà. Lúc nhóm Jack lại gần, ông ngẩng đầu sợ hãi, thân hình ông chỉ còn da bọc xương run cả lên. Mắt ông đỏ hoe, trũng sâu vì đau buồn.

Yori khuyu gối bên cạnh hỏi, “Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Nhận thấy trang phục nhà sư, ông cụ bình tĩnh hơn đôi chút, nuốt nước bọt rồi cảm hờn nói ra một cái tên, “Lãnh chúa Matsukura!”

“Lãnh chúa?” Akiko xuống ngựa hỏi. “Nhưng nhiệm vụ của ông ta là bảo an dân chúng cơ mà.”

Ông cụ lắc đầu. “Lãnh chúa trước đây, Arima, đúng là người như vậy. Nhưng ông ấy đã bị lưu đày biệt xứ vì dám theo đạo Ki-tô. Còn Matsukura đúng là một con quái vật... chỉ chăm chăm hành hạ dân xứ đạo chúng tôi...” Nói đến đây thì ông lão im bật, nhận ra mình đã để lộ quá nhiều thông tin. “Các cậu là ai?”

Tin những gì ông lão nói, Jack đánh liều cười mũ. Mắt ông tròn tròn hết cỡ khi nhìn thấy khuôn mặt nó.

“Một người ngoại quốc! Con chiên... của Chúa?” Ông ấp úng.

Jack gật đầu. “Cháu tên Jack. Xin cụ đừng sợ.”

“Tôi là... Takumi,” ông lão ngập ngừng nói rồi cúi đầu thi lễ.

“Mọi người đã thấy tòa lâu đài mới ở Shimabara rồi chứ?” Ông lau mũi bắt đầu kể. “Lãnh chúa Matsukura đã phá hủy toàn bộ dãy phố Ki-tô giáo để xây nó. Hắn bắt dân làm phu như nô lệ, và mặc dù thuế đã tăng lên gấp đôi... vẫn cứ liên tục đòi thêm nữa!”

“Thế chuyện ở đây là do võ sĩ đến thu gạo gây nên?” Saburo hỏi.

“Không, chúng tôi làm gì còn,” cụ Takumi sụt sùi. “Bóc lột chưa đủ, lãnh chúa Matsukura phái người xuống làng bắt phải làm *fumi-e*.”

“*Fumi-e*?” Jack lặp lại.

Cụ Takumi gật đầu. “Họ bắt chúng tôi... giẫm lên... hình Chúa Jesus,” ông giải thích, khuôn mặt khổ sở nhăn nhúm khi phải nhớ lại sự việc kinh hoàng.

“Tại sao lại thế?” Saburo thắc mắc.

“Để chứng minh không phải là người theo đạo Ki-tô. Bất kì ai - đàn ông, đàn bà, hay trẻ em - dám từ chối đều sẽ bị đem đi xử tử ở núi Unzen-dake.”

“Thế tại sao ông lại thoát được?”

Biển cảm trên mặt ông lão chuyển thành tội cùng tội lỗi. “Tôi... Tôi đã *fumi-e*.”

Ông liền khụy gối chấp tay cầu nguyện.

“Lạy Chúa, xin Người hãy tha thứ cho tội lỗi của con. Con chỉ muốn cứu lấy gia đình mình...” Rồi ông quay sang Jack, nói như thể van xin. “Nhưng con gái tôi nhất quyết không chịu... cả nó, và cháu ngoại tôi đều đã...” Đến đây thì ông nức lên từng hồi.

“Tôi tin vị thần linh ấy sẽ tha thứ cho ông,” Yori cố an ủi. Cụ Takumi lại ngược lên nhìn Jack, ánh mắt đau buồn đến tột độ.

“Hãy mau đi đi!” Ông kêu lên. “Rời khỏi chốn địa ngục này, khi cậu còn có thể.”

“Ý kiến hay đó,” Benkei đã định quay lại đường.

“Tớ không thể,” Jack nói. “Nhất là khi nhìn thấy người đồng đạo chịu uất ức như thế này.”

“Cậu định cứu họ? Nguy hiểm lắm!” Miyuki phản đối. “Võ sĩ của lãnh chúa Matsukura hẳn đã phát hiện ra dấu vết của chúng ta. Mà hẳn chính là

kẻ căm thù người ngoại quốc như cậu nhất trên đời. Shogun và Kazuki ngày đêm rình rập cũng là đủ vất vả rồi!”

Jack chỉ định ngọn núi lửa đã gây cho nó cảm giác bất an kể từ lần đầu tiên nhìn thấy. “Nhưng ở đó đang có hàng chục phụ nữ và trẻ em bị hành hạ, giết chóc, tất cả chỉ vì đức tin của mình!”

Akiko không biết phải quyết định thế nào, trái tim và khối óc của cô tranh đấu kịch liệt với nhau. “Chúng ta không thể cứu toàn bộ dân đạo trên Nhật Bản này. Jack à,” cuối cùng cô quyết định lên tiếng, “ưu tiên cao nhất là đưa cậu đến Nagasaki, bắt tàu trở về nhà. Cậu là người Ki-tô duy nhất bọn tớ có thể giúp.”

“Nhưng đây chính là điều một võ sĩ nên làm. Cậu đã quên nhân, lễ, nghĩa rồi hay sao?”

“Đây không phải vấn đề danh dự, mà là vấn đề cái gì được, cái gì không được. Chúng ta chỉ có sáu người, chống lại quân đội của một vị lãnh chúa. Khác biệt sẽ là gì?”

Nghe thì có vẻ nhần tâm, nhưng cả Saburo lẫn Miyuki đều gật đầu đồng tình với Akiko. Đúng lúc đó thì Yori đứng lên. “Trước đây có một cơn sóng thần đánh hàng vạn con cá trôi dạt vào bờ biển Nhật Bản. Một nhà sư đi xuống hướng bãi biển, thấy cá giãy trên cát, liền nhặt từng con một đem thả. Võ sĩ đứng gần đó thấy nhà sư làm vậy liền phì cười. ‘Ồồồồ! Bãi biển thì rộng lớn, cá có đến nghìn con. Khác biệt sẽ là gì?’

Đáp lại, nhà sư nhặt một con cá khác tiếp tục thả rồi mỉm cười nói. ‘Khác biệt đối với con cá đó.’”

KÍNH LẠY CHA

Cả bọn nằm sấp trên cao nhìn xuống miệng núi lửa, một cái hố tạo thành bởi đá và dung nham, liên tục bốc khói, nồng nặc mùi trứng thối. Bỗng có tiếng rít lớn vang trời đất vọng lên.

“Tụi mình đến muộn mất rồi à?” Saburo nói bằng giọng nghệt mũi do anh chàng đang dùng tay bóp kín mũi lại để ngăn mùi hôi.

Những tiếng rít ghê rợn này khiến Jack thấy cực kì ghê rợn. Yori thì bịt tai không dám nghe.

“Đó là tiếng từ Âm Ngục,” Takumi, người tình nguyện dẫn nhóm Jack đến nơi hành quyết ưa thích của lãnh chúa Matsukura lên tiếng. Ông chỉ ngón tay xương xẩu vào chảo lửa bên dưới, nơi từng cột khói cao bốc lên như rồng dữ khè lửa.

Bên cạnh chảo lửa Âm Ngục, một nhóm võ sĩ đang khống chế đám đông dân làng. Thật ra điều này là không cần thiết, bởi lẽ chẳng ai trong số họ tỏ ra nguy hiểm, hầu hết đều là phụ nữ, người già, và cả trẻ sơ sinh.

“Khói dày quá làm tớ chẳng nhìn thấy gì cả.”

“Đối với *ninja* thì đây là lợi thế chứ không phải vấn đề,” Miyuki thẳng thắn nói. “Càng thuật lợi rút lui hơn.”

“Nhưng phải cứu rồi mới rút được chứ,” Saburo thắc mắc. “Dưới kia có những ba mươi tên.”

Jack nhìn quanh một lượt, cố vắt óc lập kế hoạch. Có quá đông quân lính để tấn công trực diện. Lối suy nghĩ theo kiểu *ninja* sẽ phù hợp hơn so với võ sĩ. Nó định hỏi ý kiến Miyuki thì...

“CÁC NGƯỜI CÓ CHỊU CÁI ĐẠO KHÔNG?” Một giọng nói vang lên từ bên dưới.

“Là Matsukura!” Cụ Takumi run rẩy sợ hãi.

Vị lãnh chúa võ sĩ vận lễ phục tím đỏ, đầu đội mũ đen có sừng hươu nai. Mặt ông ta đỏ như gấc chứng kiến một người nông dân gầy gò đang quỳ gối

trước ảnh chúa Jesus.

“Giảm, hay là CHẾT!” Lãnh chúa Matsukura hăm dọa.

Người nông dân dứt khoát lắc đầu, rồi chấp tay theo động tác cầu nguyện. Cảm thấy bị thách thức, lãnh chúa Matsukura liền đâm mạnh vào cằm ông. Ấy vậy mà mặc dù máu me bê bết nhưng người nông dân vẫn chấp tay khẩn nguyện.

“CHÔN SỐNG NÓ!” Lãnh chúa Matsukura hét.

Hai võ sĩ lập tức xốc nách người nông dân kéo về phía đám dung nham. Ông cầu nguyện thành tiếng, “*Lạy cha chúng con ở trên trời...*” Họ ném ông vào miệng núi lửa. Người nông dân vẫn tiếp tục đọc bài Kinh Lạy Cha, “... ý cha thể hiện dưới đất cũng như trên trời...” Một cột khói bốc lên khiến ông la lớn túm lấy bờ, nhưng bị đám võ sĩ dùng giáo đẩy lại. “*Xin cha THA cho những kẻ nợ chúng con...*” ông thở hắt. Lãnh chúa Matsukura lạnh lùng đứng khoan thai quan sát. “... *cứu chúng con khỏi quỷ dữ...*” Da người nông dân bắt đầu tróc từng mảng để lộ máu thịt bên trong. “... *nước của cha...*” Giọng ông càng lúc càng yếu “... *sẽ trường tồn mãi mãi...*” trước khi hoàn toàn chìm hẳn trong đồng dung nham.

“AMEN!” Dân làng kết thúc bài kinh cho người đồng đạo xấu số. Nước mắt không ngừng tuôn rơi, những tiếng “AMEN!” cứ vang vọng khắp núi.

Vị lãnh chúa hiển nhiên chẳng mấy hài lòng với màn chống đối công khai này. “TIẾP!” Ông ta điên tiết hét.

Một người phụ nữ trẻ và con gái của cô bị kéo ra khỏi dân làng. Đứa trẻ còn quá nhỏ để hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết bám chặt vào chân mẹ, mặt ngơ ngác sợ hãi.

Phía sau Jack, Takumi gục xuống thở hắt, “Ôi con gái của tôi!”

Kinh tởm đến tận xương tủy trước những gì vừa chứng kiến, Jack biết mình đã đúng khi quyết tâm cứu những sinh linh vô tội này. Nó tuyệt đối không thể để tấn thảm kịch tiếp diễn thêm được nữa.

Jack rút kiếm, đã đến lúc hành động. “Chúng ta sẽ phải đánh cược vào một màn tập kích bất ngờ thôi.”

“Khoan đã! Tớ mới nghĩ ra ý này!” Saburo ngăn lại. “Yori, Benkei, tớ cần hai cậu. Jack, cậu ở lại cùng Akiko và Miyuki. Tìm cách tiếp cận đám võ sĩ. Sau khi nhận được tín hiệu thì thả các nông dân rồi cứ thế cắm mặt chạy.”

“Tín hiệu là gì,” Jack hỏi lúc Saburo, Benkei, và Yori di chuyển thành hàng một. “Nhìn thấy sẽ biết ngay,” anh chàng cười gian xảo.

Để lại ông Takumi liên mồm cầu nguyện, Jack, Akiko, và Miyuki lén tiếp cận miệng núi lửa.

Chúng nấp sau núi đá, lợi dụng các cột khói để che giấu chuyển động. Tuy nhiên điều này vô tình lại trở nên lợi bất cập hại, bởi lẽ tiến độ là rất chậm, thậm chí không thể nhìn thấy lối đi dẫn tới lạc hướng, hay vấp ngã. Jack chỉ mong mình kịp đến chỗ hai nạn nhân trước khi quá muộn.

Cuối cùng nhóm cũng đến được một điểm đủ gần để nghe tiếng thì thầm của dân làng. Người thì đang cầu nguyện, người thì khóc lóc, van xin trong lúc người phụ nữ và đứa bé đối mặt với lãnh chúa.

“Giảm lên hay là chết!” Lãnh chúa Matsukura ra lệnh.

“Tội mình không thể chờ thêm được nữa,” Akiko căng thẳng. “Rốt cục Saburo định làm gì cơ chứ?”

Đằng sau làn khói mờ, Jack thoáng thấy Saburo và hai người còn lại nấp sau tảng đá lớn trên vành núi lửa. “Chịu. Nhưng dù là gì thì cũng phải thật nhanh.”

Trái với lời đe dọa của vị lãnh chúa, đứa nhỏ lại ôm chặt ảnh Chúa vào ngực. Lãnh chúa Matsukura lao tới giật tẩm ảnh khỏi tay cô bé.

“Ném hai con quỷ này xuống địa ngục cho ta!” Ông ta gào lên.

Hai võ sĩ nắm tóc người phụ nữ, tên thứ ba chụp hông con cô ta.

La hét vùng vẫy trong vô vọng, họ bị kéo xộc tới miệng núi lửa.

Sốt ruột, Jack và Akiko đứng bật dậy, còn Miyuki lấy phi tiêu giắt trong đai lưng. Thế rồi một tiếng động rất lớn bất ngờ vang lên. Khói tan ra để lộ hàng loạt đất đá đang lao từ trên cao xuống dốc núi với tốc độ ngày một tăng.

“Tín hiệu đây rồi!” Miyuki kinh hãi thốt lên.

NÚI LỎ

Nhìn thấy cảnh tượng đang diễn ra, lãnh chúa Matsukura không hề hoảng sợ hay nao núng. Mà biểu cảm trên khuôn mặt ông ta cho thấy sự tột cùng giận dữ, như thể đang trách móc tại sao ngọn núi đám cản trở mình vậy. Thế nhưng đám võ sĩ xung quanh thì khác, cả đám tản ra chạy lên dốc bên kia, bỏ lại cả dân làng lẫn chủ tướng.

Hai tên lính ban nãy kéo tóc người phụ nữ cũng quay đầu chuồn cùng đồng bọn. Nhưng tên đang giữ chặt bé gái lại vẫn muốn tiếp tục công việc của mình.

Jack vội vàng lao tới ngăn cản hành động của hắn, nhưng trong thâm tâm nó biết mình sẽ không thể thành công, bởi lẽ khoảng cách là quá xa.

Nó nhận thấy có ánh kim loại xẹt qua vai, rất nhanh, chiếc *shuriken* cắm phập vào cổ tên võ sĩ.

Miyuki!

Trúng đòn hiểm, hắn chỉ kịp ú ớ thả bé gái tìm cách tháo phi tiêu. Máu tuôn ra xối xả, hắn loạng choạng rơi luôn xuống dưới dung nham.

Jack vội chạy tới ôm cháu ông Takumi thoát khỏi khu vực nguy hiểm. Cô bé sững sờ nhìn nó bằng cặp mắt to tròn.

“Biết ngay mà!” Nhóc tí tinh nghịch sờ mái tóc vàng của Jack.

“Biết gì cơ?”

“Chúa Jesus sẽ tới cứu mọi người.”

“Anh không phải Chúa Jesus,” Jack vội đính chính. “Mà là Jack, đến từ Anh Quốc.”

Nhưng bé gái chỉ mỉm cười.

Con gái ông Takumi cũng lồm cồm bò tới trong bộ dạng rất đáng thương.

Jack vội đỡ cô ta dậy. “Lỗi này!” Nó nói trong lúc tảng đá lớn vẫn đang đổ dốc về phía họ.

Nhân lúc hỗn loạn, Akiko đã kịp thời giải thoát cho dân làng. Cô tập trung họ lại và hướng dẫn, “Tất cả theo tôi!”

Dân làng răm rắp nghe theo. Miyuki đi bọc hậu để đề phòng bất trắc.

Jack đuổi theo phía sau, một tay ôm đứa bé, một tay kéo bà mẹ. Cơn sạt lở đã lên đến đỉnh điểm, chỉ vài giây nữa thôi rất có thể sẽ ập tới chôn vùi tất cả.

Từ trong làn khói bất ngờ hiện ra một cặp sừng hươu như thể quỷ Satan xuất hiện chắn ngang đường tháo lui.

“Hôm nay đầu mày sẽ ở lại đây, ngoại quốc!” Lãnh chúa Matsukura giơ thanh kiếm hai đầu hung hiểm chém tới.

Trong tình trạng hai tay đều vướng bận, Jack không thể rút kiếm. Nó cúi xuống vừa kịp tránh đòn, nhìn lên thì đã chẳng thấy ông ta đâu nữa. Người phụ nữ và đứa bé la lên thất thanh khi chứng kiến cảnh một hòn đá lớn rơi xuống, đè bẹp dí vị lãnh chúa và thanh gươm của ông ta bên dưới.

Xem ra ông mới là người phải ở lại đây, Jack thầm nghĩ trong lúc tiếp tục cầm đầu chạy trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc. Đá tảng lao dọc lao ngang, đá nhỏ bay như đạn xẹt, chỉ cần một sơ hở thôi cũng đủ để mất mạng.

Nhưng rồi mọi chuyện cũng qua, họ tới kịp dốc bên kia, và được mọi người chung tay kéo lên vị trí an toàn. Jack nằm vật ra thở dốc với bé gái vẫn ôm chặt trong tay.

“Maiko! Rimika!” Ông Takumi khóc lóc ôm con, rồi chìa tay đón cháu gái. Jack thả Rimika trở về với vòng tay ông ngoại.

“Con vừa được cứu... bởi Chúa Jesus!” Nhóc tì vẫn không thể rời mắt khỏi mái tóc của Jack.

“Tạ ơn Chúa!” Ông Takumi xúc động không thể diễn đạt bằng lời. “Tạ ơn Chúa!”

“Ồ, thế còn tụi này thì sao?” Saburo cùng Benkei và Yori bước tới.

Jack ngồi dậy, bên dưới màn sạt lở đã kết thúc, nhưng khói và bụi vẫn bốc lên ồ ạt như cây nấm độc.

“Kế hoạch của cậu rất tuyệt vời!” Benkei vỗ vai Saburo nói.

“Quá tuyệt vời...” Jack vừa đứng dậy vừa ho hắng.

Saburo chìa tay đỡ nó dậy mỉm cười kiểu ái ngại. “Vụ lở có hơi lớn hơn so với dự định.”

“Đồ dờ hơi! Suýt nữa thì chết hết cả đám rồi!” Miyuki chạy tới đâm vào tay Saburo.

“Ui da!” Anh chàng la lớn.

“Cứ tưởng né tránh là nghề của *ninja*?” Akiko móc mĩa.

“Thế bộ cô không hoảng à?” Miyuki phản pháo.

Ban đầu Akiko định phản ứng, nhưng sau đó chỉ gật đầu thừa nhận với Miyuki, “Thật ra là cũng có!”

Akiko liền đâm vào tay bên kia của Saburo.

“Ôi!” Saburo rên rỉ xoa cả hai tay. “Người hùng mà lại bị đối xử thế này à?”

“Ừ!” Akiko và Miyuki đồng thanh.

“Cuối cùng hai người cũng tìm được điểm chung nhỉ?” Yori cố nhin cười.

Jack nhìn về phía dân làng. Dường như vẫn chưa thể tin được là mình đã thoát chết, họ cứ quỳ gối cúi đầu trước mặt Jack và nhóm bạn.

“Tạ ơn Chúa đã phái các thiên thần xuống cứu chúng con khỏi bàn tay quỷ dữ,” một người làm đầu thánh giá nói.

“Amen,” những người còn lại đồng thanh.

Thế rồi họ lại cúi đầu, vừa để thể hiện lòng kính ngưỡng với Chúa, vừa để thể hiện lòng biết ơn đối với các *samurai* trẻ tuổi. Đúng lúc này thì mặt đất bất ngờ rung chuyển dữ dội.

CHUYỆN NHỎ

“Saburo... cậu đã làm cái gì thế này!” Akiko thốt lên sau khi nhìn xuống miệng núi lửa.

Bên dưới, lớp đất đá từ trận lở đã vô tình lấp đường bốc hơi của Âm Ngục, khiến nước nóng dồn nén bên dưới tìm lối khác thoát ra. Áp lực quá lớn khiến toàn bộ ngọn núi rung chuyển mạnh đến mức có thể nhìn thấy bằng mắt thường...

“TẤT CẢ CHẠY MAU!” Jack la lớn trong lúc ngọn Unzen-dake dần tỉnh giấc.

Nó ôm lấy Rimika rồi cùng với đám bạn dẫn đường cho dân làng xuống núi. Saburo cõng một cụ ông trên vai, Yori đưa quyền trượng cho một cụ khác chống. Akiko và Miyuki cùng đỡ một người phụ nữ bị tật chân. Những người còn lại, tuy hầu hết đều ốm o thiếu thốn, nhưng lại bền bỉ hơn so với vẻ bề ngoài rất nhiều. Cả đoàn tràn xuống như một bầy dê núi.

“Bên này!” Benkei đi trước hô hào. Gặp phải đoạn vòng cua khiến tốc độ của họ chậm đi đáng kể, mà đích đến vẫn còn cách khá xa.

Bất thành lình một tiếng nổ lớn vang lên khiến ai nấy đều ngã lăn quay, tay chân rách bươm rỉ máu do va chạm trên đường lao dốc. Jack siết chặt Rimika trong ngực cố hãm đà rơi.

“Em có sao không?” Nó phủi bụi khỏi tóc cô bé hỏi. Nhóc tì gật đầu dứt khoát. “Rimika không sao, có Chúa Jesus ở đây mà.”

Jack cũng ước gì đó là sự thật. Nó cùng những người khác lục đục đứng dậy tiếp tục chạy. Từ đỉnh núi bốc lên cột khói đen che phủ cả một vùng trời trông vô cùng khủng khiếp. Cây cối xung quanh rung lắc dữ dội như thể muốn bật khỏi rễ để chạy vậy. Một gốc cây cổ thụ lớn đổ nhào ra đường, suýt nữa thì đè bẹp Benkei. Anh chàng ảo thuật gia giật mình đánh thót vừa nhảy vừa la, nhưng rồi lập tức lấy lại được bình tĩnh để hướng dẫn dân làng né tránh chướng ngại vật. Tấm *kimono* sặc sỡ của Benkei không

ngờ lại trở nên vô cùng hữu ích nhờ rất dễ nhận ra trong tình trạng thiếu sáng.

Jack đuổi lên đến chỗ Saburo, người vừa đi vừa thở vì phải cõng một ông cụ trên lưng. “Ông trông... không có vẻ gì... là sợ hãi nhỉ?” nó vừa thở vừa nói.

Ông cụ bình tĩnh lắc đầu. “Lão từng kinh qua mấy trận khủng khiếp hơn rồi.”

“Thật á? Và cũng... ở ngay sát như vậy?” Saburo nói chen vào.

“Không, ai dại gì. Tăng tốc mà chạy đi!” Ông cụ mắng rồi gõ lên đầu Saburo như thể người ta lừa lừa vậy.

Mặt Saburo tím lại, ông cụ này chỉ là nông dân mà lại thiếu lễ độ với người thuộc tầng lớp trên như thế. Nhưng do tình thế quá hung hiểm nên anh chàng nén giận không nói. Jack đứng ngoài trông thì thấy rất buồn cười, nhưng cũng sợ đến cười chẳng nổi. Từng là nạn nhân của một vụ núi lửa phun trào, nó không muốn cảm giác đó tái hiện lại chút nào. Núi lửa là thứ nên tránh xa, chứ không phải đương đầu.

Ngọn núi lại gầm rú ra oai.

Mặt đất rung chuyển rồi nứt hẳn ra. Jack vẫn cố sức chạy. Yori thì liên tục động viên dân làng dù chính cậu cũng đang rất sợ hãi. Akiko và Miyuki vẫn đỡ người phụ nữ bị tật đi sau cùng. Jack chỉ biết mình cần phải đi theo Benkei, tay thì siết chặt Rimika như thể nhóc tì này là viên ngọc quý hiếm nhất trên đời. Thế rồi họ cũng vượt qua được khu rừng tiến vào khu vực ruộng bậc thang.

Chật vật, kiệt sức, nồng nặc mùi trứng thối, nhưng tất cả đều đã về được làng. Phía trên, ngọn núi lửa vẫn liên tục kêu gào, phả khói đen nghi ngút. Nhưng may mắn là vẫn chưa thấy dấu hiệu phun dung nham.

“Đây, chuyện nhỏ thôi,” ông cụ được cứu giúp nói sau khi được Saburo thả xuống đất.

“Ông kiểm ngựa khác đi nhé!” Anh chàng nghiêng răng.

“Cảm ơn chú em,” ông cụ nhoèn hàm răng không còn chiếc nào cười, thoải mái đuổi chân bước đi.

Saburo há hốc mồm do từ nãy vẫn tưởng là ông không thể đi lại được.

“Quả nhiên là cao thủ!” Benkei nói giọng ngưỡng mộ. “Khi nào có dịp phải xin thọ giáo mới được.”

Thấy tình hình đã ổn, Jack trao Rimika lại cho mẹ cô bé.

“Chúng tôi biết phải đền ơn cậu thế nào đây,” ông Takumi cúi sát đầu trước mặt Jack.

“Giúp người đồng đạo là niềm vui của cháu,” Jack khiêm tốn đáp.

“Thật sự chúng tôi không thể giúp được gì ư?” Maiko, con gái ông Takumi nhấn mạnh.

“Một bồn nước nóng chẳng?” Akiko vừa nói vừa cúi xuống nhìn bộ *kimono* đầy bùn đất của mình.

Hai cha con ông Takumi cúi đầu hổ thẹn.

“Thật xin lỗi, người của lãnh chúa Matsukura đã phá hủy bồn tắm duy nhất của cả làng,” ông cụ nói. “Nhưng gần đây có một suối nước nóng tự nhiên, nếu các vị không ngại -”

“Tuyệt vời,” Akiko không hề muốn làm dân làng thấy áy náy.

“Hay mọi người ở lại dùng bữa nhé?” Maiko vẫn nài nỉ.

Jack liếc nhìn ngôi làng tan hoang cùng kho thóc rỗng tuếch. Nếu còn lương thực thì đó có lẽ cũng là phần ít ỏi cuối cùng, vậy mà họ vẫn muốn dùng hết để cảm ơn. Jack cảm thấy nó quả không sai khi quyết tâm cứu những con người tốt bụng này.

“Chỉ cần cầu nguyện cho tôi an toàn về đến nhà là được,” Jack nói.

“Nhất định như vậy rồi,” ông Takumi chấp tay nói.

“Lãnh chúa Matsukura đã chết,” Akiko nói thêm vào, “từ giờ mọi người không phải lo lắng nữa.”

Niềm vui trên khuôn mặt ông lão chợt tắt ngấm. “Không may là con trai của ông ta cũng độc ác chẳng kém.” Ông thở dài thườn thượt. “Nhưng bù lại chúng tôi sẽ có thêm thời gian thu xếp chuyển đến nơi nào ít phân biệt đối xử hơn.”

Jack hi vọng điều tốt đẹp nhất sẽ đến, nhưng cũng tự cảm thấy bất an cho những con người này, bởi lẽ di dân là điều vốn bị triều đình kiểm soát chặt chẽ, mà lệnh cấm theo đạo Ki-tô cũng đã được ban bố trên phạm vi toàn quốc.

“Chúng ta đi thôi,” Miyuki nhìn mặt trời đang di chuyển dần về hướng tây và nói. “Cần phải rời khỏi đây trước khi trời tối hẳn.”

Jack giúp Akiko lấy ngựa rồi cùng với mọi người ra khỏi làng. Đến cuối đường, nó quay lại nhìn lần cuối. Toàn bộ giáo dân đều quỳ gối cầu nguyện. Trên đầu, ngọn núi lửa vẫn liên tục rền vang.

“Có thật chúng ta đã cứu được họ không?” Jack hỏi, trong đầu không khỏi nghĩ đến mối hiểm họa kép từ con trai lãnh chúa Matsukura và Tướng Quân Kamakura.

Yori gật đầu. “Không ai biết ngày mai sẽ ra sao, thế nên hôm nay chính là một món quà cần phải trân trọng. Và cậu đã cho họ món quà ấy.”

49

CUỐI ĐƯỜNG

“Một ngày đi đường nữa là cậu sẽ có mặt ở Nagasaki, *nanban!*” Benkei tuyên bố trong lúc nhóm Jack dùng bữa sáng với cơm và cá hấp.

Đêm qua cả bọn cắm trại ngay cạnh suối nước nóng, ai nấy đều cảm thấy phấn khởi hơn sau một đêm ngủ ngon và tắm rửa thỏa thích.

“Đến cuối đường rồi đó, người anh em,” Saburo cười tươi nhận định.

Jack gật đầu đồng tình. Hành trình dai dẳng cuối cùng cũng tới hồi kết thúc.

Nó vẫn chưa thể tin mình đã đi được đến tận đây - mà vẫn còn sống. Có điều, liệu rằng Nagasaki có được như mong ước - với chiếc tàu chờ sẵn hướng về Anh? Hay tất cả những hi sinh mất mát đều chỉ là vô nghĩa?

Và nếu số phận có run rủi cho nó gặp được một chiếc thuyền Anh hay Hà Lan, thì Jack cũng phải cân nhắc những gì mà nó sẽ bỏ lại. Đành rằng luôn tồn tại những hiểm họa đến từ Shogun, cũng như Kazuki, nhưng rời bỏ Nhật Bản cũng có nghĩa là phải rời bỏ một phần rất quan trọng của Jack - bạn bè.

Nó nhìn một lượt quanh suối nước nóng. Xung quanh khuôn viên nhỏ bé này là hầu hết những con người thân thương nhất. Benkei, dù mới quen chưa lâu nhưng về độ từng tưng thì khó ai sánh kịp.

Saburo, anh chàng võ sĩ bụng to tốt tính. Yori, người bạn trung thành, dịu dàng, thông tuệ nhất. Jack ngờ rằng nó khó mà gặp ai ở Anh Quốc thay thế được nhà sư nhí, hay độ ranh mãnh, nhiệt tình, mà cũng đầy chết chóc của Miyuki. Rồi đến Akiko... nó biết có rong ruổi suốt năm châu bốn bể cả cuộc đời cũng không thể tìm được cô gái nào như vậy.

Vậy mà rất nhanh thôi nó sẽ phải nói lời từ biệt với cô; với tất cả mọi người. Saburo nói đúng. Đây chính là cuối đường - theo nhiều nghĩa khác nhau.

“Lên đường thôi,” Akiko tuyên bố sau khi buộc nốt túi hành lý cuối cùng vào yên ngựa.

Jack định đứng dậy, nhưng chân không nghe lời. Bất chấp những khó khăn đang chờ đợi, cũng như áp lực từ việc phải về tìm em gái, trái tim nó vẫn cứ muốn ở lại.

Bỗng có tiếng chuông réo rắt bên tai. Yori mỉm cười, tay cầm cây quyền trượng.

“Khi leo núi, gần lên đỉnh chính là đoạn khó nhất,” nhà sư nhí đoán đúng mâu thuẫn trong lòng Jack. “Cậu tự hỏi liệu mình có đủ sức kết thúc không, điều gì đang chờ đợi phía trước. Nhưng Jack à, cậu vẫn còn chúng tớ bên cạnh mà.”

Yori đập gậy xuống đất ba lần để nhấn mạnh quan điểm. Được tiếp thêm dũng khí bởi người bạn nhỏ thông thái, Jack biết nó không được phép phản bội lại những hi sinh mất mát của mọi người mà bỏ rơi Jess. Tuyệt đối không.

Cả nhóm lại xuất phát, ở giữa là Jack và Yori, Saburo và Miyuki bọc hậu, Benkei cùng Akiko đi trước dẫn đường. Xuyên suốt quãng đường băng rừng Shimabara, hầu như chẳng ai nói câu nào, ai nấy đều hiểu rõ mọi chuyện sắp kết thúc.

Dù cũng trĩu nặng suy tư, nhưng Miyuki vẫn luôn giữ cảnh giác, đưa mắt nhìn ngó từng cành cây một. Akiko cứ thỉnh thoảng lại sờ đuôi tên đặt trong bao, hay đưa mắt liếc nhìn Jack. Saburo thậm chí đặt luôn tay lên chuôi kiếm. Đến Benkei cũng bớt băng nhăng hơn so với mọi khi.

Đến ngã rẽ, Akiko bất ngờ giơ tay ra hiệu cho mọi người dừng chân. Cô phát hiện một bóng người ngồi trên tảng đá, tay chống gậy, tĩnh lặng như pho tượng. Xuất hiện ở trong rừng vào sáng sớm, nhất định không phải là vô tình.

MỒI NHỬ

“*Ronin* của Kazuki?” Jack thì thầm sau khi cả bọn đã rút lui ra khỏi tầm nhìn của nhân vật bí ẩn kia.

“Có thể,” Akiko lí nhí đáp.

“Hay tụi mình quay lại tìm lối khác an toàn hơn?” Miyuki vừa nói vừa đảo mắt quan sát một lượt xung quanh.

“Đối phương chỉ có một thôi mà!” Benkei nói.

“Thế cứ việc ra đó mà thách thức hănh,” Saburo khích tướng.

“Điên à, tui coi trọng cái mạng của mình hơn cậu nhiều!”

“Thế chắc cũng cẩn thận hơn luôn nhỉ?” Miyuki sốt ruột xen vào. “Tốt, anh bước tới thử xem hănh có nhận ra không.”

“Này, định dùng tui làm mồi nhử đấy à?”

“Tôi sẽ bọc lót cho anh,” Akiko rút tên khăn định.

“Đây, cầm kiếm nữa,” Saburo đưa thanh *wakizashi* của mình cho Benkei. “Cho chắc.”

Không thể từ chối, Benkei miễn cưỡng nhận kiếm giắt vào đai lưng.

“Ngược rồi,” Saburo điều chỉnh lại mũi kiếm. “Và đừng có tự cắt tay mình đó.”

“Vâng, cảm ơn lời khuyên, anh thầy giáo,” Benkei cạnh khoé.

Jack vẫn đang lưỡng lự, nhưng nó chưa kịp cản lại thì Saburo đã đẩy Benkei bước ra.

Anh chàng ảo thuật gia hồi hộp đến gần người bí ẩn, “Chào buổi sáng... *ronin*?”

Vẫn yên tĩnh.

“Không nhận ra tôi à? À, mà không thì càng tốt...” Benkei nhanh chóng thêm vào, rồi làm bộ cúi đầu chào để nhìn mặt người nọ, trước khi quay lại la lớn. “Không sao đâu. Ông ta đang ngủ!”

Đúng lúc này thì bóng người bật dậy càu nhàu. Hoảng loạn, Benkei rút kiếm, nhanh và vô định đến mức khiến chiếc gậy của người kia gãy làm hai.

“Không!” Bóng người quỳ xuống van xin Benkei. “Làm ơn đừng giết tôi!”

Ông ta cúi mũ trùm đầu để lộ mặt của một người đàn ông trung niên với mái tóc thưa thớt và hàng ria mép dài.

“Ông là ai?” Benkei bỗng nhiên trở nên can đảm lạ thường.

“Một người bán dầu hết sức bình thường,” người nọ vội vàng chỉ túi tre chứa toàn bình gốm sau lưng nói.

Benkei huýt gió. “Vất vả dữ!”

Người bán dầu uể oải gật đầu. “Nội tuần này tôi đã phải băng rừng ba lần rồi. Đi một đoạn lại nghỉ. Mà giờ không có gậy thì...”

Người đàn ông đau khổ nhìn hai khúc gỗ lăn long lóc dưới đất.

“Đừng lo, trong này thiếu gì chứ,” Benkei cười trừ rồi làm bộ đi ngo quanh tìm gậy.

Hài lòng với màn đối đáp, Akiko thúc ngựa cùng mọi người trở lại đường. Lúc đi qua chỗ người bán dầu, Yori đưa cho ông ta vài đồng tiền. “Chú giữ lấy mà mua gậy tốt hơn,” nhà sư nhí nhảnh giải thích.

Người bán dầu tròn mắt kinh ngạc trước nghĩa cử của Yori.

Benkei vỗ lên lưng ông ta. “Chú đây chắc ăn ở có đức lắm nên mới may mắn như vậy đó!”

Anh chàng nhanh chóng chạy theo cùng nhập bọn với cả nhóm.

“Chúc mừng! Benkei Vĩ Đại vừa đánh bại được ronin Lãnh Huyết!” Saburo reu. “Lần sau cần chẻ củi nhất định tôi sẽ nhớ tới anh.”

“Cũng được, nhưng nhớ cho mượn kiếm,” Benkei vừa nói vừa giơ thanh *wakizashi* cắt cành cây trước mặt.

Lá bay đầy xuống đầu Saburo.

“Trả lại đây!” Saburo vội vàng giật món vũ khí lại. “Trước khi anh gây họa.”

Rừng cây thưa dần, chia làm hai ngã, một dẫn lên đồi cao, một dẫn xuống đồng bằng. Benkei dừng lại suy nghĩ xem nên đi đường nào.

“Cả hai đều dẫn về một chỗ,” anh chàng ảo thuật gia kết luận. “Quyết định nằm ở cậu.”

“Nên chọn đường đồi,” Miyuki nói từ phía sau.

“Nếu là Kazuki, hẳn nhất định sẽ cử người canh gác ở đó,” Akiko phản đối.

“Chỗ đồng bằng rất dễ bị bao vây.”

“Đúng, nhưng ít ra còn nhìn được.”

“Ở trên đồi sẽ có lợi thế về tầm cao,” Miyuki thở dài nhấn mạnh.

Đúng lúc Jack và những người còn lại định quay sang nhờ Yori phân xử bằng cách tung gậy, thì Akiko bất ngờ nói, “Ừm. Vậy thì đi đường đồi.”

Đến Miyuki cũng bị bất ngờ vì Akiko chịu nhường bước. “Tốt... Ý kiến của cậu cũng mang tính xây dựng.”

Akiko gật đầu hiểu Miyuki đang an ủi mình.

Có lẽ hi vọng về một tình bạn chưa hẳn là quá xa vời, Jack thầm nghĩ.

Thế là cả đoàn đi theo đường đồi với tinh thần tập trung cảnh giác. Jack thậm chí còn mừng tượng ra cảnh Kazuki, Băng Bọ Cạp, cùng đại đội *ronin* trang bị vũ khí tận răng xuất hiện.

Ấy vậy mà lại chẳng thấy bóng ai.

Jack tự hỏi chẳng có nhẽ nó lại thoát được một màn đụng độ với tên đối thủ truyền kiếp này - bằng một cách nào đó, bởi lẽ phía trước chẳng còn gì ngăn cản nó đến Nagasaki nữa. Một cảm giác thất vọng bỗng nhiên ủa tới, Jack chợt nhận ra bản thân nó cũng muốn Kazuki tìm thấy mình, để được dịp kết thúc hết tất cả. Nó thật sự không muốn rời Nhật Bản một mình, để lại Akiko với mối nguy hiểm tiềm tàng. Đành rằng Akiko không phải người yếu đuối, nhưng nó biết mình sẽ không thể ăn ngon ngủ yên - nếu không tự mình đảm bảo an toàn cho cô.

Dù vậy cũng không thể loại trừ khả năng Kazuki quyết định mai phục ở Nagasaki.

Con đường dẫn qua một đồng cỏ rồi lại mở vào rừng.

Đến trưa thì họ thấy chiếc cầu nhỏ bắc qua dòng sông dẫn tới một ngôi làng xinh đẹp với ruộng lúa bao quanh, hồ nước mát mẻ, phong cảnh hữu tình.

“Sắp tới rồi,” Benkei nhảy chân sáo trên cầu. “Tối nay tụi mình sẽ ăn tối ở Nagasaki!” Nhưng khi vừa bước qua những căn nhà đầu tiên thì Jack và những người còn lại đã nhận thấy một điều bất bình thường. Yori chống gậy tạo thành âm thanh leng keng giữa bốn bề tĩnh lặng.

“Dân làng đâu hết rồi?”

TẬP KÍCH

Jack quan sát ngôi làng và đồng ruộng xung quanh. Phố xá không một bóng người, đồng ruộng cũng chẳng thấy nông dân. Tòa tháp canh được dựng lên giữa làng một cách rất dư thừa. Một số nhà để mở cửa sổ, hay thậm chí cửa chính, như thể chủ nhân chỉ tạm thời đi vắng. Không khí xung quanh lẫn mùi củi khô và mùi gạo mới nấu. Làng có một căn nhà trọ, nhưng đóng kín. Cứ như thể toàn bộ cư dân đều đã biến mất trước khi các *samurai* trẻ đặt chân đến vậy.

Lạ là, Jack cứ có cảm giác bị theo dõi.

Miyuki cũng vậy. Cô đưa tay vào túi rút thanh *ninjatō*. “Trở lại cầu. Nhanh!”

Đang lúc Akiko thúc Bóng Tuyết xoay đầu thì một mũi tên bất ngờ lao tới cắm thẳng vào áo giáp ngực khiến cô ngã lăn xuống.

“Akiko!” Jack lập tức phóng tới.

“Đừng, Jack!” Miyuki vội vàng huých nó sang bên.

Một mũi tên khác lại bay qua, chỉ trượt cổ Jack trong gang tấc. Nó vẫn cố bò về phía Akiko, bảo vệ cô khỏi hiểm nguy trước mắt.

Tên vẫn cứ bay tới từng hồi. Bóng Tuyết đứng chặn ngay trước, như thể cảm nhận được chủ đang gặp nguy hiểm vậy. Nó hí lên đau đớn vì trúng tên, nhưng vẫn không chịu di chuyển.

“Kéo Akiko vào trong đi!” Miyuki hét lên trong lúc loay hoay tìm kẻ tấn công.

Saburo lập tức chạy tới giúp Jack kéo nữ võ sĩ vào nấp trong con hẻm nhỏ. Đến nơi, Jack liền đỡ cô ngồi dậy.

“Akiko, làm ơn nói gì với tớ đi,” nó nói bằng giọng nửa van xin.

“Không tệ... đến mức đó đâu,” Akiko hỗn hển, mặt cô tái nhợt đi vì sốc. “May nhờ... có tấm áo giáp.”

May mắn thay, mũi tên đã không trúng vào tim, mà chệch lên vai trái. Thế nhưng máu vẫn chảy rất nhiều. Jack vội vàng xé tay áo cổ siết chặt để cầm máu.

Ngồi xõm bên cạnh, Miyuki thử thò đầu ra, rồi thụt vào ngay tức khắc - Phập! - Một mũi tên cắm phập vào cột gỗ ngay phía trước.

“Tớ không thể xác định được cung thủ ở đâu!” Cô bực tức nói.

“Yori đâu rồi?” Jack chợt nhận ra con hẻm mới chỉ có bốn đứa. “Cả Benkei nữa?”

Saburo nhìn về phía đối diện. “Kia kìa!”

Yori và Benkei nấp sau một cái thùng nước lớn, tuy không mấy chắc chắn nhưng cũng đủ để giữ được tính mạng. Một mũi tên cắm vào thùng khiến nước tuôn xối xả xuống mặt đất.

“Các cậu có thấy ai không?” Miyuki gọi vọng sang.

Benkei chỉ lắc đầu, anh chàng quá sợ để có thể ló ra nhìn. Yori chồm lên trên thùng. “Ở tháp canh!” Nhà sư nhí nhận thấy chuyển động lạ.

“Tụi mình cần đưa Akiko đến khu vực an toàn!” Jack lên tiếng, tay nó thấm đẫm máu nữ võ sĩ.

“Cẩn thận tránh tháp canh rồi trở lại rừng là được,” Saburo gợi ý.

“Kẻ địch không chỉ có một tên,” Miyuki nói sau khi cẩn thận quan sát góc độ các mũi tên. “Chắc chắn còn có cung thủ trên mái nhà.”

“Chúng ta cũng không thể cứ ẩn nấp mãi được,” Jack tiếp tục.

“Cậu nói đúng,” Miyuki đáp. Cô nhìn sang phía bên con hẻm, và nhận thấy lối ra đã bị chặn bởi hàng rào gai. “Chỉ còn cách chạy về cầu mà thôi.”

Miyuki quay sang Akiko hỏi. “Chạy được chứ?”

Akiko gật đầu. “Tôi bị thương ở vai, không phải chân.”

“Chờ một chút.” Nữ sát thủ nói rồi lấy từ túi dụng cụ ra một cái lọ nhỏ có nút chai và bông băng. Cô cầm thân tên bằng cả hai tay và bẻ mạnh.

Akiko thở hắt vì đau đớn.

“Cẩn thận!” Jack lo lắng siết chặt nữ võ sĩ.

“Tớ vẫn đang cẩn thận,” Miyuki đáp. “Vết thương dạng này nên xử lý càng nhanh càng tốt.”

Nữ sát thủ tháo áo giáp ngực của Akiko quan sát bên trong.

“Tốt, không quá sâu,” cô lăm bằm trước khi cầm phần còn lại của mũi tên. “Tớ sẽ cố làm thật nhanh,” cô nói với Akiko.

Akiko gập đầu rồi cắn môi trong lúc nữ sát thủ rút phần đầu có ngạnh ra ngoài. Máu lại tuôn xối xả, Miyuki dùng khăn lau rồi mở nắp chai.

“Sẽ đau một chút đấy,” cô cảnh báo trước khi rắc một thứ bột màu trắng lên miệng vết thương. Akiko trợn tròn mắt như thể da thịt bị đốt vậy.

“Thuốc đẳng dã tậ!” Miyuki giải thích, rồi để mặc cho Akiko bấu chặt tay mình. “Bột này dùng cầm máu, khử trùng rất tốt.”

“Tốt nhất là như vậy!” Akiko toát cả mồ hôi lạnh. “Dù sao cũng cảm ơn cậu.”

“Bạn bè để làm gì,” Miyuki mỉm cười.

Jack nhanh chóng dùng băng buộc chặt vết thương lại trong lúc Miyuki cất dụng cụ vào túi.

“Bóng Tuyết đâu rồi?” Akiko hỏi sau khi vết thương đã đỡ hơn.

Jack thử ngó ra ngoài. Chỉ trong khoảnh khắc ấy, một mũi tên xuyên qua cằm chặt chiếc mũ rơm vào tường. Nhưng nó cũng kịp tìm Bóng Tuyết. Con ngựa trắng đã nhảy qua được khỏi hàng rào và đang phi nước kiệu ngoài ruộng. “Nó không sao, nhưng mang hết hành lí và cả cung của cậu theo rồi,” Jack đáp, trong lòng thầm hỏi không biết có còn cơ hội lấy lại được bản hải đồ hay không.

Akiko nhận thấy nét âu lo trên khuôn mặt nó. “Đừng lo, Bóng Tuyết không đi xa đâu. Và tớ vẫn còn cặp song kiếm,” nữ võ sĩ nhón miệng cười vỗ trường kiếm *katana* và đoản kiếm *wakizashi* trên hông, nói.

Cột xong băng, Jack lắp giáp ngực của Akiko về lại vị trí cũ.

“Sẵn sàng chưa?” Miyuki vừa hỏi vừa ra hiệu cho Yori và Benkei.

Jack gập đầu đỡ Akiko đứng dậy. Miyuki cẩn thận kiểm tra tháp canh và các mái nhà một lượt. “Chuẩn bị... ba... hai...”

“Khoan!” Saburo la lên. “Không chạy được.”

Đến lúc này chúng mới nhận ra cây cầu gỗ đã bị đốt tự lúc nào.

“Đây là một trận tập kích!” Miyuki nói bằng giọng nghiêm trọng. “Một trận tập kích được chuẩn bị rất kĩ lưỡng!”

52

MẮC BẦY

Từ sự vắng mặt bí ẩn của dân làng; cho đến tháp canh; hàng rào - và bây giờ là cầu cháy. Mọi thứ đã sáng tỏ, đây chính là một cái bẫy được sắp sẵn.

“Tính sao bây giờ?” Saburo lo lắng.

“Đánh thẳng ra,” Akiko cắn răng chịu đau tuốt kiếm sẵn sàng.

“Nhưng đánh ai mới được chứ?” Miyuki nhìn quanh khắp một lượt. “Bọn này ẩn nấp chẳng thua gì *ninja*!”

Mặt Jack tối sầm lại, nó biết hẳn chính là người duy nhất có thể làm ra việc này.

Bỗng có tiếng động từ trên mái nhà. Cả bọn ngược lên thì thấy một tên cung thủ giương cung ngắm bắn Saburo. Tên này đang chắc mẫm bắt được con cá to thì bị ăn cả chiếc phi tiêu vào ngực, giật mình rơi xuống đất đập đầu chết tại chỗ.

“Nhặt cung cho tớ!” Akiko nói. “Nếu được thì cả tên nữa.”

Jack chạy tới, nhưng cây cung đã hỏng do cú va chạm. Thay vào đó nó rút phi tiêu ra khỏi người tay cung thủ đã chết. Nó hiểu rằng sẽ cần đến mọi nguồn lực có thể nếu muốn sống sót rời khỏi đây.

Jack kiểm tra áo kẻ địch tìm gia huy nhưng không thấy gì ngoài một con dao.

“Benkei đang làm gì thế kia?” Saburo thốt lên trong lúc nhìn sang bên kia đường.

Anh chàng ảo thuật gia đang đẩy thùng, tống hết nước ra ngoài rồi cùng Yori chui vào bên trong, định hướng chuẩn bị lặn về chỗ con hẻm bọn Jack đang trú ẩn. Quyền trượng của nhà sư nhí thậm chí còn chĩa ra ngoài một đoạn.

“Hai đứa này điên rồi!” Saburo nói trong lúc một loạt mũi tên bắn tới thùng gỗ từ mọi phía.

Tuy vậy thì Yori và Benkei vẫn được bảo vệ an toàn bởi cái thùng gỗ. Hay nói đúng hơn là Jack hi vọng như vậy. Một mũi tên cắm sâu ngập nửa thân, bên trong thùng phát ra tiếng kêu, rồi lại tăng tốc lẫn. Qua khe nứt, Jack nhìn thấy hai cặp mắt sợ hãi tột cùng. Khi cái thùng đến được con hẻm thì tên đã cắm đây rầy xung quanh như thế một con nhím khổng lồ xù hết gai. Benkei và Yori chạy vội vào con hẻm.

Anh chàng ảo thuật gia nằm sấp xuống đất, hai tay xoa cái mông bị thương. “Lần tới tôi nghĩ ra ý tưởng kiểu này thì nhớ chặn họng ngay giùm nha, Yori!”

“Không cần phải nhắc đâu,” Yori đáp, cơ thể nhà sư nhí cũng lờm chờm vết cắt.

“Châm cứu dữ thật đó!” Saburo nhặt quyền trượng cho Yori.

Jack kéo Benkei đứng dậy, đưa con dao nhật được từ người tay cung thủ. “Thế có ý tưởng nào kéo được cả bọn ra ngoài không?”

“Có đã tốt, *nanban*,” Benkei nuốt nước bọt nhìn qua vai Jack.

Nỗi sợ trong mắt anh chàng ảo thuật gia khiến Jack lập tức quay đầu. Con đường không còn trống trải, mà đã được lấp đầy bởi một toán võ sĩ chia làm năm cột, bốn hàng, tay lăm lăm vũ khí.

“Xem ra đám tên chỉ là để làm tiêu hao sinh lực tụi mình!” Saburo nhận định.

Miyuki thử tìm lối thoát, nhưng mọi cửa sổ quanh con hẻm đều đã bị đóng chặt từ phía trong. Cô ước thử hàng rào phía sau, và lập tức la lên vì bị cắt trúng tay.

“Không được rồi!” Cô bật khóc. “Tụi mình chẳng khác gì chuột trong lỗ!”

“Sáu đầu hai mươi,” Jack nói. “Vẫn chưa bằng lần tụi mình đánh giặc cướp ở Tamagashi.”

“Nhưng lần đó còn có dân làng trợ giúp nữa,” Saburo hời hợt. “Và đám *ronin* này đều đã qua trường lớp đào tạo hẳn hoi.”

“Tụi mình cũng vậy thôi,” Yori nhắc nhở. Nhà sư nhí cúi xuống nhặt một mũi tên khỏi bao của tên cung thủ bẻ làm đôi. “Một võ sĩ đơn độc ví như một mũi tên.” Cậu tiếp tục nhặt sáu mũi tên lên. “Nhưng đoàn kết cùng nhau, thì không gì có thể đánh bại.”

Hình ảnh của Yori khiến Jack nhớ tới bài khích lệ sĩ khí của thầy Yamada tại thành Osaka. Nhưng bàn tay hơi run của nhà sư nhí đã để lộ nỗi sợ hãi

của cậu. Nghĩ vậy, nó bèn nắm bàn tay của Yori cùng sáu mũi tên bên trong.

“Còn bạn bè, tức là còn hi vọng,” nó lặp lại câu nói đã từng dùng để an ủi Yori trong trận Tenno-ji năm xưa.

Yori can đảm nở nụ cười. Jack thật sự khâm phục nhà sư nhí. Cậu bạn nhỏ này là người không phù hợp với chiến trường nhất trong cả nhóm, nhưng lại thu đủ dũng khí để đương đầu trước tiên.

Akiko cũng nắm lấy nắm tên, im lặng nhìn vào mắt Jack, ngầm trao đổi lời thề nguyện với nó.

Mãi mãi bên nhau.

Đến lượt Saburo nhập bọn. “Hai mươi chứ gì? Chấp luôn!”

Miyuki bước đến nắm phần tên ngay dưới tay Jack. “Đánh tới chết!”

Benkei là người cuối cùng tham gia. “Tôi ghét cảm giác bị bỏ rơi lắm,” anh chàng thậm chí còn nhoẻn được miệng cười.

Mọi người đều hiểu mình cần phải làm gì. Họ cùng nhau vút đám tên lên trời hô lên một tiếng thật lớn rồi rút vũ khí lao về phía bên kia đường.

53

CÁCH LI

Jack và những người bạn dũng cảm lao tới khiến đám võ sĩ phải đứng lại.

“Khôn hồn thì đầu hàng đi!” Miyuki đồng dục. “Hạ vũ khí xuống, và chúng tôi sẽ để các người toàn mạng rời khỏi đây!”

Đám võ sĩ đưa mắt nhìn nhau vẻ không thể hiểu nổi. Một tên cười thành tiếng, kéo theo cả tràng cười vang dội.

“Đầu hàng?” Gã *ronin* móc mĩa. “Mày có đang nghiêm t...” Vẻ nham nhở trên bộ mặt của hắn đột ngột chuyển sang đau đớn vì bị một chiếc *shuriken* đâm xuyên cổ.

“Rất nghiêm túc,” Miyuki nói nốt.

Chứng kiến đồng bọn chết ngay bên cạnh, tiếng cười đùa lập tức tắt ngấm.

“Còn mười chín,” Saburo đếm. “Tỉ lệ cải thiện thêm đôi chút rồi đó.”

Băng lính đánh thuê gào lên giận dữ điên cuồng lao tới. Jack đứng tấn trong tư thế “Nhật Thăng” của tuyệt kỹ Nhị Thiên, với cả trường kiếm *katana* lẫn đoản kiếm *wakizaki* đều được giơ lên cao quá đầu. Tư thế tưởng chừng như chứa đầy sơ hở này thật ra lại mang đến sức mạnh rất lớn, lấy công bù thủ, thiên về tốc độ. Một mình nó đấu lại hai đấu thủ nhưng vẫn dễ dàng áp đảo đối phương, cả về kỹ năng lẫn chất lượng vũ khí. Jack chặt đứt vũ khí đối phương rồi đá một tên vào ngực gây cả xương sườn, dùng cán kiếm thúc cằm tên còn lại khiến tên này bất tỉnh.

Akiko cũng hăng say chiến đấu, tinh thần lên cao khiến nữ võ sĩ quên cả cái vai đau. Linh hoạt như một vũ công, cô tránh đòn rồi dùng kiếm đâm xuyên vai đối thủ của mình.

“Giờ thì hòa rồi nhé!” Cô nói trước khi tung một cú đá vào đầu hắn.

Miyuki đương đầu với một gã võ sĩ khổng lồ sử dụng rìu. Tên này có lẽ phải to gấp hai lần nữ sát thủ.

“Xin đừng,” Miyuki quỳ xuống van xin.

Tay *ronin* nở nụ cười khát máu. “Không sao, sẽ nhanh thôi,” hắn vừa nói vừa giơ rìu định chặt cô ra làm hai.

Nhưng chưa kịp xuống tay đã bị Miyuki dùng cát ném vào mắt, rồi nhân cơ hội đá luôn vào khu vực giữa hai chân. La lên một tiếng chói tai, chiến binh khổng lồ đổ gục ra đất, chiếc rìu cắm phập thẳng vào đầu.

“Đúng rồi, rất là nhanh,” Miyuki đắc thắng xoa tay.

Không mang kiếm, Yori dùng quyền trượng đẩy lùi kẻ địch. Nhiều lần bị trúng đòn, tay *ronin* bắt đầu giận dữ. Lại một cú thúc, nhưng lần này hắn đã chuẩn bị sẵn, nhân đà giật phắt cây gậy khỏi tay nhà sư nhí.

“Còn trò gì nữa không, thầy chùa?” Hắn hoan hỉ.

“Còn,” Yori đáp rồi lấy hơi hét lớn. “HÃY A!”

Khoảnh khắc ấy, tên *ronin* vẫn đứng yên bất động. Rồi ngã ngửa ra sau như vừa tông phải đá tảng vậy.

Jack cố nhin cười nhìn anh bạn nhỏ thờ ơ bước tới lấy lại quyền trượng của mình. Yori đã luyện *kiaijutsu* lên tầm đỉnh cao. Có lẽ đến thầy Yamada cũng sẽ tự hào về cậu học trò cứng của mình.

“Xong tám, còn mười hai,” Saburo nói sau khi hạ một gã *ronin*.

Benkei đứng đằng sau, tay cầm dao găm đe dọa bất kì kẻ nào vượt qua được đám Jack. Nhưng chưa thấy ai xuất hiện. Với cách cầm kiếm do ông Shiryu gợi ý, Jack đã lấy lại được sự linh hoạt như trước khi mất ngón tay. Không một kẻ tấn công nào tiếp cận nó mà vẫn lạnh lặn trở ra ngoài. Với đà này, bọn chúng hoàn toàn có thể tiêu diệt cả băng đảng *ronin* và rời khỏi ngôi làng khủng khiếp này.

Thế rồi một đợt võ sĩ mới xuất hiện, với hai mươi tên từ phía trước, và cũng chừng đó tên từ phía sau.

“Tội mình bị bao vây rồi!” Yori la lên thất thanh.

“Chạy!” Miyuki nói trong lúc vừa đánh vừa tìm đường thoát lui. Nhưng hầu như con ngõ nào cũng đều bị bịt kín bởi hàng rào gai. Phía sau, đám võ sĩ ập tới ngày một gần. Chỉ trong giây lát thôi cả bọn sẽ hoàn toàn bị áp đảo.

“Dưới này!” Benkei kêu lên khi phát hiện ra một con hẻm khả thi.

Tức vũ khí đối phương bằng một chiêu Thu Diệp Thức, Jack lao đi cùng Benkei và mọi người. Cả bọn chạy trong con hẻm hẹp dẫn ra phía hồ nước, Benkei tiên phong, Miyuki bọc hậu. Lúc ra ngoài, Jack nhìn thấy một đoạn mái hơi nhô ra, nhưng không nghi ngờ gì cho đến khi quá muộn.

Chiếc lồng tre lưới sắt từ trên cao bất ngờ đổ ập xuống cách li Miyuki với cả nhóm, bỏ lại một mình cô và vô số tên võ sĩ.

54

DẦU ĐÈN

Jack cất kiếm chạy lại giúp Miyuki nhấc lồng, nhưng dù đã cố hết sức vẫn không thể, “Cứng quá!”

Saburo và Yori cũng giúp sức. Nhưng ba đứa hợp lực mà cái lồng vẫn cứ trơ ra.

“Bị khóa từ trên cao rồi,” Akiko nhận định.

Miyuki nhìn lên tìm lối thoát thân, nhưng phần lưới sắt thông thẳng với tường, hoàn toàn không có điểm tựa để leo lên. Bị nhốt bên trong, cô chẳng khác gì một con chuột mắc bẫy.

Đám võ sĩ bắt đầu xuất hiện từng tên một từ phía bên kia. Dẫn đầu là một gã *ronin* râu xồm cầm *katana* sứt mẻ. Hắn di chuyển khá từ tốn vì biết rõ con mồi không thể thoát ra ngoài.

“NANBAN!” Benkei la thất thanh khi nhận thấy không có ai theo mình. “Chúng ta có khách. Rất nhiều khách!”

Jack ngoái đầu lại thì thấy đám võ sĩ của đợt thứ hai đã đi vòng ra đằng sau hồ. Muốn thoát, bọn chúng chỉ có thể chạy theo hướng ngược lại. Và phải thật nhanh.

“Đi đi,” Miyuki nói. “Tự cứu mình khi còn có thể.”

“Không, tớ không bỏ cậu lại đâu,” Jack vẫn cố nhắc khung sắt.

“Cậu không còn lựa chọn nào cả, Jack à.”

Saburo và Akiko cố chặn đường đám võ sĩ, nhưng không mấy khả thi. Trong con hẻm, gã *ronin* râu xồm đã tiếp cận Miyuki.

Miyuki nhìn thẳng vào mắt Jack, cặp mắt đen thể hiện rõ sự quyết tâm. “Tớ vẫn nói sẽ hi sinh tất cả vì cậu. Và đây chính là thời điểm để thực hiện điều đó.”

Cô nắm tay nó từ biệt rồi quay đầu đối mặt với kẻ địch.

“KHÔNG!” Jack hét lớn. “Tớ không muốn bất kì ai phải hi sinh vì mình. Nhất định sẽ có cách khác mà!”

“Nhanh lên!” Benkei chạy vòng qua mặt hồ hướng về phía kho gạo và cánh đồng. Jack cảm nhận được Yori đang kéo lấy tay mình. Nó nhất định kháng cự.

“Đừng để cậu ấy phải hi sinh vô ích,” Yori nói bằng giọng run run khi phải đưa ra quyết định quá khó khăn. Cũng như Miyuki, cậu nhận ra cứ mỗi giây trôi qua, tính mạng của tất cả mọi người sẽ càng thêm nguy hiểm. Và, nếu không còn hi vọng cứu người, chí ít cũng nên tôn trọng quyết định cuối cùng của họ.

Bị Yori kéo đi, mỗi bước chân lại như một con dao cứa vào lồng ngực Jack. Nhìn bóng Miyuki khuất dần sau tấm lưới sắt, nó cảm thấy như mình đã phản bội nữ sát thủ, bỏ mặc cô đương đầu với tử thần.

“NHANH! NHANH!” Akiko hối thúc từ phía sau.

“Saburo đâu?” Yori hỏi.

“Ở lại chặn quân địch,” nữ võ sĩ thở dốc đáp.

Jack nhìn về phía hồ nước thấy Saburo một mình chống lại tám tên *ronin*. Mặc dù liên tục bị tấn công, anh chàng vẫn đứng vững không lùi bước.

“Tội mình không thể để Saburo làm vậy!” Jack phản đối.

“Saburo nói... tỉ lệ này rất tốt,” Akiko đáp, nhưng ánh mắt buồn bã của cô lại cho thấy tâm sự khác. “Khi nào tội mình ra đến kho thóc, cậu ấy sẽ đuổi theo.”

Cả bọn dốc sức chạy, ai nấy đều hiểu rõ mỗi một giây đều ảnh hưởng trực tiếp đến sự sống hay cái chết. Bên kia bờ, đám võ sĩ bắt đầu sốt ruột. Lúc Benkei tới được kho gạo thì Saburo trúng đòn la lớn. Một gã *ronin* vượt được qua lớp phòng vệ huých anh chàng ngã xuống đất. Một gã khác định dùng *tanto* xuyên tim võ sĩ trẻ, nhưng không ngờ bị cậu lôi ngã xuống lòng hồ tạo thành thành chấn động lớn.

Jack chờ Saburo nổi lên - nhưng chẳng thấy gì ngoài một vũng máu. “Không! Không!” Yori run lên bên cạnh Jack.

“Đã... quá muộn rồi,” Jack nói. Lần này đến lượt nó kéo tay Yori chạy. Không phải vì đã vượt qua được nỗi đau, mà chẳng qua việc mất thêm một người bạn nữa đã để lại vết thương lòng quá lớn - lớn đến mức khiến cho nó sức tình.

Họ định di chuyển về phía cánh đồng. Nhưng đám võ sĩ đã kịp tới đó trước.

“Giờ tính sao?” Benkei hoang mang khi thấy càng lúc vòng vây càng xiết chặt.

“Vào kho gạo,” Jack đề nghị. “Kiểu gì cũng phải có cửa sau.”

Bên trong, gạo đâu chẳng thấy, mà chỉ toàn rơm rạ.

“Đằng kia!” Akiko chỉ cánh cửa nằm cạnh góc tường.

Jack thử mở, nhưng không được.

“Tại sao họ không đuổi theo nữa nhỉ?” Yori nhận thấy đám võ sĩ chỉ đứng thành vòng tròn bao quanh cửa chính.

Jack bỏ tay nắm ra, bàn tay nó vừa nhót lại vừa trơn.

Dầu đèn.

Đến giờ nó mới nhận ra toàn bộ căn phòng đều được tẩm thứ chất ấy - từ tường, rơm rạ, cho đến sàn nhà. Nhưng Jack chưa kịp cảnh báo thì một ngọn đuốc đã được thả vào trong. Lửa nhanh chóng lan ra biến nhà kho thành một biển lửa.

“Tội mình bị nướng chín mất!” Benkei định chạy ra phía cửa chính. Akiko nắm tay anh chàng kéo ngược lại. “Ra ngoài thì chúng chém chết ngay!”

“Còn đỡ hơn chết cháy!”

Nhưng Benkei vẫn ở lại, còn Jack điên tiết đá cánh cửa hậu trong vô vọng.

Khói bắt đầu lan tỏa khắp xung quanh thay chỗ cho dưỡng khí. Jack thậm chí có thể ngửi được mùi tóc khét, còn da thì đỏ lừ.

Đến lúc này thì Akiko cũng tham gia cùng Jack. Bất chấp hai đứa hết đá xoay lại đến đá hậu, mà cánh cửa vẫn cứ trơ ra.

Benkei và Yori đứng giữa kho thóc, cố tránh càng xa tường càng tốt.

Jack đã định đầu hàng, song nó phát hiện thấy trên cửa có vết rạn nứt, và rồi vỡ toang một góc sau cú đá bồi của Akiko.

“RA NGOÀI!” Jack hô hào.

Nó đẩy Akiko ra trước. Benkei phóng tới vừa kịp. Đến phiên Yori thì trần nhà bắt đầu rơi xuống từng mảng khiến nhà sư nhí phải liên tục né tránh. Thanh xà trên đầu Jack cũng lao thẳng vào chân khiến nó bắt buộc phải nhảy ra.

Ho sặc sụa, Jack lập tức đứng dậy nhìn vào trong tìm Yori. Nó nhận ra cái bóng mờ của cậu ngồi xếp bằng giữa nhà kho, hai mắt khép kín, tay

chấp lại theo tư thế cầu kinh.

TÓM GỌN

Jack gần như phát điên. Chỉ trong vài phút đã lần lượt mất đi ba người bạn thân thiết. Nó quỳ trên mặt đất, cúi mặt giữa đồng khói cháy đen kịt.

Kho gạo vẫn tiếp tục thiêu đốt Yori bên trong. Jack, Akiko, và cả Benkei đều chẳng thể làm gì để giúp. Góc cửa gãy đã bị chặn lại bởi xà nhà đổ, mà đầu bên kia là cả một rừng võ sĩ khát máu đang chờ sẵn.

“Ôi Yori,” Benkei nhìn con dao chảy nước mắt.

Nỗi đau của Jack đã vượt quá xa giới hạn bình thường. Nó cũng khóc, nhưng là khóc bằng trái tim, chứ không phải bằng đôi mắt. Yori là tiếng nói của lí trí, là hòn đá tảng có thể dựa vào trong những đêm bão tố của cuộc đời. Mất người bạn này, Jack chẳng khác gì con tàu mất bánh lái. Miyuki, Saburo, và bây giờ là Yori - nó thật sự không thể chịu đựng nữa. Tinh thần võ sĩ đạo đòi hỏi *samurai* phải sống và chiến đấu vì trung thành và danh sự. Nhưng Jack đâu xứng đáng để họ phải làm vậy. Nó nào phải lãnh chúa hay Tướng Quân. Mà chỉ là một thiếu niên đang tìm đường về nhà. Màn chết chóc này rồi sẽ kéo dài đến đâu nữa? Benkei? Akiko yêu quý? Không thứ gì trên đời đáng để đổi bằng một cái giá đắt đỏ đến nhường này.

“Tụi mình cần phải đi,” Akiko, dù cũng tổn thương không kém, bằng một cách nào đó đã xốc lại được tinh thần.

Jack gật đầu, nhưng không nhúc nhích.

“Bảy lần ngã xuống, tám lần đứng lên,” Akiko thì thầm đặt tay lên vai Jack, một dòng nước mắt lăn dài trên má nữ võ sĩ.

Câu nói của Yori trong lần Tha Lưu Tử Thí ba năm về trước - bài học về việc không bao giờ bỏ cuộc - cuối cùng cũng làm cho Jack thức tỉnh. Nó đứng dậy bên cạnh Akiko, và phát hiện thấy vai trái tẩm áo *kimono* của cô đã chuyển sang màu đỏ thẫm. “Cậu vẫn ổn chứ?” Nó lo lắng.

“Không sao đâu,” Akiko mệt mỏi đáp. “Chỉ là miệng vết thương lại mở ra thôi.”

Đau lòng trước tình trạng của Akiko, Jack hạ quyết tâm phải sống, vì những người bạn đã ngã xuống. Nó nhìn một lượt xung quanh. Đường như đám võ sĩ vẫn chưa phát hiện ra điều gì. Khu vực phía sau kho thóc này đã được chặn lại bởi hàng rào gai, khiến ba đứa chỉ còn lựa chọn hoặc lén trở ra hồ nước, hoặc nhân lúc kẻ địch không để ý trở lại làng thoát ra ngoài bằng đường chính dẫn đến Nagasaki. Nhìn qua phía bên kia, Jack thấy đám võ sĩ đang hoan hỉ ăn mừng thắng lợi.

Nó quyết định chọn cách quay về làng. Chờ khói bốc đúng hướng, Jack, Akiko, và Benkei liền lủi đi theo hướng nhà trọ.

“Có thể vẫn còn võ sĩ ở lại tuần tra,” Akiko cảnh báo. “Thế nên hãy hết sức cẩn thận.”

Benkei gật đầu giảm tốc độ. Jack ngoái đầu nhìn xem có kẻ nào bám đuôi không. Con đường vẫn yên tĩnh. Bất chợt có tiếng ầm ỉ, rồi tiếng cửa đóng sập. Jack quay lại thì chẳng thấy Akiko đâu, còn Benkei thì ôm cái mũi đầy máu nằm trên đất.

“Chúng bắt Akiko rồi!” Anh chàng ảo thuật gia chỉ cánh cửa dẫn vào nhà trọ nói.

Jack không thể tin mình lại để người ta bắt Akiko đi dễ dàng đến vậy. Nó huých cửa nhưng không được, đá cũng không xong.

“Akiko!” Jack la lên, nhưng không thấy ai đáp lại.

Nó kéo một thùng rượu rỗng lại leo lên trèo qua tường rồi đưa tay kéo Benkei.

Hai đứa thấy mình đang ở trong một cái sân.

Cảnh tượng yên bình bên trong hoàn toàn trái ngược với bãi chiến trường hỗn loạn bên ngoài. Lối đi lát gỗ uốn lượn giữa những bụi cây tỉa tót tỉ mỉ và sỏi rải theo phong cách nghệ thuật. Một tảng đá lồi lõm chứa đầy nước, tiếng lạch cạch không ngừng phát ra từ ống tre. Chính giữa khoảng sân là một thảm rêu xanh rì bao quanh gốc cây bách lớn với phần tán đổ nghiêng che phủ ánh mặt trời. Ngay trên thảm sỏi là một phòng trà kiểu Nhật nằm ở vị trí có thể quan sát toàn cảnh khu vườn.

Jack chậm chậm bước trên lối đi dẫn tới gian chính của nhà trọ. Nó liên tục đảo mắt tìm tung tích Akiko.

Benkei vòng qua cây bách tiến về phía phòng trà.

Phát hiện một giọt máu còn mới dính trên đá; rồi một giọt khác ngay dưới chân. Jack kêu lên, “Bên này,” rồi vội vàng tăng tốc.

Bất thành linh có tiếng cành cây bị gãy, Jack quay lại thì chẳng thấy Benkei đâu nữa.

Lấy tay che ánh mặt trời, nó ngược lên phát hiện Benkei bị treo ngược đầu tít trên ngọn cây bách. Tán cây cong lúc này đã vươn thẳng trở lại sau khi cái bẫy được kích hoạt. Anh chàng ảo thuật gia liên tục dùng đưa qua lại trong trạng thái bất tỉnh.

“Giờ thì chỉ còn mày!” Một bóng người xuất hiện bên trong phòng trà.

NỢ MÁU TRẢ BẰNG MÁU

Jack lập tức xoay người về phía phòng trà, thanh *katana* sẵn sàng trong nháy mắt.

“Akiko đâu rồi?” Nó gặng hỏi.

Cánh cửa giấy trượt sang ngang, để lộ đối thủ của nó.

“Đến đúng lúc lắm, ngoại quốc,” Kazuki lên tiếng.

“Không, mọi chuyện phải chấm dứt ở đây,” Jack nói và lao tới tấn công.

Kazuki giơ bàn tay đeo găng đen ra hiệu, Nobu lập tức xuất hiện bẻ tay răng rắc đầy đe dọa.

“Nếu còn muốn nhìn thấy con Akiko đó còn sống, thì đừng tiến thêm một bước nào nữa!”

Dù ghét phải nghe theo mệnh lệnh của đối thủ, Jack vẫn khựng lại.

“Tao sẽ tận hưởng khoảnh khắc này đến khi nào mãn nguyện mới thôi,” Kazuki tuyên bố, đoạn nhấp một ngụm trà nóng hổi. “Mọi thứ đều diễn ra theo đúng kế hoạch. Tao tự hỏi sao mình lại không nghĩ ra ngay từ đầu nhỉ. Được thế có phải đỡ tốn công bao nhiêu không.”

Hai mắt Jack liên tục quét qua khu vườn của nhà trọ. Nếu Kazuki và Nobu ở đây thì chắc chắn những thành viên khác của Băng Bọ Cạp cũng vậy.

“Tao đã nhận ra là mày phải đi qua ngôi làng này nếu muốn đến Nagasaki,” Kazuki vẫn thao thao bất tuyệt về tài trí của mình. “Từ Shimabara đi ra thì chẳng còn con đường nào khác cả. Tao chỉ cần thuê một đám *ronin*, đặt vài cái bẫy rồi kiên nhẫn ngồi đợi, như hổ rình mồi vậy. Kể ra tao cũng khá ngạc nhiên khi mày đặt chân được đến đây đó.”

“Người đã giết bạn bè của ta!” Jack rít lên, tay nó nắm chặt chuôi thanh *katana* tới nỗi các đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

Một nụ cười nham hiểm ngoác ra trên mặt Kazuki khi hân thưởng thức từng khoảnh khắc Jack bị tra tấn tinh thần.

“Tao đã thề là sẽ tiêu diệt mày, thằng ngoại quốc. Và điều đó cũng có nghĩa là tao sẽ tính sổ với từng đứa dám giúp mày, đặc biệt là những đứa mày yêu quý nữa.”

Hắn khịt mũi khinh bỉ trước cụm từ cuối, rồi búng tay ra hiệu. Cánh cửa chính của căn nhà trọ phía bên kia khu vườn được mở ra. Akiko đang quỳ gối, toàn thân bị trói và bị bịt miệng, một khối gỗ được đặt trước mặt cô. Hiroto đứng ngay phía sau, túm tóc giật ngược đầu Akiko, kề dao vào cổ cô. Tên khổng lồ Raiden đứng ngay bên cạnh với thanh đại đao *nodachi* sẵn sàng trong tay.

Jack trừng trừng nhìn Kazuki.

“Người đã thề sẽ không làm hại Akiko cơ mà? Để đổi lại, ta đã cứu mạng người.”

“Đúng thế, ngoại quốc.” Kazuki đưa tay lên cầm ra chiều suy nghĩ kỹ lưỡng. “Và ta là một *samurai* luôn giữ đúng lời hứa của mình. Đó là lí do ta không hề động một ngón tay vào con bé đó.”

Hắn hất hàm về phía Raiden và Hiroto. “Nhưng bọn thuộc hạ của ta đâu có hứa.”

Hiroto cắt dây trói tay phải của Akiko. Raiden túm chặt cổ tay cô đặt lên khối gỗ rồi dùng chân chặn giữ. Dù phải chịu đau đớn, khuôn mặt Akiko vẫn không hề tỏ thái độ đầu hàng.

“Nợ máu phải trả bằng máu - mày thấy có đúng không?” Kazuki nói trong lúc xoa xoa móng vuốt sắt trên găng bàn tay phải.

“Dừng lại!” Jack van nài, nó thả thanh *katana* trong tay xuống. “Ta đầu hàng. Ta sẽ làm bất cứ thứ gì người muốn. Mổ bụng tự sát cũng được. Chỉ cần để Akiko được yên.”

Kazuki cười lớn. “Thứ tao muốn là mày phải chứng kiến cảnh này, ngoại quốc ạ.”

Raiden vung thanh đại đao *nodachi* lên cao quá đầu, chuẩn bị bổ xuống chặt đứt bàn tay của Akiko. Akiko nhắm mắt chờ đợi cơn đau sắp tới... Rồi một ánh thép loé lên, kèm theo tiếng hú đầy đau đớn. Thanh đại đao của Raiden rơi xuống sàn, còn hắn thì đưa hai tay lên ôm bộ mặt bê bết máu me. Giữa những ngón tay của hắn là cạnh phi tiêu *shuriken* sắc nhọn.

Nhanh chóng thu lại thanh *katana*, Jack lao tới giải cứu Akiko. Hành động đầu hàng của nó chỉ nhằm đánh lạc hướng, tạo cơ hội sử dụng chiếc phi tiêu nó lấy được từ thi thể của người bắn cung. Bằng động tác thuần

thực, nó lấy chiếc phi tiêu từ đai lưng *obi*, vẩy cổ tay nhắm thẳng vào mắt phải của Raiden. Nó nhanh chóng băng qua cây bách trong sân vườn, Akiko giơ tay ra hiệu bảo nó dừng lại. Nhưng quá muộn. Một lưỡi kiếm từ đâu chém tới. Nhờ phản xạ, Jack hụp người tránh được đòn hiểm. Lưỡi kiếm lướt qua đầu nó, kéo theo một chòm tóc.

“Chưa hết đâu, ngoại quốc,” Goro gầm gừ, lưỡi kiếm quay lại tấn công lần nữa.

Jack vung thanh *katana* chặn lại khiến hai lưỡi kiếm cùng bị văng ra. Jack tung chân đá mạnh vào ngực Goro khiến hắn phải loạng choạng lùi lại để giữ thăng bằng, nhưng Goro vẫn kịp vọt kiếm tầm thấp. Jack nhanh chóng nhảy lên, vung kiếm nhắm thẳng đầu Goro chém tới. Thanh kiếm của Goro kịp vung lên chặn đòn hiểm. Hai thứ vũ khí lại rung lên sau cú va chạm dữ dội và bật văng ra xa. Jack và Goro tiếp tục vật lộn trong sân vườn.

Trong lúc Jack còn đang mắc kẹt trong trận chiến sinh tử, Akiko bất ngờ bật dậy đập mạnh đầu ra phía sau. Một tiếng gãy rắc vang lên, chiếc mũ mới hồi phục của Hiroto tiếp tục bẹp dí. Hắn gục xuống sàn rên rỉ đau đớn. Akiko dùng bàn tay phải được cởi trói chộp lấy con dao rồi đâm mạnh về phía vai Hiroto, găm chặt hắn xuống sàn. Hiroto thở dốc như thể một con cá bị xiên nướng.

Mù một bên mắt, lại thịnh nộ bởi cơn đau, Raiden điên cuồng tìm cách giẫm đạp lên Akiko. Do toàn thân vẫn bị trói nên Akiko không còn cách nào khác ngoài việc liên tục lăn trên sàn, cố gắng giải thoát mình trước khi tên khổng lồ Raiden có cơ may thành công.

“Để tên ngoại quốc đó cho tao, Goro,” Kazuki ra lệnh, đoạn nhảy ra khỏi phòng trà. “Đi giúp Raiken giết con bé Akiko ấy.”

Goro lập tức thoát ra khỏi cuộc ẩu đả mà lao thẳng về phía cánh cửa đang mở. Jack hốt hoảng đuổi theo nhưng đã bị Kazuki chặn đường.

“Thời hạn trả thù bị trì hoãn lâu quá rồi, ngoại quốc.” Hắn tuyên bố và chĩa thanh *katana* vào Jack. “Nhưng cũng đáng giá đó chứ.”

TRẢ THÙ

Kazuki xông tới tấn công. Jack lập tức rút đoản kiếm *wakizashi* thi triển tuyệt kỹ Nhị Thiên. Nó biết đây sẽ là trận chiến sinh tử. Không thể trốn tránh. Cũng không thể nhờ may mắn mà chạy thoát. Số phận đã an bài một kết cục đẫm máu, chỉ là kẻ nào sẽ sống sót sau cùng.

“Mất một đốt ngón tay rồi, mà còn thi triển nổi Nhị Thiên không mà đòi?” Kazuki cười mỉa.

“Sao không thử xem?” Jack thách thức, nó sốt ruột muốn lao tới chỗ Akiko trước khi quá muộn.

Đường kiếm của Kazuki nhanh tới mức Jack chỉ kịp đưa đoản kiếm *wakizashi* lên đỡ. Âm thanh vun vút sắc lẹm của lưỡi kiếm lao đi trong không khí đập vào tai nó như tiếng sấm. Khi Kazuki lùi lại, Jack cảm thấy trên má nó nhức nhức.

“Vẫn chưa đủ,” Kazuki hả hê vẩy máu Jack ra khỏi kiếm.

Một vết cắt đỏ chạy ngang qua má nó, kết quả trong lần vung kiếm của Kazuki. Vết cắt tuy không sâu, cũng chưa phải quá đau đớn, nhưng việc để đổ máu trước tiên có ý nghĩa rất lớn trong việc giành chiến thắng trong một trận quyết đấu.

“Tao sẽ cắt xẻ mày như một con lợn,” Kazuki tuyên bố. “Từng vết từng vết một.”

Hắn xông tới tấn công bằng những chiêu thức nham hiểm, lưỡi kiếm vung lên loang loáng. Jack phải vận dụng tất cả kỹ năng của nó chỉ để bảo toàn tính mạng trước liên hoàn kiếm của Kazuki. Mặc dù nó có lợi thế khi sử dụng cả hai thanh trường đoản kiếm, Kazuki vẫn là một kiếm sĩ ưu việt. Tuy bàn tay phải bị huỷ hoại nhưng hắn đã tìm ra cách thích nghi với việc ấy, thậm chí còn biến bàn tay ấy thành một thứ vũ khí nguy hiểm hơn nhiều. Hơn nữa, Kazuki thuộc nằm lòng cách đối phó và phản công với từng chiêu thức Nhị Thiên. Bất kì tuyệt chiêu nào Jack thi triển - Thủy Động Thức, Gạt-chém, Hầu Thế Thức - đều bị Kazuki nhìn thấu và nhanh chóng phản

công bằng những đòn thế đáng sợ. Kazuki cắt qua mu bàn tay Jack bằng một động tác lật kiếm. Sau khi tránh đòn thế Thu Diệp Thức của nó, hắn giả bộ lao tới rồi nhanh chóng nhắm vào vai Jack. Jack phản đòn bằng thế Gạt-chém, hai thanh kiếm va mạnh vào nhau rung lên bần bật. Nhưng Kazuki hoàn toàn làm chủ được chiêu thức này nên hắn dễ dàng đối phó, thậm chí theo đà lướt nhanh kiếm xuống phạt qua bộ *kimono* của Jack. Lưỡi kiếm để lại một đường cắt hiểm hóc ngang ngực nó. Nhấn mặt vì đau, Jack buộc phải thoái lui. Vốn đã kiệt sức sau trận chiến trước đó, rồi cả chặng đường dài diên cuồng chạy trốn, những giọt sức lực cuối cùng của Jack cũng cạn dần theo từng đường kiếm của Kazuki. Nó đã không ngờ rằng trận quyết chiến cuối cùng của mình lại ra nông nổi này.

Kazuki đi vòng quanh Jack, máu của nó nhỏ từng giọt trên lưỡi kiếm của hắn. “Người chẳng tập trung gì cả, tên ngoại quốc. Chẳng phải thầy Hosokawa đã dạy người về Bất Động Tâm sao?”

Một *samurai* phải luôn giữ được cái tâm bình thản - thậm chí là vào thời khắc nguy hiểm nhất.

Nhưng hỏi làm sao Jack có thể bình tĩnh và tập trung được trong khi Akiko đang gặp nạn? Cảm giác bất an khiến nó liên tục liếc về hướng Akiko lo lắng. Cô đã tự cắt được dây trói cho mình, nhưng lại bị Goro và Raiden bao vây dồn vào một góc.

Ảnh hưởng chí mạng từ vết thương trên vai, cộng thêm việc không có vũ khí trong tay, số phận của Akiko rất có thể là cái chết.

Kazuki mỉm cười. Kế hoạch của hắn đã diễn ra suôn sẻ. Lợi dụng lúc Jack bị đánh lạc hướng, Kazuki nắm chặt bên tay đeo găng, để lộ ra một con dao bí mật giấu trong tay áo. Hắn phóng người đâm lưỡi dao bí mật vào ngực Jack.

Nhận ra sai lầm chết người của mình, Jack vội vàng nhảy tránh, vừa kịp lúc lưỡi thép sắc lẹm xé toạc phần áo choàng của nó mà sượt qua da thịt. Jack đưa đoản kiếm *wakizashi* gạt lưỡi dao và nhanh chóng lùi lại.

“Chiêu đó xưa rồi,” Jack thở hồng hộc, nó nhớ lại lần đầu tiên khi Kazuki chơi xấu bằng lưỡi dao bí mật giấu trong tay áo.

“Thế còn chiêu này thì sao?” Kazuki đáp trả và hất đầu ra hiệu.

Một đôi tay nung núc thịt nhưng khoẻ như tay gấu bất ngờ xiết chặt Jack từ phía sau như thể con trăn khổng lồ. Jack cố gắng vùng vẫy nhưng không thể. Nobu quá khoẻ. Kazuki nâng lưỡi dao bí mật lên với nụ cười đắc thắng.

“Đến giờ xiên thịt rồi, ngoại quốc!”

Hắn thu tay lại, lấy đã chuẩn bị đâm mạnh lưỡi thép sắc lẹm vào phần bụng không được bảo vệ của Jack. Cùng lúc đó, Goro và Raiden cũng khép dần vòng vây để giết Akiko. Jack điên cuồng tìm cách thoát ra, nhưng thăm sâu bên trong, nó đã biết số phận của hai đứa.

Hết thật rồi.

Một tiếng rắc vang lên, Saburo mình mẩy ướn nhẹ lao qua cánh cửa giấy.

Sau đó là một tiếng hét phía trên cao khiến Jack, Kazuki và Nobu cùng ngẩng lên nhìn.

Như một sứ giả loè loẹt của thần chết, Benkei quăng mình từ trên cây lao thẳng xuống Nobu khiến hắn hoảng loạn thả Jack ra nhưng vẫn lĩnh trọn cú tấn công từ anh chàng ảo thuật gia, rồi lăn ra đất rên rỉ và bất tỉnh nhân sự. Benkei lộn một vòng trên mặt đất và loạng choạng đứng dậy, do ảnh hưởng từ vết thương ở mắt cá chân.

“May mà có chỗ để hạ cánh!” Benkei lên tiếng, anh chàng kiểm tra xem có thêm thương tích nào không.

Trong lúc Benkei nhảy từ trên cây xuống cứu Jack, Saburo đã nhanh chóng chạy tới ứng cứu Akiko. Cậu chàng chủ động tấn công Goro khiến hắn bị buộc lùi dần về phía Raiden. Tinh thể bất ngờ đảo ngược đã giúp Akiko tận dụng cơ hội chớp lấy thanh *katana* của Hiroto để chống đỡ thanh đại đao *nodachi* của Raiden.

Nhận thấy cơ hội trả thù đang tuột khỏi tầm tay, Kazuki gầm lên giận dữ. “Mày nhất định phải chết, thằng ngoại quốc!”

Giờ đến lượt Kazuki bỏ ngoài tai bài học về Bất Động Tâm.

“Tại mày! Tại mày mà mẹ tao phải chết,” hắn quát. “Ngoại quốc là lũ dịch bệnh. Thứ ung nhọt phải bị xoá sổ vĩnh viễn. Tao sẽ giết mày!”

Bị cơn thịnh nộ xâm chiếm, từng mạch máu trong người Kazuki sôi lên với ý muốn trả thù. Trường kiếm *katana* trong tay hắn vung tới loang loáng như cơn lốc, điên cuồng tấn công Jack với tất cả đòn thế hung hiểm nhất.

Jack chống trả kiên cường không kém. Được tiếp thêm sức mạnh khi Saburo xuất hiện ứng cứu và tinh thần chiến đấu mãnh liệt của Akiko, Jack đã lấy lại được tất cả kỹ năng và bản lĩnh của một chiến binh. Cả khoảng sân dội vang tiếng thép va chạm. Chúng liên tục tấn công, gạt, đỡ, phản đòn, rồi

lại tấn công. Nhưng tuyệt nhiên không ai phá vỡ được thế phòng thủ của đối phương.

Thở dốc vì mệt, Jack và Kazuki di chuyển theo vòng tròn bao vây đối phương, ánh mắt chúng vẫn tiếp tục trận chiến bằng ý chí. Jack đã thi triển mọi chiêu thức nó có để đối phó với Kazuki. Dù vậy, nó nhận thức rõ rằng trong trận chiến tay đôi này, Kazuki vẫn là người giỏi nhất - bản thân hẳn cũng nghĩ vậy.

Phía trong căn phòng trọ, Raiden hét lên đau đớn khi bị chặt đứt một phần bàn tay, thanh đại đao *nodachi* lún lông lốc xuống sàn. Bị mù một mắt, mất một bên tay, Raiden hoảng loạn chạy trốn khỏi khu nhà trọ. Hành động này của Raiden không qua được mắt Kazuki. Mặc dù Kazuki không hề rời mắt khỏi Jack, Jack vẫn nhận thấy mũi kiếm của hắn có phần rung nhẹ.

“*Suki* - trạng thái lung lạc tinh thần trong chiến đấu. Đó chính là cơ hội để tấn công,” đây là bài học mà vị thầy Kiếm thuật đã dạy.

Vận may đã tới, Jack xoay đoản kiếm *wakizashi* trong tay, nhanh chóng thi triển chiêu thức Nghịch chuyển mà ông Shiryu đã luyện cho nó. Bằng động tác uyển chuyển, thanh *katana* của nó đánh bật kiếm của Kazuki sang bên, cùng lúc đẩy mạnh thanh *wakizashi* trở lại. Bất ngờ trước đòn tấn công mới mẻ này của Jack, Kazuki vội vàng nghiêng người về một bên. Lưỡi kiếm xuyên qua phần thân thể của Kazuki, găm chặt hắn vào thân cây bách.

Kazuki há miệng thở dốc trước cơn đau truyền tới, mắt hắn mở to sững sốt. “Đó đâu phải chiêu thức của Nhị Thiên!”

Kazuki cúi đầu nhìn xuống thanh kiếm đang xuyên qua tay phải, suýt nữa đã trúng be sườn của mình với ánh mắt không thể tin được.

Nhưng đây vẫn chưa phải là kết thúc đối với Jack. Nó thả tay ra khỏi chuôi đoản kiếm *wakizashi* rồi xoay thanh *katana* lại, sẵn sàng kết liễu đối thủ của mình, kết thúc chuỗi vô tận những trận chiến đổ máu giữa hai người, một lần và mãi mãi.

58

VÔ ÍCH

“ĐỪNG, JACK!”

Mũi kiếm khựng lại ngay sát cổ Kazuki, trạng thái say máu của Jack bị phá vỡ bởi một giọng nói từ dưới mồ sâu.

“Trả thù chỉ khiến một người thêm đau khổ, như lúc khát mà uống thêm nước biển vậy,” nhà sư nhí Yori bước vào trong khu vườn.

Jack như không tin vào mắt mình. Bộ đồ của Yori tả tơi, mũi cây quyền trượng cũng bị cháy đen, đáng đi có vẻ khó nhọc. Dù vậy, cậu bạn nhỏ bé của nó vẫn còn sống.

“Yori... cậu vẫn còn sống! Nhưng mà sao lại thế?”

Yori mỉm cười hiền hoà.

“Cũng như cách chúng ta đã dùng để đối phó với Nguyên tố Hoả trước đây - Tâm Kinh. Tố cứ thế bước qua màn lửa từ nhà kho đang cháy thôi.” Yori nhắc một bàn chân lên, để lộ phần lòng bàn chân bị cháy da hở cả thịt đỏ. “Nhưng phải thú thật là tớ chưa làm chủ được kĩ thuật này đâu.”

Kazuki găm gờ trong cổ vì đau, máu loang rộng trên chỗ thanh *wakizashi* găm cánh tay hấn vào thân cây. Jack vẫn giữ nguyên mũi *katana* chĩa vào cổ Kazuki, cảm giác thôi thúc muốn được đâm xuyên qua kẻ tử thù không ngừng thúc giục nó. Sau bao nhiêu năm bị Kazuki hành hạ, tra tấn nó và bạn bè, hấn xức đáng nhận lấy kết cục này.

“Thả hấn ra đi,” Yori nói. “Tinh thần võ sĩ đạo không chứa chấp dục vọng hay giận dữ.”

“Nhưng Kazuki phải trả giá cho cái chết của Miyuki!” Jack phản đối, thanh kiếm trong tay nó rung lên bần bật vì muốn đòi lại công lí.

“Đòn trả thù nặng nề nhất với hấn chính là khi cậu trở về được quê hương,” Yori vẫn bình tĩnh đáp lại. “Đừng vin vào cái chết của cô ấy để đắp thêm hận thù và chết chóc, mà hãy vinh danh sự hi sinh đó bằng chiến thắng và lòng vị tha. Nên nhớ, con đường của võ sĩ đạo không phải là con

đường huỷ diệt và giết chóc, nó phải là con đường nuôi dưỡng sự sống. Bảo vệ sự sống.”

Những lời tâm huyết của Yori đã chạm đến tận tâm can Jack. Đó cũng chính là lời mà thầy Yamada từng nói với nó khi nhắc tới kẻ thù Độc Nhân Long ba năm về trước.

“Vậy sao Kazuki lại được sống? Nếu lúc trước tớ là người phải chết thì Miyuki sẽ chẳng ngần ngại gì giết hẳn. Tớ nợ cô ấy điều đó.”

“Vậy thì cậu phải quyết định sẽ đi theo con đường của *samurai* hay của *ninja*, Jack à.”

Yori quay sang nhìn Kazuki. “Nhưng hãy nhớ điều này, hẳn phải sống cả đời dằn vặt và mọi nỗ lực đều trở nên vô ích, đó mới chính là sự trừng phạt đáng sợ hơn cả cái chết nhanh chóng. Khi đó hẳn vừa không hoàn thành bốn phận của một *samurai* dưới trướng Tướng Quân, vừa bị mất mặt. Nhục nhã đến không thể tưởng tượng được.”

Kazuki hàm hè Yori, sự thật trong lời nói của nhà sư nhí như một lưỡi dao nhọn đâm sâu vào hẳn hơn bất cứ lưỡi kiếm nào.

Jack dí lưỡi kiếm vào cổ Kazuki, một vết cắt mảnh rỉ máu chạy ngang cổ hẳn. Kết liễu cuộc đời kẻ thù thì quá dễ. Nhưng làm vậy, nó cũng có khác gì một Kazuki thứ hai?

Lời dạy sâu sắc của thầy Yamada một lần nữa xuất hiện trong đầu nó: *Chân, khả năng đánh giá điều gì là đúng, điều gì là sai, đây cũng là đức tính cốt tử của một samurai.*

Kazuki trừng mắt nhìn Jack như thể thách thức nó ra tay.

Triệu tập tất cả sức mạnh ý chí trong mình, Jack cuối cùng cũng thu kiếm. Hơn ai hết, nó là đứa thấm thía ý nghĩa của việc trả thù không giúp chữa lành vết thương. Cái chết của Độc Nhân Long chẳng hề giúp nó thấy thanh thản; nỗi nhớ cha vẫn dai dẳng trong tâm can, cũng không ngày nào là nó không nhớ về Yamato. Vậy thì việc kết liễu Kazuki đâu có khác gì? Dù kẻ thù của nó còn sống hay đã chết thì cái chết của Miyuki vẫn sẽ ám ảnh nó suốt đời.

Nếu dùng lòng thương cảm để kết thúc chuỗi thù hận này, ít nhất nó cũng có thể ngẩng cao đầu, đồng thời kẻ thù của nó cũng sẽ bị hành hạ không ít.

Nó kéo mạnh đoản kiếm *wakizashi* ra. Kazuki khuyu gối gục xuống sân, tay trái ôm vết thương sâu hoắm, máu không ngừng rỉ qua kẽ ngón tay.

“Tao hận mày... ngoại quốc,” hẳn lẩm bẩm, ánh mắt tỏ rõ sự nham hiểm.

“Còn ta... tha thứ cho người,” Jack đáp, thật khó để nói lên hai từ tha thứ, thậm chí Kazuki còn khó chấp nhận lời nói này hơn.

Cảm giác nhục nhã thua cuộc, cộng thêm câu nói bất ngờ của Jack khiến Kazuki bị giáng một đòn chí tử. Trong nỗ lực cuối cùng nhằm cứu vãn tình thế mất mặt, Kazuki bật lưỡi dao bí mật ra định tự sát. Tuy nhiên Jack đã nhanh chóng bẻ gãy con dao rồi đá ra xa. Con dao biến mất vào trong bụi rậm.

Cuộn người gục ngã, Kazuki hoảng loạn rút lên, “Mày thậm chí còn không cho tao có một cái chết danh dự! Tao nguyện rửa mày, ngoại quốc!”

Từ bên trong phòng trọ, Goro bắt gặp cảnh tượng Kazuki gục người cúi đầu dưới chân Jack. Hắn lập tức xoay người bỏ chạy, mặc kệ trận đấu còn dang dở với Saburo. Akiko cầm thanh *katana* đứng cạnh tên Hiroto vẫn đang bị ghim xuống sàn.

“Xin đừng... giết tôi,” hắn van nài.

Akiko cúi xuống rút con dao khỏi vai Hiroto, và đá mạnh vào be sườn hắn. Hiroto nhanh chóng chạy theo sau Goro.

“Cây rung, khi cũng tan đàn,” Yori mỉm cười gượng gạo khi chứng kiến cảnh tượng diễn ra.

Saburo và Akiko nhập bọn với Jack dưới gốc cây bách. Mặc dù trông vẫn còn xanh xao nhưng chiến thắng vừa rồi đã giúp Akiko có thêm sức mạnh. Cô đã tự bước tới mà không cần Saburo phải dìu đi.

“Cậu đến sát giờ quá đó, Saburo,” Jack nói.

“Nhưng bọn tớ thấy cậu chết rồi mà,” Yori thêm vào, vui sướng khi biết được sự thật.

“Thế thì tớ là hồn ma rồi,” nó tếu táo, rồi vắt nước từ cánh tay áo *kimono*.

“Nhưng cậu đã thoát ra bằng cách nào?” Akiko hỏi.

“Lúc lặn xuống bờ sông, tớ kịp vặn thanh *tanto* lại nên tên *ronin* đó bị chính thanh kiếm đâm. Còn lúc ở dưới nước, nếu ngoi lên thở thì kiểu gì cũng bị các võ sĩ khác chém nên tớ dùng cách mà các *ninja* sử dụng khi thở dưới nước - thở qua thân cây sậy, Miyuki đã từng chỉ cho tớ...”

Giọng nó lạc hẳn đi khi tâm trí nó lại nhắc nhở về việc Miyuki đã không còn nữa. Bầu không khí tang thương bao trùm lên năm đứa.

Sau một hồi im lặng, cuối cùng Akiko cũng lên tiếng, “Làm sao mà các cậu tìm được bọn tớ?”

Saburo cố gắng nở nụ cười buồn. “Tớ bắt gặp Benkei đang trèo cây!”

“May là có tôi đó,” Benkei nói ngay, anh chàng đột ngột nhô đầu lên từ sau một lùm cây. “Không thì hai vị đã thành người thiên cổ rồi.”

“Đúng thế,” Jack đồng tình, và liếc mắt về phía Nobu vẫn đang bất tỉnh. “Vả lại còn trúng ngay chóc nữa!”

Jack quay lại phía Kazuki, lúc này vẫn đang khụy gối trên mặt đất, rồi nhìn Akiko. “Còn nợ máu của Kazuki với cậu thì sao?”

Akiko tự tin lắc đầu. “Những kẻ trong băng nhóm đã bỏ rơi hẳn rồi, giờ hẳn chỉ còn là một con bọ cạp mất đuôi thôi.”

Điệu cười khùng khục bật ra từ môi Kazuki.

“Có gì đáng cười ở đây chứ?” Jack hỏi.

“Thứ vô ích ở đây chính là hành động của người!” Hẳn nói, ánh mắt sắc lạnh chĩa thẳng vào Jack. “Các *samurai* của Tướng Quân đang trên đường tới đây.”

59

CHIẾC KIÊU

Bốn *samurai* vận giáp phục màu vàng và đen đứng xung quanh thi thể bất động của Miyuki. Dấu vết dẫn từ nhiều cái xác khác tới con hẻm, nơi nữ *ninja* thất thủ trong trận chiến. Jack và những đứa bạn còn lại nấp bên trong cánh cửa nhà trọ.

“Lẽ ra chúng ta phải quay lại cứu cô ấy,” Jack nói, mắt nó nhoè nước.

“Làm sao kịp quay lại được?” Saburo lên tiếng. “Lúc đó chúng ta cũng đang phải đối mặt giữa sự sống và cái chết.”

“Nếu không nhờ sự dũng cảm đó của Miyuki,” Akiko nói thêm, “thì bây giờ chúng ta đã chết hết rồi.”

“Hoa có thể rơi rụng, nhưng cây vẫn còn sinh sôi,” nhà sư nhí Yori đặt cây quyền trượng vào giữa bọn chúng.

Jack, Akiko, Saburo và Benkei cùng nắm cây quyền trượng, lặng lẽ cúi đầu cầu nguyện cho người bạn đã khuất.

Tiếng vó ngựa đập trên mặt đất kéo chúng trở lại với thực tại.

“Phải đi thôi,” Akiko nói khi có thêm một *samurai* nữa cười ngựa tiến lại chỗ cây cầu bị cháy rụi.

Buồn bã nhìn về hướng Miyuki lần cuối. Jack theo nhóm bạn vào trong khu nhà trọ rồi băng qua khu vườn. Khi bọn nó tới được cửa sau, Jack bắt gặp một cái mũ rơm che nắng của người làm vườn và ngay lập tức tận dụng món đồ này.

“Cứ chạy thoả thích, nhưng mày không còn chỗ nào để trốn nữa đâu, ngoại quốc,” Kazuki gầm gừ đe dọa, ánh mắt hằn loé lên sự nham hiểm.

“Ngậm miệng lại mà lo cho cái mạng của mình đi,” Jack đáp trả rồi đóng cánh cửa sau của khu nhà trọ, để mặc Kazuki bị trói chặt vào cây bách cùng Nobu.

Cả bọn thận trọng tránh khỏi tầm ngắm của bất cứ *ronin* nào đang đi tuần rồi lên ra khỏi ngôi làng chết chóc. Sau khi đã tạo được khoảng cách an

toàn, Akiko huýt gió hai lần, Bóng Tuyết liền phi nước đại từ trong cánh đồng tới chỗ bọn nó.

Jack thở phào nhẹ nhõm khi túi hành lí và đồ đạc bên trong vẫn nằm nguyên trên yên ngựa.

Dù đã kiệt sức và trên mình đầy thương tích tơi tả, cả nhóm vẫn quyết định tăng tốc trên con đường dẫn đến Nagasaki với hi vọng có thể tới kịp bến cảng trước khi bị các võ sĩ của Shogun bắt kịp.

“Còn bao lâu nữa vậy?” Jack vừa hỏi vừa thở dốc trên đường chạy mịt mù cát bụi.

“Nếu không nhầm, thì đường lớn dẫn tới Fukuoka ở bên kia đồi,” Benkei hỗn hển chạy cà nhấc do vết thương từ mũi tên. “Từ đó chỉ phải đi thêm đoạn đường không xa nữa.”

Jack giữ chặt chiếc mũ rơm trên đầu nó; rõ ràng chiếc mũ này quá nhỏ so với nó và có khả năng rơi ra ngoài bất kì lúc nào. Nó nhăn nhó khi phải hạ tay cầm kiếm xuống. Vết thương từ trận chiến ban nãy tuy nhỏ nhưng vẫn khá đau và không ngừng rỉ máu.

Yori phải khó nhọc dùng gậy chống đỡ cho đôi bàn chân bị thương. Mỗi bước đi là một bước đau đớn khiến nhà sư nhí phải nhăn mặt, dù vậy vẫn không một lời kêu than. Akiko, do bị thương nặng nhất, ngồi trên lưng Bóng Tuyết theo sau. Saburo chạy cuối cùng, anh chàng liên tục đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm dấu hiệu của bất kì bóng dáng truy đuổi nào. Kể từ khi rời khỏi nhà trọ, chúng chỉ dừng chân một lần để thay băng mới cho vết thương trên vai Akiko, tranh thủ ăn nốt phần còn lại của lương thực mang theo và uống nước từ một khe suối. Bộ dạng tả tơi, thân hình bê bết máu, trong bọn chúng chẳng khác nào những người đi lánh nạn do chiến tranh. Chúng đi đến đâu, mọi người xung quanh cũng đều ngạc nhiên sững sờ.

Nhưng điều đó không còn là mối bận tâm lớn nhất đối với cả nhóm lúc này. Chúng chỉ muốn chạy thật nhanh. Đến con đường chính dẫn về Nagasaki, chúng bắt gặp nhiều dấu chân trên đường, nhất là đoạn uốn quanh nút thắt lưng đồi và thung lũng hướng về phía biển. Akiko đi trước dẫn đường. Với vị thế là một võ sĩ, hơn nữa lại cưỡi ngựa nên lữ khách và nông dân trên đường đều tránh sang hai bên nhường đường cho cả nhóm. Hai bên đường là những phòng trà mọc lên ở những cột mốc đánh dấu, có cả những hàng quán bán thức ăn nhỏ phục vụ món ăn nóng hổi cho các lữ khách mệt mỏi trên con đường dài. Trên cao, mặt trời không ngừng chiếu ánh nắng chói chang thiêu đốt, dưới đất, các vụ mua bán thương mại diễn ra

tấp nập. Dù vậy, nhóm Jack không hề dám dừng lại để ăn hay nghỉ dù chỉ một giây. Lo lắng trước việc không đánh giá được lực lượng *samurai* đang đuổi theo, cả nhóm đều cố gắng đi tiếp.

Đến khi cả bọn leo lên đến đỉnh đồi, cảnh tượng mở ra trước mắt là một vùng vịnh dài và hẹp. Bến cảng tự nhiên được bao quanh bởi hai dãy đồi dốc xanh rì. Năng buổi xế chiều hắt xuống mặt nước lấp lánh như những dải bạc. Một bến cảng tấp nập người bốc dỡ hàng hoá từ những con tàu lớn trước khi chúng toả vào những nếp gấp của dãy đồi xung quanh.

“Nagasaki!” Jack thốt lên, không tin vào mắt mình khi cuối cùng cũng tới được đích đến.

Vùng vịnh này chính là thiên đường để tàu thuyền tránh bão và những cơn sóng lớn - từ tàu hàng, tàu cá, tàu buôn của Nhật, Trung Quốc, và... phương Tây. Số lượng tàu thuyền nhiều đến mức Jack có cảm tưởng như đang có cả một hạm đội tàu neo đậu ở đây vậy. Chỉ có số ít là tàu cỡ lớn - loại dùng để vượt đại dương, hẳn phải có một con tàu Anh nào đó trong số này.

Jack bước đi vội vã. Nhưng Akiko đã cầm cương ra hiệu Bóng Tuyết dừng lại.

“Đằng kia có một chốt kiểm tra,” cô nói.

Phía cuối con đường, một cánh cổng gỗ sừng sững đánh dấu địa phận của bến cảng. Nhóm lính canh chăm chú kiểm tra từng tờ giấy thông hành.

“Làm sao để qua được bây giờ?” Yori lên tiếng.

Jack nhìn về phía lưng đồi, nhưng lối đi đó không giải quyết được vấn đề bởi chúng sẽ không qua được cặp mắt sắc sảo của những tên lính canh. Hơn nữa còn có dãy tường cao rào xung quanh đồi. Cơ hội duy nhất của chúng là chờ đến khi trời tối, nhưng nhóm *samurai* của Tướng Quân cũng đang hướng về Nagasaki để truy bắt bọn chúng trước khi hoàng hôn buông xuống.

“Hay là chúng ta khiêng Jack qua cho đúng điệu?” Benkei gợi ý và chỉ vào một chiếc kiệu đặt bên ngoài phòng trà gần đó.

Chiếc kiệu được làm bằng gỗ, chân lắp hai cột gỗ lớn dành cho bốn người khiêng, bên ngoài kiệu trang trí khá lộng lẫy và phô trương. Bốn bên tường gỗ được sơn đen bóng, khảm hình hoa và chim, chiếc kiệu này rõ ràng dành cho người quý tộc hoặc có chức vụ. Bên trong kiệu lắp rèm mỏng nhưng không có ai ngồi, chủ nhân của nó hẳn đang thưởng thức bữa tối

trong phòng trà. Bốn phu khênh kiệu tranh thủ ngồi ngủ dưới bóng cây do đã mệt mỗi khi phải khênh cả ngày đường dưới ánh nắng chói chang. Trên mình chỉ quấn mảnh khố, toàn thân mồ hôi đầm đìa.

“Nhưng kiệu chỉ dành cho quan chức cấp cao trong triều đình thôi,” Akiko nhắc nhở.

“Chính xác,” Benkei đáp lại bằng nụ cười ranh mãnh. “Và họ thì chẳng cần giấy thông hành bao giờ.”

Jack và nhóm bạn lập tức hiểu ra kế hoạch của Benkei.

“Dù vậy chúng ta cũng không thể lấy cắp chiếc kiệu của quan chức cấp cao đó được,” Yori thốt lên.

“Thật ra thì không phải lấy cắp,” Benkei nháy mắt với nhà sư nhí. “Mà chỉ mượn tạm thôi.”

“Nhưng làm sao khênh nó được? Chúng ta bị nhận diện hết rồi,” Saburo lên tiếng.

“Cần giúp gì không?” Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Nhóm Jack quay lại và phát hiện ra đó chính là Takumi, người nông dân lúc trước. Đi cùng anh ta còn có bốn thanh niên trẻ đến từ ngôi làng Ki-tô giáo mà chúng đã cứu.

“Mọi người làm gì ở đây thế?” Jack ngạc nhiên thốt lên.

Takumi cúi đầu thi lễ. “Chúng tôi cầu nguyện như cậu nói, và Chúa đã trả lời. Ông ấy bảo chúng tôi đi theo các cậu.”

“Một vị thánh thần có thể thấy trước được tương lai thì quả là đáng quyền năng,” Yori trầm trồ.

“Lời cầu nguyện của chúng tôi đã được đáp lại khi các cậu xuất hiện để cứu giúp ngôi làng,” Takumi mỉm cười. “Có niềm tin là có tất cả.”

“Chà, thế thì niềm tin đó có giúp khênh kiệu được không?” Benkei vội vàng ra hiệu về phía phòng trà.

Nhanh như cắt, Jack chui vào trong kiệu rồi đóng sập cửa lại. Bốn người nông dân cởi áo xuống đến tận thắt lưng, nhanh chóng nâng kiệu lên khênh về phía con đường trước khi các phu khuân vác tỉnh dậy. Akiko nhảy lên lưng ngựa dẫn đường, bộ giáp *samurai* của cô và con ngựa giúp tăng thêm phần thuyết phục cho đoàn người hộ tống chiếc kiệu. Yori, Saburo, Benkei và Takumi lần lượt theo sau như những thuộc hạ trung thành.

Giấu mình trong chiếc kiệu lắc lư theo từng nhịp bước, Jack hé mắt nhìn qua khe cửa. Chúng sắp tiến đến cánh cổng của chốt canh. Tất cả chỉ còn phụ thuộc vào việc chúng thể hiện được người ở trong kiệu thuộc quan chức cấp cao hay không.

Một tên lính giơ tay ra hiệu để bốn người nông dân dừng kiệu.

“Sao lại chỉ có mấy người này? Đoàn hộ tổng nữa đâu?” Tên lính dò hỏi, đoạn lén nhìn về phía chiếc kiệu một cách hoài nghi.

“Chúng ta bị sơn tặc tấn công,” Akiko chỉ vào vết thương trên vai để giải thích. “Nhiều người đã phải bỏ mạng, may mà chủ nhân vẫn an toàn.”

Tên lính gật đầu ra vẻ cảm thông trước sự hi sinh và mất mát lớn lao.

“Còn chờ gì nữa?” Akiko lên tiếng. “Lập tức cử ngay một đội quân quét sạch bọn thảo khấu!” Cô ra lệnh bằng giọng nói đầy quyền lực khiến tên lính lập tức đứng thẳng người.

“Và hãy nhớ,” cô nói thêm, “chúng cải trang thành những *samurai* phục vụ cho Tướng Quân.”

Tên lính canh mở to mắt sững sốt trước thông tin vừa nghe được. Hán cúi người nhận lệnh rồi vẫy tay ra hiệu đoàn kiệu đi tiếp. Bốn người nông dân khuân kiệu qua cổng, tiến thẳng về bến cảng.

60

QUỐC KÌ

Cuối cùng Jack cũng đến đích.

Sau hơn một năm chạy trốn và chiến đấu, rồi nó cũng tới được nơi cần tới. Nagasaki. Jack hi vọng rằng đây sẽ là nơi cứu rỗi như trong lời cầu nguyện của nó. Từ bên trong chiếc kiệu, nó hé mắt nhìn ra và bắt gặp cảnh nhộn nhịp trên bến cảng. Cả đoàn đang đi trên con đường chính dẫn tới cây cầu bắc ngang sông Nakashima. Những người phụ nữ mặc *kimono* màu sáng tập nập qua lại trên cầu. Lái buôn thì í ới mời khách mua hàng - từ những gia vị đặc trưng của Java, ngà voi của Ấn Độ, lụa từ Trung Quốc, và thực phẩm từ khắp nơi trên thế giới. Nơi đây sở hữu bầu không khí vừa nhộn nhịp, vừa thoải mái dễ chịu, như thể sức ảnh hưởng của văn hoá nước ngoài đã tác động không nhỏ đến phong cách sống của người dân nơi đây, thậm chí còn có hơi hướng nổi loạn. Jack còn bắt gặp cả nhà thờ Công giáo, mặc dù cửa ra vào đã bị bịt kín.

“Cậu thật là nhanh trí đó, Akiko,” Saburo khen ngợi. “Nếu may mắn, kế hoạch đó sẽ giúp trì hoãn đội quân *samurai* của Shogun.”

“Thậm chí là cho chúng ta một cơ hội trốn thoát sau khi Jack lên tàu,” Benkei tiếp lời với nụ cười toe toét.

“Đừng mừng vội,” Akiko nói khi nghe thấy một tiếng la từ phía sau.

“ĐỨNG LẠI! QUÂN TRỘM CẮP!”

Một ông quan bụng phệ với bốn phu khuân vác đang hoảng hốt chạy xuống đồi đến chỗ chốt kiểm tra.

“ĐÓ LÀ KIỆU CỦA TA!”

Những tên lính gác cổng quay lại nhìn trừng trừng về phía đoàn người vừa biến mất. Vài tên trong số chúng bắt đầu đuổi theo.

“CHẠY NHANH!” Saburo hét lên.

Bốn người nông dân vội vàng khênh kiệu chạy lên chiếc cầu gỗ. Ruột gan Jack lộn tùng phèo bên trong chiếc kiệu khi họ lách qua đám đông.

Đường phố đông nghịt người qua lại khiến ngay cả việc cưỡi ngựa của Akiko cũng không nhanh hơn là mấy. Trong lúc đó, những tên lính gác lăm lăm thanh kiếm trong tay giơ cao khiến người dân tự động dạt ra hai bên nhường đường.

“Ra khỏi kiệu đi Jack!” Akiko ra lệnh, cô cũng nhanh chóng nhảy khỏi yên Bóng Tuyết khi nhận ra mình chính là mục tiêu.

Bốn người nông dân đặt kiệu xuống, Jack nhanh chóng nhảy ra ngoài.

“Cảm ơn đã giúp đỡ,” nó nói.

“Đừng lo, chúng tôi sẽ đánh lạc hướng lính canh,” Takumi lên tiếng.

“VẬY HÃY DẪT THEO BÓNG TUYẾT ĐỂ DẪN DỤ BỌN CHÚNG,” Akiko gợi ý và trao cương cho Takumi trong lúc nhóm Jack tháo hành lí treo trên yên ngựa. “Tôi sẽ quay lại với Bóng Tuyết sau.”

Cúi đầu tạm biệt, Takumi và bốn người nông dân dắt theo con ngựa biến mất vào trong một con đường nhỏ. Jack và nhóm bạn của nó rẽ sang hướng ngược lại vào trong những ngõ ngách dày đặc bao quanh bến cảng. Chúng rẽ phải, rồi trái, rồi chạy qua một cây cầu. Những tên lính canh vẫn bám đuổi theo sau, miệng lên tục hét chúng dừng lại. Cả bọn tiếp tục chạy qua một cánh cổng sơn màu đỏ như máu, hai bên cột khảm hình rồng vàng, mái ngói xanh lục uốn cong, bên dưới treo hàng trăm chiếc đèn lồng màu vàng có đuôi nheo màu đỏ. Trong lúc chạy, Jack nhận ra rằng tất cả người dân ở khu vực này đều là người Trung Quốc. Ai nấy đều sững sốt khi thấy một nhóm năm đứa bộ dạng tả tơi phóng vù qua.

Akiko rẽ trái rồi lao vào bên trong một ngôi chùa. Âm thanh náo nhiệt ngoài bến cảng bỗng chốc được thay thế bởi tiếng gõ mõ thanh bình, mùi hương nhang trong không khí và tràng tụng niệm của những nhà sư.

Tránh không làm náo động tới gian chính, năm đứa chạy vòng qua cửa sau rồi băng qua cây cầu đá nhỏ dẫn ra khỏi thị trấn của người Hoa, tiếp tục lao về nơi những con tàu đang neo đỗ. Không may khi con hẻm lộ ra là một cái ngõ cụt. Chúng vội vàng trở ra thì nghe thấy tiếng la hét của những tên lính canh đang đuổi đến gần. Cả bọn nhanh chóng chui vào trong một kho chứa hàng tối tăm, chờ đợi những tên lính canh chạy qua.

Không ai dám nói câu gì, tim chúng đập thình thịch, hai lá phổi bỏng rát. Những tên lính canh đã chạy qua khu nhà kho.

Ừa chạy ra khỏi chỗ ẩn nấp, cả nhóm chọn con hẻm đối diện rồi rẽ phải. Sau vài lượt rẽ nữa, chúng đã tới chỗ neo đậu của tàu thuyền. Tàu cá, ghe

của người Hoa, tàu hàng đồ san sát trong bến. Kho tàng bến bãi tấp nập phu khuân vác vận chuyển hàng từ tàu xuống kho và ngược lại. Trong không khí tấp nập và đông đúc, sự xuất hiện đột ngột của nhóm Jack không hề gây ra sự chú ý. Jack đưa mắt nhìn một lượt tìm kiếm các tàu lớn neo đậu trên bãi. Việc này không quá khó khi loại tàu nó muốn tìm có kích thước bằng cả toà nhà, được trang bị súng ống và buồm hình chữ nhật khác hẳn các con tàu đơn giản đến từ phương Đông với lá buồm hình chóp nhọn. Gần như ngay lập tức Jack nhìn thấy ba con tàu lớn như thế.

Nhưng hi vọng của nó nhanh chóng tắt ngấm khi không có tàu nào treo cờ Anh. Tất cả đều treo quốc kì của quốc gia đối địch với nó, cờ Bồ Đào Nha.

Jack khuyu gối tuyệt vọng. Benkei đã đúng. Chỉ có người Bồ Đào Nha thông thương với cảng Nagasaki. Mọi nỗ lực của nó đã vô ích, cả những hi sinh, mất mát mà bạn bè nó phải trải qua cũng thành tro bụi. Giấc mơ được trở về nhà, trở về với em gái nó, vẫn chỉ là một giấc mơ.

“Có chuyện gì thế?” Akiko lo lắng quỳ xuống bên cạnh Jack. “Vẫn có tàu cỡ lớn neo ở đây mà, phải không?”

Jack gật đầu xác nhận. “Nhưng toàn treo cờ Bồ Đào Nha,” nó giải thích. “Lên tàu đó thì tớ chỉ có nước bị gô cổ lại thôi.”

Yori đưa mắt nhìn về phía cuối vịnh dẫn ra biển xa. “Rồi sẽ có một con tàu từ nước Anh ghé vào đây sớm thôi mà, Jack... tớ chắc chắn đấy.”

“Đúng thế,” Saburo lên tiếng chắc nịch. “Bọn tớ sẽ bảo vệ cậu cho tới khi tàu đến.”

Jack quay sang nhóm bạn, niềm tin vững chắc không hề bị lay chuyển của họ chỉ càng nhấn mạnh thêm thực tại phũ phàng.

“Có khi phải mất hàng năm trời ấy chứ,” Jack nói, nó đã thật sự đầu hàng trước số phận. “Đây là điểm cuối của hành trình rồi. Tớ thật sự biết ơn mọi người đã làm mọi cách giúp tớ sống sót đến được đây. Nhưng các cậu không thể che giấu tớ mãi được. Bản thân tớ cũng không cho phép mình làm liên lụy đến bạn bè thêm nữa.”

“Không được!” Yori thốt lên, đôi mắt nhà sư nhíu giãn nước. “Chúng tớ sẽ tìm cách khác. Một con tàu khác -”

“Cờ nước gì kia?” Benkei cắt ngang, tay chỉ về phía một con tàu lớn đang tiến vào từ phía cuối vịnh.

Nổi bật trên thân tàu là mái của nhà kho cỡ lớn cùng bốn cây cột buồm lớn chọc thẳng lên trời. Trên đỉnh cột buồm treo lá cờ ba màu đỏ, trắng, xanh theo phương nằm ngang.

Jack sửng sốt nhìn con tàu. Sao nó lại không nhận ra ngay từ lúc này chứ?

“Đó là cờ Hà Lan!” Nó thốt lên rồi nhảy căng ôm chầm lấy Benkei. “Đó là cờ Hà Lan!”

Nó guồng chân lao về phía con tàu đang neo đỗ, theo sau là nhóm bạn. Đến lúc tới nơi thì cả bọn phải trầm trồ trước kích cỡ khổng lồ của con tàu cỡ lớn.

“Cái này mà cũng nổi được hả?” Saburo há hốc mồm lắp bắp.

“Tàu cỡ này có thể đi vòng quanh thế giới. Đến tận nước Anh!” Jack tuyên bố rồi hướng về phía cầu cảng.

“*Ahoi, aan boord!*” Nó hét lên, cố tận dụng vốn tiếng Hà Lan đã học từ Ginsel, một thủy thủ trên tàu Alexandria cùng nó.

Một thủy thủ có khuôn mặt rám nắng, bộ râu rậm và đôi mắt xanh sắc lẹm nghiêng người từ mạn tàu. “*Wie ben jij?*”

Jack ném chiếc mũ rơm ra khỏi đầu, để lộ mái tóc vàng của nó. “*Mijn naam is Jack Fletcher. Ik ben Engels!*”

Viên thủy thủ tròn mắt ngạc nhiên. “*Kom aan boord! Kom aan boord!*”

Jack cùng nhóm bạn vội vàng đi lên cầu cảng dẫn vào boong tàu trước khi những tên lính canh xuất hiện. Viên thủy thủ râu rậm và vài thủy thủ đoàn khác chào mừng chúng với biểu cảm ngạc nhiên. Có vẻ như họ không rõ nên làm gì với một chàng trai người Anh mặc *kimono* hông đeo kiếm Nhật, một nữ chiến binh Nhật, một *samurai* trẻ, một nhà sư nhí và một chàng hề với trang phục lòe loẹt.

“*Kapitein!*” Viên thủy thủ rậm râu gọi với vào trong.

Một người Hà Lan cao to xuất hiện từ buồng lái tiến tới chỗ nhóm Jack. Dưới cái nóng thiêu đốt, ông mặc một chiếc áo choàng da màu nâu ngang hông, chiếc áo sơ mi bằng vải lạnh, quần ống bó và tất trắng cao tới tận bắp chân, đôi giày được lau bóng. Mái tóc màu nâu đỏ khá dày và xoăn, râu ria cũng được cắt tỉa gọn gàng.

“Ta là Thuyền trưởng Hendrik Spilbergen của tàu Hosiander,” ông nói bằng chất giọng Anh lơ lớ, và nhìn Jack từ đầu đến chân. “Và người mà ta có hân hạnh gặp gỡ đây là?”

“Jack Fletcher tới từ tàu Alexandria,” Jack nói và cúi đầu.

Sắc mặt ông ta hơi tái nhợt đi, như thể vừa gặp một hồn ma. “Tàu Alexandria?”

“Hai... Ý cháu là vâng, đúng thế,” Jack trả lời rồi cúi đầu lần nữa. Bao năm qua nó đã quá quen với cách giao tiếp và tiếng Nhật đến mức hơi khó để diễn đạt lại thành tiếng Anh. Vị thuyền trưởng lắc đầu như không tin được vào tai mình. “Thế mà chúng ta tưởng mọi người trên tàu đã chết hết rồi.”

61

QUÁ GIANG

“Cứ yên tâm, Jack,” Thuyền trưởng Spilbergen khẳng định, và nâng li rượu vang đỏ lên môi, “đã lên tàu Hoslander là an toàn rồi. Không kẻ nào được xâm phạm con tàu của người Hà Lan.”

Nghe vậy, Jack thở phào nhẹ nhõm truyền đạt tin tốt cho nhóm bạn. Cả bọn ngồi quanh chiếc bàn gỗ sồi lớn trong phòng thuyền trưởng. Trước khi dự bữa ăn tối với thủy thủ đoàn, thuyền trưởng nhất định bắt chúng phải để cho y sĩ trên tàu sơ cứu vết thương. Sau khi được băng bó vết thương và thay bộ *kimono* bê vết máu, khuôn mặt Akiko đã bớt tái nhợt và phần nào được hồi sức. Jack cũng khá hơn nhiều, phần da thịt bị cắt sâu của nó đã được khử trùng và băng gạc. Yori thì được ngâm đôi bàn chân phồng rộp trong nước muối loãng, còn Saburo chỉ cần có thức ăn là đủ lấy lại tinh thần. Benkei tranh thủ thời gian lúc bọn nó chữa trị để dụ dỗ nàng mèo trên tàu, kết quả là giờ cô nàng đang nằm kêu rừ rừ mãi nguyện trên đùi anh chàng.

Nắng chiều xuyên qua khung cửa sổ trên tàu, nhuộm cả chiếc bàn thành một màu vàng óng. Bữa tối thịnh soạn bao gồm bánh mì khô, bánh bao và súp khiến Jack thèm chảy nước miếng. Nó tự hỏi những đứa bạn của mình còn ngạc nhiên đến mức nào trước món thịt hầm bốc khói và nghe những cuộc hội thoại bằng tiếng Anh diễn ra xung quanh.

Nó nhấp nhồm trên chiếc ghế. Sau bao năm quen ngồi xếp bằng trên những tấm nệm trải dưới sàn. Jack có cảm giác khá lạ lẫm khi lại ngồi trên những chiếc ghế gỗ cứng.

“Trước đây ta từng gặp cha cậu.” Thuyền trưởng Spilbergen thổ lộ. “John Fletcher được xem là một trong những hoa tiêu cừ khôi có khả năng rong buồm khắp năm châu bốn bể.”

Một xúc cảm tự hào ulla lên trong nó khi nghĩ về cha.

“Vậy nên công ti Đông Ấn của người Hà Lan, nguồn tài trợ cho những chuyến thông thương với các nước ở miền Viễn Đông của cha cậu và tôi, đã

rất ngạc nhiên khi con tàu ấy không quay về. Vài năm sau, chúng tôi chỉ có thể lí giải rằng cả con tàu đã biến mất.”

“Tàu Alexandria đã gặp bão lớn,” Jack giải thích. “Nhưng cha cháu vẫn đưa thuyền cập bờ an toàn.”

“Vậy thì cha cậu và thủy thủ đoàn đâu?”

Toàn thân Jack run lên trước kí ức về cái đêm đen tối ấy. “Chết hết rồi. Do bọn *wako* cả. Cha cháu cũng không tránh khỏi bọn chúng.”

Thuyền trưởng Spilbergen buồn bã gật đầu. “Ta rất tiếc khi nghe tin này. Trông cháu có dáng vẻ của một chiến binh dày dạn trận mạc. Làm sao mà cháu sống sót được đến tận bây giờ thế?”

Jack nhìn về phía Akiko, Yori, Saburo và Benkei. Trong đầu nó hiện lên hình ảnh của Yamato và Miyuki nữa. “Tất cả là nhờ những người bạn ấy.”

Suốt bữa tối, Jack tóm tắt hành trình của nó từ khi đặt chân tới Nhật Bản: được bậc thầy kiếm thuật Masamoto cứu sống và nhận nuôi; thời gian nó tập luyện để trở thành một võ sĩ ở Kyoto; kẻ tử thù của nó, *ninja* Độc Nhãn Long; may mắn sống sót sau trận chiến Thành Osaka. Trong lúc Jack ngồi kể, Saburo ngẫu nhiên món thịt hầm rồi chén sạch sẽ phần bánh bao. Akiko và Yori có vẻ không hào hứng với bữa ăn kiểu phương Tây gồm toàn món nhiều chất béo và dinh dưỡng này cho lắm. Nhưng cũng như Benkei, cả ba vẫn cố gắng ăn nhiều nhất có thể vì cơn đói và để tỏ ra tôn trọng chủ nhà, sau đó lặng lẽ thấy phần còn lại cho Saburo. Thuyền trưởng Spilbergen thường xuyên hỏi han để Jack có thể dịch lại cho nhóm bạn nghe cùng. Kỹ năng phiên dịch và giao tiếp trôi chảy cả hai thứ tiếng của nó khiến ông cùng thủy thủ đoàn không ngớt ngạc nhiên.

“Cháu sở hữu những kĩ năng cực kì đáng giá, Jack à,” vị thuyền phó thứ nhất nhướn mày lên tiếng. “Có cháu đi cùng thì tha hồ mà mặc cả buôn bán. Chứ người Nhật họ sắc sảo lắm.”

Sau đó Jack tiếp tục câu chuyện của mình. Nó giải thích lí do vì sao Tướng Quân lại ra lệnh bài xích tất cả người ngoại quốc và người theo đạo Ki-tô giáo. Rồi Jack nhắc lại những thử thách mà nó phải đối mặt trên con đường đầy rẫy nguy hiểm từ Toba về Nagasaki. Trong suốt thời gian kể, thuyền trưởng Spilbergen và các thuyền phó liên tục nhìn nhau lo lắng.

“Bọn ta nghe nhiều về chuyện bọn họ bị hành hình như thế nào, nhưng không biết phải tin vào đâu,” thuyền trưởng nói. “Người dân ở Nagasaki vẫn tỏ thái độ bình thường như mọi khi. Mà cũng có thể chỉ là do động cơ thương mại.”

“Mà thật ra chúng ta đâu có nhồi nhét tôn giáo vào đầu những người dân ở đây như bọn truyền đạo dòng Tên,” Vị thuyền phó thứ nhất nhăn mặt về không ưa. “Có bị trục xuất thì cũng là do lỗi của bọn chúng cả. Mới đầu tuần này, quan địa phương ở đây đã truất quyền thông thương với người Bồ Đào Nha rồi. Bởi vậy mới không còn tàu Bồ Đào Nha nào neo đậu ở đây.”

“Cháu phải cực kì may mắn mới đến kịp Nagasaki như thế này, Jack à,” thuyền trưởng tiếp lời. “Chúng ta sắp ra khơi sau vài ngày nữa, ngay khi gió lên. Sau đó phải mất cả năm mới có tàu Hà Lan khác đến.”

Jack nhận thấy đây chính là thời điểm để đưa ra lời đề nghị. “Cháu có một thỉnh cầu. Cháu muốn được quá giang về Anh Quốc.”

Thuyền trưởng Spilbergen cân nhắc. “Vậy ta cũng có một câu hỏi cho cháu. Cháu có đủ năng lực để làm một thủy thủ tàu không?”

Jack tự tin gật đầu. “Cha đã dạy cháu những kĩ năng của một hoa tiêu. Nó đã ăn sâu vào linh hồn cháu.”

“Vậy dám hỏi cháu có được truyền lại hết những tri thức của ông ấy không?” Vị thuyền trưởng nghiêng người về phía trước, tò mò chụm các đầu ngón tay vào nhau. “Nghe đồn ông ấy sở hữu một cuốn hải đồ chứa đựng thông tin cực kì chuẩn xác.”

Jack ngập ngừng. Túi hành lí chứa cuộn hải đồ của nó chỉ nằm ngay bên ngoài cửa phòng. Nhưng liệu nó có thể tin tưởng người đàn ông này?

“Mà thôi,” thuyền trưởng lên tiếng rồi ông ngả người dựa lưng vào ghế. “Dù tin đồn là thật hay giả thì giờ ta cũng đã có cháu đi cùng rồi. Nhưng có lẽ cháu sẽ thành chàng trai được tìm kiếm nhiều nhất nếu vẫn còn sở hữu cuốn hải đồ đó. Công ti Đông Ấn của Hà Lan sẽ rất cần những hoa tiêu tài ba như cháu.”

“Vậy là chú sẽ cho cháu quá giang ạ?” Jack ướm lời.

“Chắc chắn rồi!” Thuyền trưởng Spilbergen nói giọng chắc nịch, và ông nở nụ cười tươi, mở rộng vòng tay chào đón nó. “Chỉ cần cháu tài năng bằng phân nửa người hoa tiêu là cha cháu thôi là con tàu này quá an toàn rồi.”

Jack sửng sốt không nói nổi nên lời. Bao nhiêu khó khăn, bao nhiêu thử thách nó đã phải trải qua trong suốt bốn năm trời ròng rã, cả những mất mát hi sinh của nó và những người bạn dường như kết tinh lại trong thời khắc này. Một cảm xúc mãnh liệt ủa tới khiến nó không biết nên cười hay nên khóc vì vui sướng.

“Thuyền trưởng đã nói gì vậy?” Akiko hỏi Jack bằng tiếng Nhật, cô thấy lo lắng trước vẻ mặt sững sốt của nó.

“Tớ... sắp được về nhà,” cuối cùng nó cũng đáp lại.

Khoảnh khắc ấy, không ai trong số chúng thốt lên được lời nào. Yori đập tay vui mừng lên tiếng. “Tạ ơn các vị thánh thần!”

“Phải khen tụi mình nữa chứ,” Benkei toét miệng cười đến tận mang tai, sau đó cả bọn hào hứng ăn mừng tin tốt lành.

Sau bữa tối, vị quản đốc dẫn Jack và nhóm bạn về phòng của chúng để nghỉ ngơi. Akiko được một vị thuyền phó nhường cho phòng riêng. Jack và những người còn lại chia nhau những chiếc giường bằng võng ở boong dưới. Thủy thủ đoàn đã cột dây lên cây xà để treo thêm vài chiếc võng. Benkei hứng khởi nhảy phắt lên một chiếc và ngay lập tức ngã lộn nhào sang phía bên kia khiến mọi người đều cười vang.

“Dù gì tôi vẫn muốn nằm đất hơn!” Benkei chống chế trong lúc xoa xoa cái lưng rồi lôi túi hành lí lại làm gối. Con mèo cuộn tròn bên cạnh anh chàng, liên tục phát ra tiếng rừ rừ mãn nguyện. “Đấy, thế này thoải mái hơn nhiều.”

Bằng động tác thuần thục, Jack lặn mình vào trong chiếc võng. Saburo và Yori thì vẫn đang loay hoay kiếm đường lên. Một lúc sau thì hai chàng trai cùng bỏ cuộc để nhập hội với Benkei. Kiệt sức sau bao ngày đường phải chạy trốn và chiến đấu, cả nhóm nhanh chóng thiếp ngủ.

Vòng tay sau gáy, Jack ngả người nằm xuống, trong lòng vẫn chưa thể tin rằng mình lại may mắn đến vậy. Chiếc võng đu đưa theo từng đợt sóng dập dờn nhanh chóng ru nó vào giấc ngủ. Ý nghĩ cuối cùng của nó trước khi thiếp đi là hình ảnh của Jess, em gái nó, và hành trình trở về quê hương.

CHỮA SÚNG

Jack nhìn chăm chăm vào họng súng đang chĩa thẳng vào mặt.

Bị đánh thức bởi cây gậy thúc vào sườn, nó mở mắt ra và thấy vị thuyền phó thứ nhất đang cầm một khẩu súng lục đánh lửa chĩa vào mặt nó. Bên cạnh ông ta là thuyền trưởng Spilbergen.

“Xin lỗi cháu, Jack à,” thuyền trưởng lên tiếng. “Ta chẳng còn cách nào khác cả.”

“Nhưng mà... ông đã nói ở trên tàu Hosiander bọn cháu sẽ được an toàn mà.”

“Kể cả cháu có là người Hà Lan đi nữa, lần này ta cũng hết cách rồi,” thuyền trưởng thở dài. “Quan *bugyo* ở Nagasaki đang đe dọa thu hồi tất cả giấy phép thông thương của người Hà Lan. Ông ta cũng đã bắt giữ mấy thủy thủ trong đoàn. Nếu bọn ta không giao nộp cháu cho Tướng Quân... họ sẽ bị đem ra hành hình.”

Jack liếc nhìn quanh, những đứa bạn của nó cũng đang phải chịu chung số phận.

“Hay là chỉ giao nộp cháu thôi có được không?” Jack van nài.

Thuyền trưởng Spilbergen lắc đầu buồn bã. “Ta e là họ muốn lấy mạng đổi mạng. Mà ta có bốn phận phải chăm lo cho các thuyền viên trước. Đây không còn là vấn đề trao đổi giữa cá nhân với nhau nữa rồi.”

Jack tụt ra khỏi chiếc võng. Túi hành lý và cặp kiếm của nó đã bị tịch thu. Dù vậy bọn chúng cũng không có nhiều cơ hội đánh phá vòng vây. Bởi đôi tay của vị thuyền trưởng đã bị trói bởi sợi dây vô hình. Sự việc này không phải do lỗi của ông ấy.

Cuối cùng cũng phải đầu hàng trước số phận, Jack và nhóm bạn của nó bị dẫn giải lên boong trên. Ánh nắng chói chang của buổi sớm khiến Jack phải nhắm mắt. Nó thấy Akiko đang bị áp giải chỗ cột buồm chính. Cô cúi đầu, khuôn mặt buồn bã.

“Cậu sắp được về nhà rồi, thế mà...” Akiko thì thầm trong lúc cả bọn bị dẫn xuống cầu tàu. “Xin lỗi cậu vì bọn mình đã để mất cảnh giác.”

“Đừng nói thế,” Jack đáp lại. “Được đi cùng mọi người đến tận đây đã là một điều kì diệu rồi.”

Phía cuối cầu tàu là một nhóm võ sĩ của Shogun, trên mình vận giáp phục lấp lánh màu vàng-đen đang chờ sẵn. Bốn mươi cặp mắt hau háu nhìn những con mồi đắt giá của mình tiến tới, hào hứng chờ đợi giây phút được xử tội những kẻ phản bội. Trước nhóm võ sĩ này là năm thủy thủ đoàn Hà Lan đang quỳ gối, kiểm kê ngay cổ.

“Mới sáng ra mà đã gặp chuyện hay quá đi!” Benkei tếu táo gãi mớ tóc xù rối của mình rồi đưa tay che miệng ngáp một cái.

Thuyền trưởng Spilbergen dẫn cả bọn đi hết cầu cảng xuống tới bờ biển.

Quan *bugyo*, một người đàn ông thấp lùn có màu da vàng bủng, hai bên má hõm lại cùng bộ ria tía tốt cần thận hồ hởi chào đón thuyền trưởng.

“Ta rất vui vì ông là người hiểu chuyện,” vị quan lên tiếng với nụ cười đáng mến. Sau động tác phẩy tay ra dấu của vị quan này, năm thủy thủ người Hà Lan đều được thả.

Thuyền trưởng Spilbergen ậm ừ trong cổ họng rồi giao nộp nhóm Jack. Các *samurai* của Tướng Quân bước lên bắt giữ cả bọn rồi hùng hổ áp giải chúng đi.

63

CỘC THIÊU

Mặt trời liên tục hắt xuống nền đất thứ ánh nắng chói chang, bầu không khí trở nên nóng nực và oi bức. Ngay cả những cơn gió thổi qua vịnh cũng không giúp giảm bớt mức nhiệt.

Một giọt mồ hôi lăn xuống chân mày Jack. Nhưng nó chẳng thể vượt đi được bởi hai tay và cơ thể nó đã bị trói chặt vào chiếc cọc gỗ. Suốt buổi sáng, cả bọn đã bị trói vào từng chiếc cọc thành một hàng dài trước bến cảng. Từ lúc bị giam trong tù, chúng đã nghe thấy âm thanh đóng cọc gỗ xuống nền đất cứng. Akiko bị trói vào chiếc cọc bên trái Jack, Yori ở bên phải. Ngoài cùng là Benkei và Saburo.

Vận chiếc áo trùm ngoài *kataginu* màu tím và bộ *kimono* lễ phục màu vàng, quan *bugyo* khuôn mặt vàng bủng đứng giám sát quá trình chuẩn bị với tinh thần phấn khởi còn hơn cả bốn phận của một vị quan thẩm phán. Ông ta đích thân đi kiểm tra từng đứa để đảm bảo chúng bị trói vào cọc chặt nhất có thể. Sau khi đã thoả mãn, ông ta huy động các *samurai* đứng vây quanh hàng cọc, một mặt tạo thành khu vực hành quyết, mặt khác nhằm bóp chết mọi hi vọng đào tẩu... hay được giải cứu của những kẻ tử tù.

Trong tình thế vô vọng. Jack chỉ còn biết ngẩng mặt lên trời cầu xin được cứu vớt. Nhưng mặt trời vẫn đổ xuống thứ ánh nắng chói chang vô cảm. Còn phía xa ngoài biển khơi, từng đám mây đen tụ tập như thể báo trước cái kết cay đắng sắp đến với cả bọn.

Bao quanh năm chiếc cọc là hàng đồng cũi chất ngồn ngang đến tận chân chúng. Sự kiện hành quyết những kẻ được cho là đã phản bội nước Nhật đã được thông báo công khai đến toàn thể dân chúng ở Nagasaki. Người dân địa phương cũng được ra lệnh mang cũi đến góp. Đến đầu giờ chiều thì đồng cũi gỗ đã cao tới tận đầu gối, xung quanh địa điểm hành quyết cũng có rất đông người đứng xem - từ những *samurai*, lái buôn, nông dân, các tăng sư, thậm chí có nhà còn đưa cả trẻ con tới. Xem ra thiêu sống là một hình thức hành hình khá đặc biệt nên không ai muốn bỏ lỡ.

“Thật lòng xin lỗi vì đã lôi các cậu vào mớ bòng bong này,” Jack hạ giọng nói với nhóm bạn. “Tớ chưa bao giờ nghĩ rằng kết cục lại ra nông nổi này.”

“*Samurai* sinh ra để chiến đấu và hi sinh mà Jack,” Saburo lên tiếng an ủi nó, dù đã cố gắng dùng cảm ngưỡng cao đầu nhưng giọng nói của anh chàng vẫn có phần run run.

“Thà một phút huy hoàng rồi vụt tắt, còn hơn le lói suốt trăm năm!” Benkei cố nở nụ cười trấn an, nhưng nhanh chóng tắt ngấm ngay khi một đám củi khác được chất thêm vào chỗ cộc của anh chàng.

Yori cố gắng nghe nhìn Jack. “Chân trời không phải là giới hạn. Đừng tuyệt vọng.” Nhà sư nhí cố gắng an ủi cả bọn. “Như thầy Yamada từng nói, cái chết không đáng sợ bằng một cuộc sống vô nghĩa”.

Nhìn vào mắt Jack, Akiko thì thầm. “Nếu mạng sống chỉ có một, thì tớ thật sự mãn nguyện vì đã trao trọn nó cho cậu.”

Jack cảm động không nói nổi nên lời. Đến tận giờ phút cuối cùng, những người bạn ấy vẫn một lòng kiên trung với nó. Nhưng cứ nhìn vào mắt Akiko là tim Jack lại đau đến nghẹt thở. Nó không muốn Akiko hay bất kì ai trong số nhóm bạn của nó phải chết trong khi cuộc sống vẫn còn bao nhiêu điều chờ đợi chúng ở phía trước như vậy.

“Mãi mãi bên nhau,” Jack lên tiếng, ước gì có thể lại gần Akiko trong lúc này.

Một giọt nước mắt lăn dài xuống gò má cô bé. “Mãi mãi...”

Quan *bugyo* bước lên, hắng giọng thông báo trước toàn thể đám đông, “Tướng Quân, người trị vì Nhật Bản, đã ra lệnh tử hình những kẻ phản bội đất nước này bằng hình thức thiêu sống!”

Âm thanh xì xào tán thành vang lên sau lời tuyên bố của quan thẩm phán. Một cơn rùng mình sợ hãi bất chợt xâm chiếm toàn thân Jack khi người hành quyết châm lửa vào cây đuốc rồi tiến tới chỗ cộc. Đám đông hào hứng hò reo đến đỉnh điểm. Đàn ông nhặt đá ném vào bọn chúng. Phụ nữ thì nhăn mặt khinh bỉ trước những kẻ tử tù mang tội phản bội. Những đứa trẻ dán mắt vào cảnh tượng đang diễn ra. Jack không thể ngờ rằng cái chết trong đau đớn của bọn nó lại trở thành trò tiêu khiển cho đám đông như vậy.

Nhưng khi Jack nhìn quanh một lượt đám đông, nó nhận thấy một nhóm người đứng im lìm với khuôn mặt buồn bã. Vài người mẹ che mắt con mình lại, đồng thời cũng không muốn chứng kiến cảnh tượng đang diễn ra. Một

nhóm hư vô tăng đội mũ rơm rộng vành đứng cúi đầu mặc niệm. Jack nhận ra cả Takumi và bốn người nông dân cũng có mặt trong đám đông. Hai hàng nước mắt lăn dài trên má khi họ không ngừng tụng niệm cho linh hồn Jack và nhóm bạn được siêu thoát. Chính khoảnh khắc đó, Jack nhận ra rằng không phải bất kì ai trong đám đông cũng hào hứng trước cái chết của bọn nó. Trong lòng Jack chợt thấy có chút niềm an ủi.

Tuy nhiên, cảm xúc đó của Jack không tồn tại được bao lâu khi nó chợt thấy một khuôn mặt giữa đám đông - khuôn mặt mà nó không bao giờ muốn thấy. Với lòng thù hận chất chứa bấy lâu, Kazuki hùng hổ đẩy dạt đám đông ra để tiến lên, phần băng gạc trên hông hằn đỏ quạch một màu máu. Kazuki nhanh chóng chiếm vị trí ở hàng đầu tiên, ngay trước cọc của Jack.

“Mày sắp bị thiêu rồi ngoại quốc!” Hăn gào lớn. “THIÊU RA TRO!”

NGƯỜI ĐƯA TIN

Đám đông im lặng dõi theo người hành quyết đang cầm cây đuốc bên cạnh giàn thiêu, trực chờ quan *bugyo* ra lệnh thiêu sống bọn phản bội. Không muốn để khuôn mặt hả hê của kẻ tử thù ám ảnh đến giây phút cuối cùng, Jack quay sang Akiko. Cô đáp lại cái nhìn của nó với ánh mắt tình cảm thay vì giận nước. Trước khoảnh khắc cuối cùng trong cuộc đời, Jack bất giác cảm thấy yên bình đến kì lạ.

Quan *bugyo* hít một hơi chuẩn bị hạ lệnh. Bỗng có tiếng hét vang lên đằng sau đám đông dân thường đang tụ tập. Một con ngựa phi nước đại từ phía cảng lao tới. Vị *samurai* của Shogun đạp chân ra hiệu dừng ngựa giữa quảng trường, người đưa tin ngồi sau nhanh chóng leo xuống.

“DỪNG LẠI!” Ông ta hét vang.

“Là sao?” Quan thẩm phán vừa hỏi vừa lại gần người đưa tin.

Người đưa tin lập tức lấy ra cuộn chỉ dụ có dấu niêm phong của Shogun. Quan *bugyo* sỗ sàng chộp lấy rồi xé niêm phong, mở ra đọc.

Đám đông phía dưới im lặng chờ đợi. Không gian trở nên tĩnh mịch đến mức có thể nghe được cả tiếng sóng vỗ bờ và tiếng đuốc cháy lách tách trên tay người hành quyết. Nhóm Jack nín thở chờ đợi khi tính mạng của bọn nó đang treo lơ lửng trên cuộn chỉ dụ.

Quan *bugyo* sừng sờ ngẩng đầu lên.

Ông tuyên bố với chất giọng khô khốc, “Trong niềm tiếc thương vô hạn, ta xin thông báo rằng vị lãnh đạo tối cao của nước Nhật, Vầng dương của phương Đông, Shogun Kamakura của chúng ta đã băng hà vào giờ Tị, nhằm ngày mùng Bốn tháng Bảy năm Ất Mão.”

Đám đông đồng thanh sừng sốt.

“Tướng Quân của chúng ta đã băng hà rồi sao!” Một người phụ nữ bủn rủn tay chân, khuỵu gối khóc than trên nền đất.

Tất cả người dân trên bến cảng đều dập đầu quỳ gối khóc thương vị lãnh đạo quá cố. Các *samurai* của Shogun đồng loạt hạ kiếm cúi đầu mặc niệm.

Jack cũng sửng sốt không kém. Nó đưa mắt nhìn bọn bạn, thăm hỏi liệu sự kiện này sẽ ảnh hưởng ra sao tới số phận của chúng. Người hành quyết vẫn giữ nguyên cây đuốc trên tay.

Quan *bugyo* tiếp tục. “Tất cả quyền lực được chuyển lại cho Hội đồng. Bằng sự nhất trí cao, Hội đồng đã ra phán quyết chỉ định lãnh chúa Takatomi làm Quan nhiếp chính điều hành nước Nhật cho tới khi người kế thừa của Shogun, ngài Hidetada đủ tuổi trưởng thành để tiếp quản vị trí thống lĩnh đất nước.”

Trong khi đám đông vẫn còn đang than khóc trước mất mát to lớn, Jack và bọn bạn của nó đã tìm ra lối thoát giúp bọn nó mỉm cười - thậm chí còn hi vọng được bảo toàn mạng sống. Lãnh chúa Takatomi từng là người cai quản vùng Kyoto, ông cũng là một người thầy, người bạn của ngài Masamoto Takeshi, và đã không ít lần giúp đỡ trường Nhị Thiên Nhất Lưu của chúng. Jack thậm chí còn từng cứu mạng Emi, con gái của Lãnh chúa trong Trận chiến Thành Osaka. Người cầm quyền mới của nước Nhật lại chính là đồng minh của chúng. Vấn đề chỉ là liệu ông ấy có đủ quyền lực xóa bỏ lệnh bài xích người ngoại quốc và tín đồ Cơ đốc giáo được Shogun cũ ban hành. Mà nếu được đi chăng nữa, liệu ông ấy có kịp giải thoát bọn nó trong giờ phút nguy cấp này không?

Vị *bugyo* cúi xuống cuộn chỉ dụ đang rung rung trong gió xem xét kĩ lưỡng lần nữa. Ông vừa đọc lớn vừa như không tin vào mắt mình. “Chỉ thị đầu tiên của Quan nhiếp chính là... miễn tội cho những đối tượng sau đây: *samurai* ngoại quốc Jack Fletcher... Akiko Date... Yori...” Giọng ông ta như lạc hẳn đi, tay cầm cuộn chỉ dụ run run hướng về phía những kẻ tử tù đang bị trói trên cọc. “Cởi trói. Thả bọn chúng tự do.”

Cả nhóm Jack há hốc mồm sửng sốt, các *samurai* của Shogun thì thần thờ trước chỉ thị ân xá vừa được tuyên bố.

Benkei hò reo khoái chí. “Nếu không phải đang bị cột chân thì tôi đã nhảy như điên rồi Jack à!”, và anh chàng cười lớn.

Saburo ngửa đầu lên thở phào một cái.

“Chưa bao giờ tớ cầu nguyện nhiều như vậy,” Yori thút thít, “và thấy biết ơn các thánh thần đến thế.”

Jack nhìn sang Akiko. Chưa bao giờ nó cảm thấy cuộc sống lại quý giá đến vậy, nó thề với lòng mình sẽ trân trọng từng giây phút khi ở bên cô ấy.

“Chúng ta vẫn còn sống và sẽ tiếp tục chiến đấu,” Akiko lên tiếng, giọt nước mắt mừng vui lăn dài trên mặt.

Jack gật đầu. Có lẽ bọn chúng chẳng cần phải chiến đấu nữa rồi. Chúng đâu còn là những kẻ tội phạm bị truy nã. Giờ Jack đã được tự do tìm đường về Anh Quốc.

“KHÔNG ĐỜI NÀO!” Kazuki gào lên, hấn chen qua các *samurai* đang ứ dột. “Chúng vẫn là bọn phản bội!”

Điên cuồng, Kazuki cướp cây đuốc đang cháy rực từ tay người hành quyết, ném vào giàn thiêu trước khi mọi người kịp phản ứng.

NGŨ ĐẠI - KHÔNG

Đám bụi nhùi nhanh chóng bắt lửa rồi lan rộng trên giàn thiêu như những con rắn, không ngừng phát ra âm thanh lách tách đáng sợ. Gió biển thổi tới từng đợt càng tiếp thêm sức cho ngọn lửa bao vây Jack và nhóm bạn trong địa ngục nóng chảy.

Kazuki cười điên dại khi thấy cả nhóm vùng vẫy xung quanh cây cọc. “Chết đi thằng ngoại quốc, cứ vùng vẫy đến chết đi!”

Benkei tuyệt vọng thối phù phù đuổi đám lửa đang lan đến dần. Saburo yếu ớt ngo ngoạy chân đẩy đồng cùi ra xa. Akiko cố hết sức tìm cách mở dây trói. Yori tiếp tục nhắm mắt ra sức cầu nguyện. Còn Jack thì cố đập mạnh cơ thể vào cọc hồng tìm cách lung lay nó khỏi mặt đất. Dù vậy, mọi nỗ lực đều là tuyệt vọng, bởi lẽ trước đây các *samurai* của Shogun đã đảm bảo cuộc hành quyết không thể bị thất bại vì bất kì lí do gì.

Takumi và những người nông dân khác trong đám đông bắt đầu la hét nhờ các *samurai* cứu mạng những phạm nhân vừa được xóa tội. Nhưng chẳng ai trong số các *samurai* nhúc nhích nửa bước, người vì quá sợ hãi trước bức tường lửa dày đặc, kẻ lại muốn đứng xem cảnh bọn tử tù bị thiêu sống như thế nào.

Cuối cùng thì Kazuki vẫn thắng.

Jack cúi đầu thừa nhận sự thảm bại của nó. Giờ chỉ có kì tích mới có thể giúp chúng toàn mạng trong hoàn cảnh này. Bỗng nhiên trong đầu Jack vang lên bài thơ haiku của Shiryu:

Cúi mặt xuống đất, làm sao thấy trời.

Jack nhìn lên. Bầu trời vùng vịnh đã bắt đầu xuất hiện những đám mây đen dày đặc. “Nếu thật sự đạt đến cảnh giới vận dụng của nguyên tố Không,” như vị tổ sư đã từng nói với nó, “một *ninja* thậm chí có thể hô phong hoán vũ.” Jack đã từng chứng kiến kì tích ấy. Liệu nó có đủ khả năng gọi mưa gió như Zenjubo đã làm ở rặng Iga?

Đã đến nước này, dù chỉ hi vọng nhỏ cũng đủ để thử nghiệm. Dù hai tay nó vẫn đang bị trói quặt ra sau lưng, Jack duỗi bàn tay để ngón trỏ và ngón cái chạm vào nhau, miệng không ngừng lẩm nhẩm câu khẩu quyết của Zai: “*On chirichi iba rotaya sowaka...*”

Đầu óc nó tập trung vào những đám mây trên cao, hòa làm một với bầu trời và cầu cho mưa giông kéo đến. Ngọn lửa trên giàn thiêu lan đến gần nó, âm thanh củi khô bị sức nóng thiêu đốt không ngừng đập vào tai Jack. Nó liệu mình liếc nhanh xuống chân. Đám lửa đang lan nhanh về phía Jack. Nhưng có vẻ những đám mây trên cao cũng đang kéo tới gần hơn... hay chỉ là do nó tưởng tượng?

Jack tập trung hơn nữa, bài khẩu quyết tuôn ra từ miệng nó như âm thanh tụng niệm không ngừng. Nó ngược nhìn lên bầu trời lần nữa. Lần này, các đám mây không có vẻ gì là tiến lại gần hơn. Nó chợt nhận ra rằng nó chỉ đang tự lừa dối mình, nỗi tuyệt vọng đã khiến nó tin rằng mình có thể làm được điều không tưởng. Nó đâu phải là tổ sư của *ninja*. Cũng chẳng phải Chúa trời. Làm sao có thể xoay chuyển trời đất theo ý mình được chứ.

Bức tường lửa hoàn toàn bao vây bọn chúng, sức ép từ nhiệt độ khiến không khí trở nên ngột ngạt, không còn oxy. Jack chỉ còn có thể há miệng hít một hơi toàn khí nóng bỏng rất đầy tro bụi vào hai buồng phổi, bài khẩu quyết tàn dần trên môi nó. Ho sặc sụa, Jack cảm nhận được ngọn lửa đầu tiên liếm đến chân, thiêu đốt da thịt nó. Cùng lúc Yori cũng hét lên vì bị lửa lan đến nơi.

Đột nhiên một tiếng sấm vang lên xé toang cảnh địa ngục. Cơn mưa rào lớn sầm sập đổ xuống Nagasaki. Đám lửa vùng vẫy trước sự tấn công của làn nước dày đặc rồi lui dần.

“Trời ơi may quá!” Benkei khóc thét, mừng rỡ lắc lắc mớ tóc ướt sũng.

Những đứa khác trong nhóm cũng bắt đầu cười lớn, giọt nước mắt vui sướng của chúng hòa với nước mưa không ngừng chảy ướt đầm khuôn mặt.

Jack ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy mây, từng dòng nước mát lạnh cuốn sạch tro bụi bám trên người nó. Dưới cơn mưa rào đầm nước, nó cảm thấy như thể mình vừa được hồi sinh.

Liệu cơn mưa đến chỉ là may mắn ngẫu nhiên? Hay nó đã thật sự làm chủ được Nguyên tố Không?

Nhưng ý tưởng đó là quá sức tưởng tượng đối với nó. Một kì tích.

Thế rồi, qua đôi mắt ướt nhèm, Jack bắt gặp hình ảnh nhóm hư vô tăng đang cầu nguyện giữa đám đông. Tay vị nào cũng đang bắt quyết - ngón trỏ và ngón cái chạm vào nhau. Lẫn trong tiếng mưa, Jack nghe thấy bài khẩu quyết quen thuộc, “*On chirichi iba rotaya sowaka...*” Vị hư vô tăng đứng đầu nhóm liếc nhìn lên từ sau vành mũ rơm, có vẻ như nhận ra Jack đang nhìn về phía họ. Đôi tay bắt quyết, vị tăng gập ngón giữa lại, đoạn duỗi thẳng hai ngón cái và ngón út thành hình chữ V. Jack chớp mắt sững sốt. Đến khi nhìn lại lần nữa, nhóm hư vô tăng kia đã biến mất vào trong đám đông.

Nhưng có một điều Jack có thể khẳng định - đó là nó đã nhìn thấy Ấn Rồng. Đây là cách để các *ninja* nhận ra nhau. Giờ thì Jack đã hiểu, cơn mưa này không hề ngẫu nhiên.

Nguyên tố Không đã cứu mạng cả bọn.

Không còn cơ hội chứng kiến cảnh Jack và đồng bọn bị thiêu sống, Kazuki gầm lên giận dữ. Hắn rút thanh *katana* rồi lao tới chỗ Jack hòng đâm xuyên qua nó.

“Giờ mày sẽ được nếm mùi kiếm của tao,” Kazuki gào lên, nhắm thẳng vào bụng Jack.

Vẫn bị trói chặt vào cây cọc, Jack không còn cơ may thoát khỏi đòn tấn công chí mạng của kẻ thù. Bỗng nhiên vị sứ giả đưa tin giấu mặt lao tới chặn giữa hai người trước khi Kazuki kịp ra tay.

“Tránh ra!” Kazuki gầm gừ, khuôn mặt méo mó vì cơn giận dữ bao trùm.

Vị sứ giả không hề nhúc nhích.

“Tránh ra không tôi đâm luôn đấy.”

“Vậy sao?” Vị sứ giả lên tiếng, rồi kéo chiếc mũ trùm đầu, để lộ khuôn mặt của một người đàn ông chừng sắp năm mươi tuổi. Bộ râu tía gọn gàng và đôi mắt màu hổ phách với ánh nhìn dững mãnh khiến những người đối diện phải kính nể. Nhưng trên khuôn mặt ấy lại có một vết sẹo đỏ đáng sợ chiếm hết nửa bên trái.

LỄ HỘI - BON

“Thầy Masamoto!” Jack há hốc miệng, điếng người trước sự xuất hiện quá đổi bất ngờ của người cha đỡ đầu.

Mấy đứa còn lại cũng sửng sốt không kém. Chẳng ai trong số chúng có thể tưởng tượng ra cảnh sẽ được gặp lại vị thầy đáng kính của mình lần nữa.

Kazuki vẫn đứng yên, nhưng thanh *katana* trong tay hắn rõ ràng đang run lên bần bật. “Ông bị trục xuất rồi! Ông chẳng còn quyền hành gì ở đây nữa. Còn ta là *ōmetsuke*^[16] của Shogun. Tránh ra.”

“Hạ kiếm xuống, Kazuki,” thầy Masamoto ra lệnh, ông hất ngược tấm áo choàng đi ngựa, để lộ ra cặp chuôi kiếm *daishō* quần lụa màu đen.

Kazuki lập tức căng lên như dây đàn. Jack nhận thấy kẻ thù của mình đang triệu tập đến chút sức mạnh cuối cùng - có lẽ là cả lòng can đảm nữa - để lên kế hoạch tấn công. Thầy Masamoto vẫn không nhúc nhích, cánh tay phải của ông để thông bên hông. Khuôn mặt ông không biến sắc trước tình huống có thể nguy hiểm tới tính mạng. Ông chỉ đơn thuần nhìn Kazuki như thể thách thức học trò cũ của mình dám xuống tay.

Dù luôn cao ngạo về khả năng kiếm thuật, lại bị ngọn lửa hận thù bao trùm, Kazuki vẫn nhận ra kết cục của hắn trong trận chiến với người đã sáng lập nên tuyệt kỹ Nhị Thiên. Không còn cách nào khác, Kazuki thả kiếm khỏi tay, tiếng thép rơi xuống nền tảng vang vọng.

Thầy Masamoto bước lên một bước. “Thừa lệnh Quan Nhiếp chính Takatomi, ta tuyên bố tước bỏ mọi danh hiệu và quyền lợi *samurai* của ngươi, Oda Kazuki.”

Thầy Masamoto thu gọn cặp kiếm của Kazuki, đồng thời giật miếng gia huy mặt trời trên *kimono* của hắn rồi ném vào đám lửa.

“Bắt giữ kẻ phản bội này,” Masamoto ra lệnh cho quan *bugyo*.

Nhận thức rõ danh tiếng của vị kiếm sư, vị quan lập tức yêu cầu bốn *samurai* áp giải Kazuki.

Danh tiếng của nhà Kazuki đã bị hủy hoại công khai trước đám đông, hân hân cúi đầu nhục nhã khi bị áp giải và sẽ phải trải qua quãng thời gian còn lại trong ngục tối. Trong bộ dạng rũ rĩ, hân còn chẳng buồn liếc nhìn về phía Jack lấy một lần. Jack nhận ra tinh thần của kẻ thù đã hoàn toàn bị đánh gục. Kazuki sẽ không bao giờ có thể quay trở lại để đe dọa nó hay Akiko lần nữa.

Jack thoải mái sải bước trên đường phố Nagasaki. Nó chẳng còn gì để phải sợ hãi khi đã có cha đỡ đầu kề bên. Đã ba ngày trôi qua kể từ biến cố cả bọn suýt bị thiêu sống. Nagasaki đã chuyển mình sang tâm thế của một lễ hội nhộn nhịp. Những người dân bản địa đang chuẩn bị cho lễ hội Bon diễn ra hàng năm - một nghi thức truyền thống của những người theo Đạo Phật nhằm tưởng nhớ đến linh hồn của tổ tiên và những người đã khuất. Yori đã giải thích cho Jack hiểu rằng người Nhật tin vào chuyện linh hồn của một người vẫn sẽ tồn tại ngay cả sau khi đã chết, linh hồn ấy có thể chuyển hóa vào núi non hoặc những chỗ linh thiêng khác trong thế giới của người sống. Để tưởng nhớ những người đã khuất, năm nào Nagasaki cũng tổ chức lễ hội và trang hoàng đường phố bằng dây thừng và những cây nến. Những con phố hẹp thì treo đầy lồng đèn giấy đủ sắc màu. Người dân đổ xô ra đường để viếng thăm đền chùa và tảo mộ nơi lưng chừng đồi để mời tổ tiên về đoàn tụ với họ. khắp nơi mọi người vui vẻ nói cười, uống rượu sake và thưởng thức những món ăn đặc trưng của lễ hội. Pháo hoa thả sáng bầu trời đêm, còn khu vực bên cảng thì nhộn nhịp những màn múa ca, nhạc kịch.

“Ta nghe nói con đã học thêm được một ngón nghề dùng kiếm mới,” thầy Masamoto lên tiếng trong lúc đi qua đám đông đang ăn mừng lễ hội, “có tên gọi là Nghịch chuyển?”

Nghe chất giọng của ông, Jack không biết câu hỏi đó thể hiện sự tán thành hay phản đối việc nó thay đổi tuyệt chiêu Nhị Thiên. Cúi thấp đầu, nó đưa bàn tay đã mất một đốt ra.

“Đây chính là lí do khiến con phải thay đổi kĩ thuật của chiêu thức,” Jack giải thích.

Thầy Masamoto mỉm cười, nụ cười hiểm hoi khi nửa bên trái khuôn mặt của ông không hề thay đổi.

“Con phải dạy ta cách cầm đó nhé,” ông đáp lại.

Jack sững sờ há hốc mồm trước câu nói của ông. Một đứa như nó làm sao có thể dạy bậc thầy kiếm thuật vĩ đại như ông về cách chiến đấu.

Nhận thấy vẻ sừng sốt trên mặt Jack, thầy Masamoto tiếp tục. “Không ai cả đời chỉ làm thầy, Jack à. Nếu một tuyệt kỹ không có sự đổi mới thì sẽ càng lúc càng lui tàn, rồi biến mất. Chắc con cũng biết, cốt lõi của Nhị Thiên là tinh thần chiến thắng mọi đối thủ. Mà để đạt được điều đó, người sử dụng phải liên tục cải tiến kỹ thuật, thích nghi với từng hoàn cảnh và vượt qua mọi thử thách.” Ông liếc nhìn vết thương ở tay Jack. “Giống như con đã làm vậy. Thầy Kyuzo nhờ ta gửi đến con lời xin lỗi vì sai lầm của ông ấy khiến con bị mất một đốt ngón tay.”

Jack trầm ngâm nhìn ngón tay út của mình. “Có hơi muộn cho một lời xin lỗi,” nó đáp.

“Đúng là hơi muộn đối với nhiều lời xin lỗi khác nữa,” thầy Masamoto thở dài thườn thượt. “Quá khứ đã qua rồi, chúng ta phải rút kinh nghiệm từ những bài học trong đó. Và lại, thầy Kyuzo sẽ chẳng bao giờ còn mắc phải bất cứ lỗi lầm nào nữa đâu. Bởi ông ấy đã thực hiện nghi thức mổ bụng *seppuku* rồi.”

Jack sững người quay về phía cha nuôi. Nó biết rõ hai người là bạn hữu, điểm sâu trong mắt thầy Masamoto là nỗi u buồn. “Tại sao lại thế?”

“Vì quá xấu hổ trước những việc mình đã làm.”

Đột nhiên trong lòng Jack ngập tràn tội lỗi. Nó chính là nguyên nhân khiến thầy Kyuzo mổ bụng tự sát. Mặc dù hành động này nhằm tạ tội và bảo vệ danh dự võ sĩ của người thực hiện, nhưng ý nghĩ ấy vẫn không làm Jack thấy bớt day dứt hơn.

“Con xin lỗi...”

“Sao con lại phải xin lỗi?” Thầy Masamoto nói giọng chắc nịch. “Ông ấy tự nguyện làm thế. Đó là một con đường đúng đắn.”

Jack cúi đầu tưởng nhớ người thầy đã khuất. “Vậy con chính thức chấp nhận lời xin lỗi của thầy ấy từ tận đáy lòng và sẽ luôn ghi nhớ lòng dũng cảm của thầy trong Trận chiến Thành Osaka.”

Thầy Masamoto gật đầu tán thành. “Ta rất tự hào về con, Jack ạ. Lúc còn ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu, ta đã truyền lại tất cả những gì cần thiết để con sống sót được trên mảnh đất này. Nhưng con đã chứng minh bản thân mình không chỉ vận dụng tốt kỹ năng đó mà còn giúp đỡ cả những người khác. Tinh thần võ sĩ đạo đã tuôn chảy trong dòng máu của con, một *samurai* thực thụ.”

ĐÈN LỒNG

Từng hồi chuông chùa vang vọng trong đêm, nơi bến cảng nhộn nhịp người qua kẻ lại. Từng nhóm từng nhóm tụ tập bên cạnh một toà tháp cao bằng gỗ bên bờ biển. Trên toà tháp này là một nhóm nhạc công và ca sĩ đang biểu diễn một ca khúc vui nhộn. Âm thanh từ đàn Shamisen ngân vang, âm trầm của trống *tsuzumi* theo nhịp hát của ba cô gái đang thể hiện giai điệu trầm bổng trước đám đông, xung quanh là dàn múa phụ họa. Phụ trách phần biểu diễn này chính là Okuni và nhóm nhạc kịch kabuki của cô. Gánh hát đã đến đây từ tối qua và ngay lập tức thu hút được sự chú ý của dân địa phương. Những cô gái trẻ không ngừng xoay vòng nhảy múa, cánh quạt đỏ trên tay họ thoăn thoắt xoè ra đóng vào như cánh chim nổi bật giữa nền trời đêm.

Jack tìm thấy Benkei đang đứng ngay hàng đầu đám đông mãi miết xem trình diễn, cặp mắt của anh chàng dán chặt vào Junjun. Từ lúc gặp lại Junjun, Benkei như người hồn xiêu phách lạc. Gần đó, Saburo đang cắm mặt vào một miếng dưa hấu mát lạnh rồi liếm mép ra chiều thoả mãn. Yori nhịp nhịp cây trượng theo tiếng nhạc, còn Akiko thì đang xem qua một lượt gian hàng bày bán các lồng đèn giấy màu sắc bắt mắt. Không còn mang trọng tội trong người, giờ đây bọn chúng có thể thoải mái tận hưởng mùa lễ hội.

“Con cũng nên nhập hội với các bạn đi,” thầy Masamoto thúc giục. “Khoảng thời gian bị lưu đày đã khiến ta nhận ra rằng gia đình và bạn bè chính là những gì quan trọng nhất của một đời người. Hãy trân trọng từng giây phút còn lại ở đây với bạn bè.”

Jack cúi thấp, vô cùng biết ơn trước người cha nuôi đáng kính. “Cha chính là gia đình của con.”

Thầy Masamoto đặt một tay lên vai Jack. Trong khoảnh khắc ấy, vị chiến binh vĩ đại suýt nữa đã không kìm nén được cảm xúc. Rồi gạt đầu ra hiệu cho Jack đến chỗ nhóm bạn của nó.

Jack băng qua bến cảng, nó biết người cha nuôi vẫn đang dõi theo từng bước chân của mình. Trong lúc nó tiến về phía nhóm bạn, một bóng người đội mũ len từ trong đám đông đến bước ngang hàng với nó. Theo phản ứng tự nhiên, tay Jack tìm đến chuôi kiếm, tuy nhiên nó thờ phào khi nhận ra khuôn mặt của người này.

“Chúng ta vừa hô phong hoán vũ lần nữa nhỉ?”

Tay *ninja* mỉm cười bí hiểm. “Mùa này trong năm vẫn hay có mưa rào đấy thôi.”

Jack biết nó sẽ chẳng khai thác được gì từ Zenjubo, tay *ninja* này luôn trả lời một cách chung chung và ngắn gọn. Dù vậy nó vẫn ngạc nhiên khi gặp một trong những đồng môn của Miyuki ở cảng Nagasaki này.

“Anh làm gì ở tận mũi phía Nam này vậy?”

“Đi tìm cậu, và lấy lại xác của người đã chết.”

“Ý anh là... Miyuki.”

Zenjubo gật đầu. “Chỉ nhìn thôi cũng thấy đó là một cuộc chiến sinh tử. Miyuki đã đánh bại đến mười tên *samurai* trước khi bị các vết thương của mình quật ngã.”

“Cho em xin lỗi,” Jack hạ giọng, trái tim nó nặng trĩu trước mất mát to lớn và cảm giác tội lỗi. “Lẽ ra em phải cố gắng tìm cách cứu cô ấy.”

“Không cần phải xin lỗi,” Zenjubo đáp. “Nó đã chết như một *ninja* đích thực. Hãy tự hào vì những gì con bé đã làm.”

Rồi người *ninja* dúm vào tay Jack một vật. “Hắn Miyuki sẽ muốn đưa em thứ này.”

Jack mở nắm tay ra và thấy một trong những phi tiêu bạc của Miyuki. Ánh thép bắt sáng như thể một viên ngọc phản chiếu trong tay nó. Jack thấy cổ họng nó nghẹn ứ khi Miyuki đã phải đánh đổi cả tính mạng chỉ để Jack có thêm một cơ hội trở về nhà.

“Cảm ơn anh,” cuối cùng nó cũng thốt được nên lời, nhưng khi ngẩng đầu lên thì Zenjubo đã biến mất từ lâu.

Dùng mu bàn tay quẹt giọt nước mắt trên mặt, Jack cất kỹ chiếc phi tiêu vào đai lưng *obi* rồi nhập bọn cùng Akiko, Saburo và Yori ở rìa bãi biển.

“Gì mà trông mặt buồn rười rượi thế,” Saburo lên tiếng. “Chúng ta được tự do rồi! Phải tha hồ ăn mừng cho sự kiện này chứ.”

“Tớ vừa nghĩ đến Miyuki,” Jack đáp và cố gắng nở nụ cười nhưng không nổi.

Yori cúi đầu tưởng niệm về người bạn đồng hành rồi ngâm một vần thơ:

“Hoa có hoa đào, người có vũ sĩ;

Ẩn trong bóng tối, sáng giữa trời đêm”

Cảm xúc ủa tối từ trong vần thơ của Yori dành tặng người bạn đã khuất khiến Jack choáng ngợp, Akiko nhẹ nhàng cầm tay an ủi nó.

“Cũng như Yamato, Miyuki đã hi sinh cả tính mạng vì chúng ta,” Akiko lấy một chiếc đèn lồng đặt trên tấm gỗ đang trôi trên mặt nước rồi đưa cho Jack. “Hãy vinh danh cô ấy.”

Jack ngắm nhìn chiếc đèn lồng, nơi Akiko đã viết lên đó hai chữ Hán:

美雪

Mỹ Tuyết. Ý nghĩa cái tên của Miyuki.

“Lễ hội Bon kết thúc bằng nghi thức Toro Nagashi,” Akiko giải thích và chỉ tay về phía đám đông đang tụ tập xung quanh một khu vực lấp lánh ánh nước. “Những chiếc đèn lồng được thả trôi theo dòng sông ra tới biển để dẫn đường cho linh hồn người đã khuất trở về với thế giới của họ. Miyuki xứng đáng có được chiếc đèn lồng dẫn đường riêng cho mình, và phải là chiếc đèn sáng rực rỡ.”

Jack gật đầu, nó thật sự cảm động trước suy nghĩ thấu đáo của Akiko dành cho cô bạn. Nhận lấy từ tay Saburo miếng giấy châm mồi cho lửa, nó thắp sáng cây nến bên trong. Vừa đặt chiếc đèn lồng xuống dòng nước, nó thầm cầu nguyện cho cô bạn rồi nhẹ nhàng đẩy chiếc đèn trôi về phía cảng. Sau đó nó thắp chiếc đèn lồng thứ hai cho người cha quá cố của mình. Trong lúc đó, Akiko cũng thả một chiếc để tưởng nhớ đến Yamato.

Bốn người bạn đứng cạnh nhau, im lìm nhìn theo ba chiếc đèn lồng lấp lánh ánh nến xuôi dòng trên mặt nước rồi hoà vào dòng chảy cùng hàng trăm chiếc đèn khác, chầm chậm trôi về phía biển xa. Hàng dài vô tận những chiếc đèn phát sáng giữa trời đêm như những linh hồn không bao giờ bị lãng quên.

LỜI TẠM BIỆT

Đáy tàu Hosiander ngập sâu trong nước biển do đuôi tàu chất đầy những cuộn vải tơ tằm loại thượng hạng, muông đĩa bạc và vài tấn lương thực cho hành trình dài sắp tới. Trong lúc thủy thủ đoàn kiểm tra lần cuối trước khi nhổ neo, thuyền trưởng Spilbergen cũng hoàn tất thủ tục cần thiết với vị quan địa phương ở Nagasaki.

Jack cùng nhóm bạn đứng trong bến cảng tràn ngập nắng sớm. Mọi người đã hẹn nhau ở đây để nói lời chia tay cuối cùng, nhưng rốt cuộc chẳng ai trong số họ muốn mở lời trước. Sau bốn năm tập luyện, chiến đấu và bôn ba cùng nhau, dường như suy nghĩ rằng từ giờ sẽ phải đường ai nấy đi quá đau lòng và thật khó để chấp nhận.

“Con có thể ở lại đây hay rời đi bất cứ khi nào con muốn.” Thầy Masamoto nói với Jack. “Quan Nhiếp chính đã ban cho con chức vị của một *hatamoto*. Chức vị này sẽ đảm bảo con được an toàn đến bất cứ nơi đâu trên đất nước Nhật Bản. Hơn nữa con cũng đã đủ tuổi trưởng thành, với cương vị là một *samurai* phục vụ dưới quyền Quan Nhiếp chính, con cũng sẽ nhận được khoản thu nhập và được ban cho đất ở. Ở đây, tương lai của con sẽ rộng mở.”

Nhưng Jack đã có quyết định cho riêng mình.

“Con rất cảm kích trước điều đó, nhưng con phải về thôi,” nó trả lời. “Cha con đã không còn, em gái ở quê nhà chỉ có thể trông chờ vào con là người thân duy nhất.”

Thầy Masamoto cúi đầu, ông hiểu phần trách nhiệm lớn lao mà Jack phải gánh trên vai. Ông cố giấu nỗi đau buồn khi phải chia tay đứa con nuôi. “Vậy thì ta có lời khuyên cuối cùng dành cho con, Jack à. *Saya no uchi de katsu* - chiến thắng bằng chuôi kiếm.”

Jack hoang mang nhìn xuống thanh *katana* của nó.

“Trong quãng thời gian bị lưu đày, ta đã giác ngộ ra điều cốt lõi của tinh thần Võ Sĩ Đạo chính là chiến thắng mà không cần phải động thủ,” thầy

Masamoto giải thích. “Giải quyết một mâu thuẫn mà không cần phải rút kiếm.”

“Kể cả khi chỉ cần một đường kiếm là hạ gục đối phương sao ạ?” Jack thốt lên, ngạc nhiên khi triết lí không động thủ lại được đúc kết từ một bậc thầy kiếm thuật.

“Hiển nhiên rồi. Đó cũng là lí do ta để Kazuki sống,” thầy Masamoto trả lời. “Chiến thắng đích thực chỉ có trong sự tha thứ và lòng cảm thông.”

Jack cúi thấp đầu, cảm kích trước bài học cuối và cũng là lời từ biệt chính thức từ người cha nuôi tôn kính.

Tiếp theo đến Saburo. Anh bạn mập mạp này bắt đầu cúi chào tạm biệt nó, rồi bỗng nhiên bỏ mặc hết cả lễ nghi giao tiếp của người Nhật mà lao tới ôm chầm lấy nó trong vòng tay đồ sộ như gấu.

“Nhớ giữ gìn sức khoẻ nhé, anh bạn,” cậu chàng nghẹn ngào mãi không nói nổi nên lời. “Nếu như có lúc nào đi qua Thái Bình Dương, nhớ phải ghé thăm bọn này đó. Nhé-nhé-nhé...”

“Ấy da, đừng có khóc chứ anh bạn!” Benkei thốt lên. “Đây là giờ phút vui mừng mà. Sau tất cả, Jack đã có thể trở về nhà.”

Saburo đưa tay quệt nước mắt rồi thả Jack ra, và cậu chàng không ngừng thút thít. “Trông tớ chẳng giống một chiến binh đáng sợ chút nào hết nhỉ?”

“Saburo, cậu là chàng võ sĩ trung thành và dũng cảm nhất mà tớ từng biết,” Jack khen ngợi chân thành. “Cha cậu hẳn sẽ tự hào về cậu nhiều lắm đó.”

“Mong là vậy. Tớ đã trải nghiệm đủ dũng khí trong hành trình *musha shugyo*, hành trình của một chiến binh, cho cả đời này rồi!”

Miễn cưỡng chia tay Saburo, Jack cúi đầu cảm kích trước Benkei. “Nếu không nhờ sự hướng dẫn và kế hoạch của anh, tôi sẽ chẳng bao giờ đặt chân tới được Nagasaki cả.”

“Đây là vinh hạnh của tôi mà!” Benkei cười toét miệng. “Bị lộ, bị đâm, bị đâm, rồi suýt bị nướng sống nữa. Khi nào đó chúng ta thử lại đi!”

Jack không khỏi phì cười. “Rồi hồi đầu mới gặp, cậu còn đang bị chôn sống nữa chứ.”

Benkei cười lớn, và anh chàng vẫy cổ tay biến ra một trái cam tươi từ trong không khí. “Tặng nè, mang đi mà ăn cho đỡ đói!”

Cảm kích nhận lấy trái cam từ Benkei, Jack nhận ra này giờ Yori vẫn đứng im lìm chờ tới lượt nói lời tạm biệt.

Nhà sư nhí ngẩng đầu lên nhìn Jack, ánh mắt như van nài nó đừng đi.

“Bạn tốt... giống như những ngôi sao vậy,” cuối cùng Yori cũng lên tiếng, tay nắm chặt cây quyền trượng *shakujo*. “Không phải lúc nào cũng thấy được, nhưng chúng vẫn luôn ở đó.”

Đến lúc này Jack không còn kiềm chế được nữa, đôi mắt nó ngấn nước. Nó ôm chặt cậu bạn nhỏ bé vào lòng.

“Lúc nào cậu cũng ở bên cạnh tớ cả. Tớ sẽ nhớ cậu nhiều lắm, Yori.”

“Tớ cũng vậy,” nhà sư nhí sụt sịt.

“Đến giờ nhổ neo rồi, Jack.” Thuyền trưởng Spilbergen gọi với ra từ giữa cầu cảng.

Gật đầu xác nhận, Jack quay về phía Akiko. Đây chính là lời tạm biệt khiến nó đau đớn nhất. Lời tạm biệt đầu tiên ở Toba đã khiến nó đủ tan nát cõi lòng. Lần thứ hai ở đây Iga càng như muối mặn xát thêm vào vết thương của nó. Lần này, có lẽ trái tim nó sẽ không bao giờ còn lành lặn được nữa.

Hai cặp mắt nhìn nhau. Chẳng ai thốt lên được lời nào, những từ ngữ thông thường chẳng thể nói lên được cảm xúc từ đáy lòng của hai đứa. Một giọt nước mắt lăn dài trên má Akiko.

“*Sayonara*,” cô thì thầm. “Đừng quên bọn mình nhé.”

“Làm sao mà tớ có thể quên được chứ?” Jack đáp, nó muốn ôm cô vào lòng, không bao giờ cách xa.

Akiko cố tình hướng ánh mắt về phía khác. “Giữa chúng ta có sự cách biệt. Như tuyết tan vào mùa xuân, kí ức sẽ phai dần theo thời gian.”

“Nhưng chúng ta đã thề sẽ mãi mãi -”

Akiko đặt một ngón tay lên môi nó. “Đừng nói điều không thể.”

Jack cảm nhận một hố sâu không đáy đang ngăn cách hai đứa - mà nó sẽ chẳng bao giờ vượt qua được dù cho có cố gắng nhiều đến đâu đi nữa. Đây là lời tạm biệt cuối cùng của hai đứa, và chúng hiểu rõ rằng hai con đường ấy sẽ không giao nhau thêm một lần nào nữa.

Trái tim nặng trĩu, Jack nhặt túi hành lí xốc lên vai, cuốn hải đồ được cất kĩ bên trong. Cúi thấp đầu, nó nắm lấy tay Akiko mà hôn lên đó, trân trọng khoảnh khắc cuối cùng. Rồi, lấy hết sức bình sinh đấu tranh nội tâm ngăn nước mắt chỉ trực trào ra, nó quay đầu đi thẳng lên cây cầu cảng, không hề nhìn lại.

69

NHỔ NEO

Thuyền trưởng Spilbergen chào đón Jack với nụ cười rộng mở.

“Chào mừng cháu trở lại với con tàu. Ta xin hứa lần này sẽ không có khẩu súng nào cả. Cháu đã chính thức trở thành một thành viên của tàu.”

“Vâng thì tốt quá ạ,” Jack đáp.

Nó bước lên cây cầu gỗ dẫn lên tàu, rồi đột ngột dừng lại, chân kia vẫn còn đặt trên bến cảng. Cảm xúc lẫn lộn giữa hai thế giới khiến nó hoang mang. Một mặt, Jack biết nó phải trở về càng sớm càng tốt, mặt khác, nó lại không muốn phải rời xa mảnh đất này. Nhật Bản đã lấy đi mọi thứ thuộc về nó - người cha thân thương, tương lai và hi vọng - mặt khác cũng đem tới cho nó người cha nuôi đáng kính, những kỹ năng mới, hi vọng mới, và trên tất cả là, những người bạn. Sợi dây gắn kết cuối cùng ấy mạnh đến nỗi Jack cũng bắt đầu tự vấn về quyết định ra đi của nó. Chỉ đơn giản vì nó không thể chịu được khi nghĩ tới một cuộc sống mà không có những người bạn đã từng kề vai sát cánh, không có Akiko ở bên.

“Quên gì à?” Thuyền trưởng Spilbergen lên tiếng.

“Vâng ạ,” Jack trả lời, và thì thầm nguyện vọng riêng của mình với thuyền trưởng.

Sau một hồi cân nhắc kỹ lưỡng, ông gật đầu. “Ta cũng mắc nợ cháu nữa mà.”

Jack quay lại chỗ những người bạn. Benkei, Saburo, Yori và Akiko hoang mang nhìn nó.

“Đến lúc tớ phải nói lời tạm biệt rồi,” cuối cùng nó cũng lên tiếng. “Trừ khi... các cậu muốn cùng tớ đến Anh Quốc?”

Khoảnh khắc ấy, không ai nói nên lời. Biểu cảm trên khuôn mặt họ nửa sửng sốt, nửa không chắc chắn rằng nó có thật lòng nghiêm túc hay không.

Benkei là người đầu tiên phá vỡ thế im lặng.

“Tôi cũng muốn lắm,” anh chàng nói, “cơ mà đã lỡ nhận lời tham gia gánh hát của Okuni rồi. Với cả tôi còn một lời hứa với Junjun nữa.” Anh chàng nháy mắt đầy ẩn ý.

Jack gật đầu ra chiều thấu hiểu, trong lòng thấy vui mừng vì Benkei cuối cùng cũng tìm được bến đỗ của cuộc đời. Nó quay sang Saburo và không tin vào mắt mình khi anh chàng này cũng lắc đầu tiếc nuối.

“Lời mời khá hấp dẫn đó, Jack, nhưng mà, như tớ đã nói, tớ đã trải qua đủ thử thách mà một người hùng phải mất cả đời mới hoàn thành rồi. Với cả hai năm say sóng trên tàu thì chắc chết quá! Hơn nữa,” anh chàng nhấn mạnh với nụ cười toét đến tận mang tai, “nghe nói đồ ăn ở Anh Quốc dở tệ.”

“Ít nhất cũng phải tự biết mà nấu ăn chứ!” Jack châm chọc khiến hai đứa cùng bật cười.

Sau hai lần bị từ chối. Jack tự hỏi liệu nó có quá ích kỉ khi đề nghị nhóm bạn của nó rời bỏ quê hương để theo mình. Làm thế chẳng khác nào nó đẩy họ vào tình cảnh giống mình khi mới đặt chân lên Nhật Bản - một người xa lạ trong một thế giới xa lạ. Nhưng lần này nó sẽ là người đồng hành, tận tình hướng dẫn để bọn họ làm quen và an toàn trong vùng đất mới, như cách mà họ đã làm để bảo vệ nó vậy. Có lẽ chính các nghi lễ, bốn phận và luật lệ của vùng đất này đã không cho phép họ rời bỏ quê hương.

Yori bước tới, những chiếc vòng sắt của cây quyền trượng *shakujo* đập vào nhau phát ra âm thanh leng keng.

“Tớ sẽ đi cùng cậu,” nhà sư nhí đứng thẳng người, ánh mắt lấp lánh niềm hứng khởi. “Thầy Yamada luôn dạy tớ phải vượt qua mọi giới hạn.”

“Chắc chắn rồi,” Jack nhấn mạnh, vui mừng chào đón đứa bạn đầu tiên của mình lên tàu Hosiander. Vậy là chỉ còn Akiko.

Miệng Jack khô khốc khi nó chờ đợi câu trả lời từ cô bạn. Nó hiểu rõ bốn phận của cô với người mẹ ruột của mình, và nhận ra chẳng thể hi vọng cô sẽ cùng đi với nó... dù muốn đi chẳng nữa.

Akiko ngược nhìn về phía thầy Masamoto, rồi chậm rãi tiến lại chỗ Jack. Đứng trước mặt Jack, cô cúi đầu, khoé môi cong dần thành một nụ cười. “Vậy mà tớ cứ nghĩ cậu sẽ chẳng bao giờ nói ra điều đó.”

Tim Jack như ngừng đập vì vui sướng. “Nhưng còn mẹ cậu thì sao?”

“Đã có Kiyoshi ở cùng chăm sóc rồi,” cô giải thích. “Cả hai đều biết có thể tớ sẽ không trở lại. Mẹ tớ thậm chí đã chúc tớ may mắn trước khi chào

tạm biệt. Cả bác Masamoto cũng vậy.”

Jack ngược nhìn về phía người cha đỡ đầu của mình qua vai Akiko. Dù đã cố gắng kiềm chế nhưng ông vẫn không thể che giấu được nụ cười trên môi.

“Chăm sóc Bóng Tuyết giúp tớ nhé,” Akiko nói với Saburo khi lấy túi hành lí và bộ cung tên từ trên yên của con ngựa. Sau khi vuốt ve con ngựa trắng muốt lần cuối, Akiko theo Jack và Yori bước lên cây cầu gỗ.

Lên tới khoang trên của tàu Hosiander, Jack lập tức cảm nhận được biển cả đang mời gọi nó. Thủy thủ đoàn không kéo buồm chính lên nhanh như nó nghĩ. Và khi thuyền trưởng chính thức ra lệnh nhổ neo, Jack liền hô vang một tiếng *kiai*, lòng vui mừng khôn siết. Khi một hành trình kết thúc, một hành trình mới lại mở ra. Một chuyến ra khơi vượt biển mới, với những sóng gió và thử thách mới như khi nó còn là kẻ phạm tội dưới trướng của Shogun. Nhưng lần này Jack đã sở hữu kĩ năng của một *samurai*, tốc độ của một *ninja*, kiến thức của một thủy thủ để giúp nó vượt qua năm châu bốn bể trở lại Anh Quốc. Điều quan trọng hơn cả, đó là nó có được những người bạn sát cánh kề vai.

Có thể nó đang rời khỏi Nhật Bản, nhưng một phần của Nhật Bản cũng đang đi cùng với nó. Nhà sư nhí Yori với những triết lí sâu sắc của phương Đông, và tất cả những gì nó học được, sự yêu mến về vùng đất Nhật Bản đều nằm trong Akiko - sự thanh lịch, vẻ đẹp và một tinh thần mãnh liệt.

Hãy lắng nghe trái tim, con sẽ tìm được đường về, vị thiền sư năm xưa đã từng nói với nó như vậy.

Nhìn Akiko đang đứng bên cạnh trên boong tàu, mái tóc cô tung bay trong làn gió, Jack nhận ra nó đã thật sự trở về nhà.

HAIKU

*Tiếng cỏ rung xào xạc
Là những gì còn lại
Của một cuộc phiêu lưu*

CHÚ THÍCH NGUỒN TRÍCH DẪN

Dưới đây là những đoạn trích dẫn được sử dụng trong quyển *Samurai trẻ tuổi: Ngũ Đại - Không* (số trang được để trong ngoặc vuông) cũng như các chú thích đi kèm:

1. [Trang 37] “Trong bóng đêm, các vì sao sẽ tỏa sáng,” tác giả: Charles Austin Beard, sử gia người Mỹ (sinh năm 1874, mất năm 1948);
2. [Trang 127] “Chim không thể bay xa nếu thiếu gió,” tác giả: William Blake, nhà thơ người Anh (sinh năm 1757, mất năm 1827).
3. [Trang 300] “Trả thù chỉ khiến một người thêm đau khổ, như lúc khát mà uống thêm nước biển vậy,” tác giả: Walter Weckler (sinh năm 1905, mất năm 1969).
4. [Trang 325] “Cái chết không đáng sợ bằng một cuộc sống vô nghĩa” tác giả: Natalie Babbitt (sinh năm 1932).
5. [Trang 350] Haiku, tác giả: Bashō (1643-94).

THÔNG TIN VỀ VÕ SĨ ĐẠO

Võ Sĩ Đạo có nghĩa là “Con đường của một võ sĩ”, nó bao gồm một loạt các tiêu chuẩn đạo đức và tinh thần tương tự với tinh thần hiệp sĩ của phương Tây. Các võ sĩ Nhật Bản phải luôn tuân thủ một cách khắt khe bảy tiêu chí cơ bản này trong suốt quá trình luyện tập cũng như; sinh hoạt đời thường.

義

1. *Nghĩa*: một người có phẩm chất này phải luôn đưa ra được quyết định chính xác dựa trên các chuẩn mực đạo lý, luôn bình đẳng, công bằng với tất cả mọi người bất kể màu da, chủng tộc, giới tính hay tuổi tác của họ.

勇

2. *Dũng*: khả năng làm chủ tình hình bằng lòng quả cảm và sự tự tin.

仁

3. *Nhân*: sự dung hòa của lòng trắc ẩn và độ lượng. Nhân cùng với Nghĩa là hai nguyên tắc nhằm đảm bảo một võ sĩ sẽ không dùng sức mạnh của mình một cách lỗ mãng hoặc vì lợi ích cá nhân.

礼

4. *Lễ*: luôn nhã nhặn và cư xử lịch thiệp với người khác. Một người có lễ phải luôn tôn trọng tất cả mọi người.

真

5. *Chân*: hướng thiện, làm theo lẽ phải, luôn nỗ lực hết khả năng của mình, thành thật với chính bản thân, cũng như những người khác.

名誉

6. *Danh dự*: một võ sĩ phải biết cách phấn đấu tìm kiếm danh dự cho mình, cụ thể là luôn hướng tới thành công, nhưng đi kèm với đó phải là những hành động đúng mực, không bất chấp thủ đoạn.

忠義

7. *Trung nghĩa*: là chuẩn mực quan trọng nhất, căn bản nhất; nếu không trung thành, tận tụy với nhiệm vụ được giao, cũng như với người khác, thì sẽ không bao giờ đạt được thành tựu như mong muốn.

GHI CHÚ

- [1] Nanban: Cách gọi tỏ ý khinh miệt người phương Tây (bọn man di mọi rợ).
- [2] Jigoku: Tiếng Nhật là địa ngục
- [3] Cổng torii: Là một loại cổng truyền thống của Nhật Bản, thường được thấy ở lối vào hoặc trong đền thờ Thần đạo.
- [4] Ippon seoinage: Là một trong những kỹ thuật đạt điểm cao nhất trong Judo.
- [5] Doshin: Sĩ quan cảnh sát cấp bậc thấp thời Edo.
- [6] Thục quỳ: Loài cây này được người Nhật tin tưởng rằng có tác dụng bảo vệ con người khỏi thiên tai.
- [7] Cửa fusuma: Cửa trượt đặc trưng của Nhật Bản.
- [8] Kataginu: Là hình thức trang phục cổ xưa nhất của Nhật Bản, được thiết kế thuận tiện cho việc di chuyển trong kiếm thuật và võ thuật của các samurai.
- [9] Menpo: Mặt nạ dùng trong chiến đấu.
- [10] Cá koi: Một loại cá chép được nuôi phổ biến tại Nhật Bản.
- [11] Enso: Biểu tượng của sự giác ngộ tuyệt đối trong văn hóa tâm linh Nhật Bản.
- [12] Arigatō gozaimasu: Cảm ơn (tiếng Nhật).

[13] Tameshigiri: Tiếng Nhật có nghĩa là “thử nghiệm cắt”. Ngày nay, nó trở thành một môn võ thuật, thể hiện kỹ năng của người học với thanh kiếm.

[14] Đàn shamisen: Là một loại nhạc cụ của Nhật, được chơi với một miếng gậy đàn.

[15] Mon: Đồng tiền chung của Nhật Bản trước năm 1870.

[16] Ōmetsuke: Một chức quan cấp thấp hơn so với bugyo.